

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 35

Dijous, 15 de novembre de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 24, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 (esmenes a la totalitat)
(tram. 200-00028/08) (p. 3)

Projecte de llei

de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00029/08) (p. 59)

Interpel·lació

al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació (tram. 300-00077/08) (p. 71)

Interpel·lació

al Govern sobre les universitats i la recerca (tram. 300-00079/08) (p. 75)

Interpel·lació

al Govern sobre la sanitat (tram. 300-00078/08) (p. 80)

Interpel·lació

al Govern sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària
(tram. 300-00080/08) (p. 85)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 24.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona i Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Alteració de l'ordre del dia

Tal com vàrem quedar a la Junta de Portaveus i amb el vistiplau dels portaveus dels diversos grups parlamentaris, els proposo una alteració de l'ordre del dia, de manera que ara comencéssim ja el dotzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008.

Entenc que es pot fer aquest canvi de l'ordre del dia? *(Pausa.)*

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00028/08)

Doncs, si és així, comencem el debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2008.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat es regirà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament de Catalunya. L'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts cadascun.

Per a la presentació del projecte té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tinc l'honor de comparèixer davant d'aquesta cambra per tal de donar compliment en nom del Govern a un deure institucional: la presentació del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2008.

És, per moltes raons, un moment important en la vida democràtica del país: el moment en què es materialitzen amb dotacions i mesures concretes el programa i l'acció de Govern, en què el Parlament exerceix de forma gairebé paradigmàtica la seva representació i la seva capacitat de mandat sobre l'executiu, i és també un moment important, per damunt de tot, perquè demostra la vitalitat i la normalitat de les nostres institucions.

El pressupost per a l'any 2008 que avui tinc l'honor de presentar, els pressupostos, són els segons d'aquesta vuitena legislatura i els segons que presenta el Govern del president Montilla. Són uns pressupostos marcats, com ho van ser els de l'any 2007, pel rigor i per l'ambició; rigor i ambició que es materialitzen en quatre eixos. En primer lloc, en la voluntat d'adaptació dels pressupostos a una nova situació caracteritzada per la moderació en el creixement. En segon lloc, pel decidit impuls de la inversió pública, que assoleix cotes històriques. En tercer lloc, per la prioritat de les polítiques socials juntament amb la competitivitat i les infraestructures. I en quart lloc, per la determinació a no augmentar la pressió fiscal.

Aquests volen ser, certament, uns pressupostos que transmetin estabilitat i confiança, estabilitat i confiança en el manteniment i en la potenciació de les orientacions en polítiques socials i en la millora de la competitivitat, i estabilitat i confiança en el futur de la nostra economia i en les possibilitats del nostre país.

Però són també, i n'hem de ser conscients, uns pressupostos que presentem i aprovarem en un moment de canvi, moment de canvi, d'inflexió en la situació econòmica; una situació, m'anticipo a dir-ho, que continua sent envejable, però que ens obliga a extreure l'exigència i la voluntat d'excel·lència.

Moment de canvi, també, en el marc en què fins ara s'ha basat el nostre finançament. Aquests pressupostos han de ser els últims que elaborem en l'actual marc de finançament. Ahir va dir-ho el president: la prioritat màxima per a l'any 2008 serà, sens dubte, la reforma del sistema de finançament.

I moment de canvis socials, econòmics i tecnològics accelerats que ens obliguen a fer bé les coses si no volem perdre el tren de la realitat.

Aquests són els pressupostos que sotmetem al Parlament per al seu debat i aprovació, si s'escau. Abans m'he referit al moment culminant que suposa per al Parlament el debat de pressupostos; ara vull expressar la voluntat del Govern de dur a terme un debat realment enriquidor i –per deixar clar que aquestes paraules no són una formulació ritual– d'incorporar aquelles propostes que puguin ajudar a millorar i a enriquir el projecte que proposem. En el debat dels pressupostos de l'any 2007 ja vam demostrar amb fets aquesta voluntat, acceptant un nombre d'esmenes de l'oposició molt superior al que mai havien acceptat governs anteriors. I avui iniciem el debat d'aquests pressupostos amb la mateixa disposició.

Abans d'entrar, però, en les línies bàsiques dels pressupostos és indispensable que ens referim al context econòmic en què aquests se situen. En primer lloc, perquè les previsions que fem sobre el marc macroeconòmic ens proporcionen dades que resulten indispensables a l'hora de formular algunes de les principals previsions pressupostàries. En segon lloc, perquè sense conèixer la situació econòmica del país no podem definir les línies estratègiques i les prioritats que queden recollides en el pressupost. I en tercer lloc, perquè constitueix una petita tradició que al moment de la presentació i el debat dels pressupostos serveixi també per fer el punt sobre la situació econòmica.

Permetin-me, doncs, que esbossi unes pinzellades sobre la situació actual de l'economia catalana i les previsions que fem per al proper any. I la primera cosa que cal dir és que la situació econòmica de Catalunya es caracteritza pel manteniment d'un ritme de creixement sòlid; més contingut, és cert, però que continua amb uns registres satisfactoris.

Això ens porta a parlar de moderació, sí, però al mateix temps de confiança i d'optimisme. L'any 2007, d'acord amb les previsions que formulem en aquest moment, el tancarem amb un creixement del 3,7 per cent. És un creixement menor que el 3,9 per cent de l'any 2006? Sí, ho és, indubtablement; però és força més elevat que el 3,3 per cent del 2005, el 3,2 per cent del 2004 i ja no cal que diguem que els creixements dels anys 2002 i 2003, que van ser respectivament del 2,5 i el 2,9 per cent. I per descomptat, continua sent un creixement clarament més elevat que el que es preveu per al conjunt de la zona euro, que se situarà entorn del 2,1, 2,2 per cent.

I el mateix succeeix si analitzem la situació de cara a l'any 2008. La previsió que formulem per a l'economia catalana situa el creixement en un 3 per cent, que és el mateix percentatge que ara es preveu per al conjunt de l'economia espanyola. Confirma la moderació en el creixement de la nostra economia, però també que continuem en cotes de creixement molt elevades. De manera que, al meu entendre, és fonamental subratllar aquest doble missatge. Un missatge de realisme i rigor, sí, de reconeixement d'una inflexió en el procés de creixement accelerat que veníem vivint des de l'any 2003, en què cada any creixíem més que l'anterior; però per altra banda un missatge, també, de confiança i optimisme sobre la situació econòmica. El ritme de creixement s'ha moderat, però continua sent important.

He parlat del creixement de l'economia i de l'evolució del PIB. Les dades del mercat de treball confirmen el diagnòstic bàsic que he formulat. La taxa d'ocupació se situa en el 72 per cent, que constitueix un màxim històric. En el que portem d'any l'ocupació ha crescut un 2,7 per cent, una progressió molt notable i un punt més que la mitjana de la zona euro. En els darrers quatre anys, entre el quart trimestre del 2003 i el quart de l'any 2007, s'hauran creat prop de mig milió de llocs de treball. Les darreres dades disponibles d'atur registrat i d'afiliació a la seguretat social ens indiquen en essència que el ritme de creació de llocs de treball continua sent elevat, però que experimenta una moderació respecte al passat; creixement, però més moderat. En cap cas no es produeix destrucció de llocs de treball ni hi ha indicis que s'hagi de produir en el futur.

Aquest procés té lloc a la vegada que es produeix una transformació de fons del nostre patró de creixement en la bona direcció. La construcció perd pes com a motor de l'economia i en canvi la inversió en béns d'equipament, les exportacions i la indústria estan prenent-ne el relleu. Aquesta transformació es manifesta també en la millora de la productivitat, que creixerà per sobre de l'1 per cent el 2008, consolidant la millora iniciada el 2006, i que contrasta amb l'estancament d'anys anteriors, quan l'economia creixia només gràcies a la creació d'ocupació.

És evident que hem d'estar molt atens a l'evolució del sector de la construcció, i amb concret a l'habitatge, per evitar que la moderació o clara desacceleració en algun cas pugui perjudicar el conjunt de l'economia. Diversos indicadors –licències d'obres, escriptures, projectes visats, dades de recaptació tributària– posen en relleu, sens dubte, un canvi de cicle seriós, un ajustament del mercat de l'habitatge residencial, que s'ha traduït en un creixement del conjunt del sector de la construcció del 4,4 per cent, en lloc de les xifres per damunt del 6 per cent que existien altres anys, i en una reducció dels habitatges iniciats, que poden passar dels més de 120.000 de l'any 2006 a situar-se a l'entorn dels 80, 85.000 d'aquest any; xifra que, tot i la seva reducció, representa un valor sensiblement més elevat que la mitjana històrica.

Ara bé, jo crec que seria molt equivocat concloure d'aquest fet una previsió alarmista i catastrofista sobre el futur de la nostra economia o del mercat immobiliari. Primer, perquè com he assenyalat, la nostra economia no depèn només del sector de la construcció residencial; altres sectors, alguns dins del mateix sector de la construcció, n'estan agafant el relleu. Segon, perquè dins del sector de la construcció l'habitatge està mostrant clars símptomes de feblesa, però en canvi la inversió pública i l'obra civil estan tenint un comportament molt vigorós. Tercer, perquè malgrat la clara disminució del nombre d'habitatges, la xifra absoluta prevista continua sent molt important; es construiran menys habitatges que l'any passat?, sí, però se'n construiran encara, se'n continuaran construint molts. Quart, perquè les causes de la demanda potencial d'habitatges a Catalunya s'han moderat, però continuen essencialment vigents: fort ritme de creació d'ocupació, increment en el nombre de llars per canvis en les pautes de comportament i immigració. I cinquè, finalment, perquè el Pacte per l'habitatge impulsat pel Govern serà un formidable i potent factor dinamitzador de la construcció d'habitatges.

De manera que hem d'esperar que es produeixi un ajustament del sector, certament, que, de fet, ja s'està produint, però tenim bases sòlides per pensar que el sector continua tenint al davant unes bones perspectives.

L'altre factor d'incertesa que tenim davant nostre, en part també relacionat amb el mercat de l'habitatge, té a veure amb les restriccions de liquiditat dels mercats financers, originades, les restriccions, per la crisi del mercat d'hipoteques d'elevat risc als Estats Units. És cert que això ha provocat una gran retracció dels mercats financers i dificultats de liquiditat, ara bé, a casa nostra no hem d'esperar que aquesta situació generi problemes significatius, les nostres entitats financeres són sòlides, solvents, no estan contaminades i han de trobar la manera de proporcionar el finançament que necessita l'economia catalana per continuar en la senda de creixement continuat en què es troba des de fa uns quants anys.

Perquè aquesta és la qüestió de fons, saber on som i cap a on anem, i fer-ho mirant una mica més enllà dels aspectes conjunturals. Això és el que ha de fer el Govern i és el que invito a fer a les senyores i senyors diputats, mirar més enllà. Per això és més imprescindible que mai una acció política capaç d'inspirar, en primer lloc,

estabilitat i confiança en el futur del país. Tenim motius per confiar en el nostre país i en les seves potencialitats, motius basats en la realitat dels fets i en la fortalesa de la nostra economia. Podem guanyar totes les batalles; totes, menys la de la pèrdua de confiança en nosaltres mateixos i la de la pèrdua d'autoestima.

Per això, a la vegada que hem de ser molt lúcids, alhora de reconèixer els obstacles reals que tenim davant i d'identificar, sense posar el cap sota l'ala, totes les coses que no funcionen, res no seria més negatiu que deixar instal·lar a la nostra societat un clima de pessimisme i de derrota.

En segon lloc, ens cal lideratge, capacitat per marcar camí, per explicar al conjunt de la societat catalana que sabem on anem i quin és el camí que hi porta, un camí que ha de fer d'aquest país un dels territoris més competitiu d'Europa. Europa és ja el nostre espai de referència, i Catalunya, amb Barcelona al cap davant, té totes les possibilitats, si fem bé les coses, d'esdevenir un dels territoris europeus de primera línia.

I, en tercer lloc, ens cal concertació i complicitat. Al Govern i a les institucions els correspon, sens dubte, aquesta tasca de lideratge polític. Però no hi ha autèntiques transformacions ni autèntics canvis sense un verdader compromís de la societat. És més, avui aquests canvis només són reals si parteixen del fons de la societat.

Els pressupostos que tinc l'honor de presentar són els pressupostos que avui fan falta i el país necessita. Són uns pressupostos marcats, com els anteriors, per una doble divisa: rigor i ambició; rigor i ambició que es projecten en quatre línies fonamentals: adaptació a una nova situació, impuls molt destacat de l'esforç inversor, prioritat per a les polítiques socials i no-augment de la pressió fiscal.

Els pressupostos del conjunt del sector públic de la Generalitat per a l'any 2008 sumen un import total consolidat de 34.750 milions d'euros, xifra que representa el 15,6 per cent del producte interior brut de Catalunya i uns recursos de 4.737 euros *per capita*. L'augment de la despesa no financera de la Generalitat és del 7,4 per cent i se situa 1,2 punts per sobre de la previsió del PIB nominal per a l'any 2008, que és d'un 6,2 per cent.

Aquests no són, per tant, uns pressupostos expansius. Signifiquen un creixement moderat amb relació al conjunt de l'economia, però són, i cal subratllar-ho, uns pressupostos que consoliden i potencien, sens dubte, el paper del sector públic autonòmic.

Els pressupostos es caracteritzen pel rigor i l'eficàcia en la gestió, fet que es posa de manifest en el compliment estricte del Pla de sanejament 2005-2008, i l'assoliment de l'equilibri pressupostari, sense tenir en compte, lògicament, la Golden Rule. Són la culminació del procés de sanejament iniciat l'any 2004 per eliminar el dèficit de 1.264 milions d'euros generats a l'exercici 2003.

S'ha fet ús, tanmateix, de les possibilitats que proporcionen les lleis d'estabilitat pressupostària per presentar dèficit addicional destinat a finançar inversions productives, l'anomenada Golden Rule, el que ha permès un

dèficit no financer de 518 milions d'euros en termes de SEC base 95.

Aquestes són les grans xifres d'aquests pressupostos per a l'any 2008. Ara, senyores diputades i senyors diputats, passaré a comentar amb més detall les línies bàsiques dels ingressos i les despeses que contenen.

Els ingressos no financers de la Generalitat assoleixen una xifra de 26.300 milions d'euros, el que suposa un creixement del 6,4 per cent respecte del pressupost 2007. Aquests recursos provenen, principalment, de l'actual model de finançament, que suposa 22.403 milions d'euros, amb un creixement del 5,9 per cent. Ara bé, cal tenir en compte que mentre que els tributs participats, l'Estat, l'IRPF, l'IVA i els impostos especials experimenten en el seu conjunt un increment de l'11,2 per cent, segons previsions del Ministeri d'Economia i Hisenda, els tributs cedits totalment experimentaran una reducció important, sobretot per l'impacte de l'impost de transmissions patrimonials, que es preveu que tingui una reducció del 14 per cent sobre la xifra pressupostada l'any 2007.

L'impost de successions i donacions, al seu torn, es preveu que augmenti un 11 per cent respecte del pressupost del 2007, i aquesta previsió té en compte l'impacte de les mesures incloses en el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, que tindran una incidència relativament petita en termes pressupostaris. La participació en els tributs estatals augmenta, com he assenyalat, un 11,2 per cent amb relació al 2007. L'IRPF ho farà en un 16,9 per cent, i amb un 5,6 per cent l'IVA. Les transferències del model de finançament augmenten un 11,7 per cent.

Pertoca referir-nos a les despeses. Les despeses del conjunt del sector públic ascendeixen a 34.750 milions d'euros, un 7,9 per cent més que en el pressupost 2007. D'aquest total de despeses, 77,7 per cent es destinaran a despeses corrents, 15,1 despeses de capital, 3,2 per cent a variació d'actius financers i 4 per cent a despeses financeres.

Un dels capítols més significatius, dins la despesa corrent, és la de personal, que creix un 9,4 per cent en el conjunt del sector públic; creixement que és d'un 7,7 per cent –l'any 2007 va ser d'un 15,8–, si es considera la despesa de personal de la Generalitat de Catalunya al CatSalut, l'ICS i l'ICASS i les entitats autònomes, que representen en el seu conjunt el 82 per cent de tota la despesa de personal del sector públic autonòmic. El 74 per cent de tot l'increment de dotacions de personal correspon a docents i mossos. Les dotacions de personal no directament afectades als serveis públics directes augmenten només un 0,5 per cent.

Les despeses de béns corrents i serveis del conjunt del sector públic augmenten un 10 per cent. En l'Administració de la Generalitat el creixement és del 9,1, el que comporta una important reducció respecte als increments dels darrers anys. Les transferències corrents, del conjunt del sector públic, s'incrementen un 5,5 per cent, mentre que les de capital ho fan en un 6,2 per cent. Pel que fa a les despeses de capital, cal dir que els pressupostos per al 2008 representen un fort impuls a la

inversió tal com exposaré més endavant de forma detallada.

Per acabar aquesta anàlisi per capítols ens hem de referir a les despeses financeres. La variació d'actius financers augmenten un 4,2 per cent, i en un 28 per cent en el cas de la Generalitat de Catalunya. Aquesta alça es deu a la utilització de noves mesures de foment mitjançant crèdits tous, que han de ser una eina eficaç per augmentar la corresponsabilitat del perceptor de l'ajut i que, lluny de substituir la inversió privada, ajuden a fomentar-la.

Finalment, voldria fer un apunt sobre l'evolució de la despesa per departaments. L'augment del total de despeses no financeres dels departaments serà del 7,3 per cent. Ara bé, cal aclarir, per evitar comparacions enganyoses, que dins d'aquest creixement del 7,3 per cent hi figuren, en alguns casos, ingressos finalistes generadors de despeses. És a dir, en els pressupostos del 2008 s'ha fet un esforç per incloure aquells ingressos que ja se sap amb una certa concreció que es rebran d'altres administracions, bàsicament de l'Estat per efectuar determinades despeses. Aquest fet impedeix una comparació homogènia dels creixements entre departaments. Si eliminéssim l'impacte dels ingressos finalistes, el creixement de les despeses no financeres de tots els departaments baixaria del 7,3 al 5,8 per cent. Aquest impacte és especialment alt, per exemple en alguns departaments com Habitatge, Interior, Treball o Agricultura, i, en canvi, pot donar una visió infravalorada del creixement d'altres departaments com Salut o Acció Social i Ciutadania, que, amb tota seguretat, també augmentaran per aquesta via, les seves despeses, al llarg de l'any, però en unes xifres que no resulta possible concretar amb una mínima exactitud en aquest moment i que, per tant, seria poc prudent fer figurar en el pressupost.

Fins aquí l'anàlisi de les principals magnituds dels estats d'ingressos i despeses. Ara voldria exposar les grans línies en què aquests pressupostos s'inspiren. La primera de les característiques és el rigor i la responsabilitat per adaptar el pressupost a una nova realitat; aquesta realitat continua sent bàsicament satisfactòria, com he assenyalat; el creixement de la nostra economia continuarà sent important, ara bé, l'ajustament del mercat immobiliari té una repercussió molt forta i a la baixa en la recaptació del principal dels tributs cedits, l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, de tal manera que aquest any les xifres de liquidació estan anant per sota de les pressupostades amb percentatges de l'ordre del 16 per cent, i de les liquidades l'any 2006 en percentatges d'un 4 per cent. I això aconsella, per un principi elemental de prudència, fer una previsió de recaptació per a l'any 2008 per sota de la pressupostada l'any 2007 en un percentatge similar al que s'està produint en les liquidacions d'aquest any.

I cal subratllar que aquest ingrés té una incidència molt sensible en el conjunt del pressupost, com ho demostra el fet que un creixement del 15 per cent d'aquest impost, només d'aquest impost, representi pràcticament 2 punts en el total del pressupost consolidat. De manera que un creixement..., passar d'un 15 positiu a un 15 negatiu té un impacte realment important.

Aquesta és la realitat en què ens trobem, i abans de continuar voldria, encara que sigui entre parèntesis, apuntar dues reflexions. La primera és que aquesta variació negativa de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats no és, evidentment, exclusiva de Catalunya: afecta totes les comunitats autònomes, sobretot les que hi tenim un important mercat immobiliari; algunes d'elles, per cert, de forma més intensa que a Catalunya.

La segona reflexió és que aquest fet, la constatació de fins a quin punt estem esposats al canvi de conjuntura del mercat immobiliari, ens aporta un argument més a l'hora de mostrar les deficiències de l'actual sistema de finançament. Es posa de manifest la seva fragilitat i dependència excessiva respecte d'uns impostos que no són, d'altra banda, ni de lluny, ni els més importants ni els més potents recaptatòriament del nostre sistema fiscal. Perquè la realitat és que, com ja he assenyalat reiteradament, les perspectives de creixement de la nostra economia per a l'any 2008 són relativament satisfactòries. I la prova n'és que, segons les previsions que ha proporcionat l'Estat, els recursos procedents de la participació en impostos estatals –IRPF, IVA i especials– tindrà un increment en els pressupostos de l'any 2008 de l'11,2 per cent.

El problema no és, per tant, la situació econòmica en general, el problema és que el sistema de finançament fa que tinguem una extremada dependència d'uns recursos que, com ens demostra l'experiència, tenen fortes oscil·lacions en el seu comportament. Però –i amb això tanco el parèntesi–, aquesta és la realitat.

I el Govern en el moment d'elaborar el pressupost té l'obligació d'adaptar-se a aquesta nova realitat. Aquesta adaptació ha exigut una certa moderació en el creixement de la despesa corrent, que es manifesta en la contenció de les despeses de funcionament; així ho demostra el fet que les despeses de funcionament de les institucions i l'Administració general creixen només un 0,7 per cent, i les plantilles de personal no afectades a serveis públics directes, com he dit abans, un 0,5 per cent. I que la despesa corrent del conjunt del pressupost consolidat creix la meitat de la despesa de capital: 8,5 per cent, per 17 per cent.

Per altra banda, l'any 2008, és l'últim any del Pla de sanejament que varem iniciar l'any 2004 i que preveia la reducció del dèficit de 1.264 milions que varem trobar en els comptes del 2003, fins a la seva eliminació l'any 2008. Aquest any 2008 serà, doncs, i val la pena subratllar-ho, el de la culminació del procés de sanejament iniciat l'any 2004.

La reforma de la Llei d'estabilitat pressupostària, realitzada l'any 2006, i en vigor des de l'any 2007, va introduir molt encertadament una distinció entre el dèficit de naturalesa cíclica i el dèficit generat pel finançament d'inversions productives, l'anomenada Golden Rule. Com he assenyalat, aquesta és una distinció plenament encertada i havia estat reclamada insistentment des de Catalunya. El Govern ha decidit utilitzar al màxim les possibilitats que ofereix aquesta via, de manera que el pressupost preveu un dèficit de 518,2 milions d'euros, el que suposa esgotar el marge del 0,25 per cent sobre

el PIB previst a la llei, en aplicació de les possibilitats obertes per la Golden Rule. Òbviament, aquest dèficit no ha de ser objecte de cap mena de pla de sanejament. Té les seves pròpies regles d'aplicació perfectament delimitades per la llei, i per la normativa de desenvolupament posterior, i és d'acord amb aquestes regles que ens hem de regir.

Vull simbolitzar amb aquesta mesura la doble voluntat que està present en tot el pressupost. Per una banda, mantenir i no decaure l'esforç de rigor i sanejament de les nostres finances; els ciutadans han de saber que aquest Govern no estira ni estirarà més el braç que la màniga, que no farà fugues endavant en l'administració dels diners públics. Però, per una altra banda, ambició; ambició per dedicar el màxim nombre de recursos possibles a fer front a les múltiples demandes que la nostra societat, amb tota justícia, ens formula. I és per això que no deixarem d'explorar cap via, com la que ara ens ofereix la Golden Rule, que ens permeti disposar de més recursos per destinar-los a aquestes finalitats.

Senyores i senyors diputats, si algun tret caracteritza aquests pressupostos –i entro en la segona de les qüestions a què em voldria referir–, és la importància de l'esforç inversor. Començaré amb algunes dades.

La xifra d'inversió per a l'any que ve arriba a 5.906,4 milions d'euros. Això significa, per descomptat, un màxim històric i un creixement del 15,8 per cent sobre la inversió de l'any 2007 i del 17 per cent si considerem exclusivament la inversió que figura directament en el pressupost: 5.906,5 és la xifra més alta d'inversió que mai ha realitzat la Generalitat; suposa un increment molt significatiu respecte als 5.099,7 milions d'euros de l'any 2007, i supera també els 5.778,3 de l'any 2006, que fins ara constituïen el màxim històric.

L'any 2005 vam fer un salt qualitatiu molt important i vam situar la inversió de la Generalitat en la cota dels 5.000 milions d'euros. Ara, amb el pressupost de l'any 2008, la situem pràcticament en la cota dels 6.000 milions. Es tracta de xifres molt i molt elevades, que subratllen el compromís inequívoc del Govern amb el creixement i la prosperitat del país.

Considerant exclusivament la inversió que figura en els pressupostos de la Generalitat, aquests 5.246 milions d'euros, suposa situar-nos en el 2,37 per cent del PIB i en 715 euros per habitant, que és doblar pràcticament la inversió que es feia l'any 2003.

Aquest esforç inversor adquireix tota la seva importància si el situem, com ho hem de fer, en el context d'adaptació a una nova situació en què s'inscriu, com acabo d'assenyalar, aquest pressupost. Aquesta inversió es finança en la seva major part, en concret en 5.246,7 milions d'euros, directament amb càrrec al pressupost, i una altra part, per un import de 659,7 milions d'euros, amb finançaments específics. Dins d'aquesta inversió de 5.246,7 milions d'euros, hi figura una quantia d'entorn de 600 milions, corresponent a Ifercat, que està previst que s'acabi finançant també per sistemes de finançament específics a través de tercers.

La Generalitat és avui el gran agent inversor de Catalunya, amb una inversió anual, com he subratllat,

que s'apropa cada vegada més a la cota dels 6.000 milions d'euros. Aquest esforç inversor es veu reforçat, sens dubte, per l'acord assolit amb el Govern de l'Estat per a l'aplicació de la disposició addicional tercera de l'Estatut, acord que preveu que la inversió de l'Estat a Catalunya se situï en xifres a l'entorn o per sobre dels 4.400 milions d'euros l'any 2008. Es tracta també, en aquest cas, d'un import molt elevat, que suposa un salt qualitatiu de la inversió de l'Estat a Catalunya, que haurà passat en dos anys dels 2.800 milions a aquest import de 4.400 milions.

En tercer lloc, aquest pressupost és el de la consolidació de les polítiques socials com a gran prioritat del Govern. El pressupost de l'any 2007 va ser el del gran salt i aquest és el de la consolidació. Precisament en presentar els pressupostos del 2007 vam voler subratllar aquest fet, quan assenyalàvem el gran esforç realitzat en polítiques socials i dèiem que no cada any podríem donar un salt cap amunt com el que fèiem l'any 2007. Però gràcies a aquest salt les polítiques socials se situaran en el futur, dèiem, a una alçada a la qual mai fins ara no havien arribat.

La despesa social continua absorbint la part més important del pressupost, el 52 per cent del conjunt, amb un increment del 8,2 per cent, superior a la mitjana, que és del 7,9. L'any 2008 assolirà una xifra de 2.479 euros per habitant, és a dir, de deu mil euros per família de quatre persones.

L'àrea de salut és la més important en termes de despesa. Absorbeix 9.096,2 milions d'euros del total del sector públic consolidat, el que vol dir un 26,2 per cent, encara que dins del pressupost estricte la xifra és més alta, és al voltant d'una tercera part. Es destinaran 53,8 milions a 169 actuacions en centres d'atenció primària, 138,3 a cent cinc actuacions d'inversió en atenció especialitzada, i es farà un esforç important per a la millora de les llistes d'espera per als catorze procediments quirúrgics amb garantia.

La despesa en educació suposa un volum de 5.770,3 milions d'euros, el 16,6 per cent del total del pressupost consolidat. Entre d'altres actuacions, aquests recursos han de permetre la incorporació de 1.725 nous docents d'educació general, la finalització de trenta-nou noves construccions, grans ampliacions i adequacions de centres escolars i el pla d'impuls de la llengua estrangera a 486 centres.

Les polítiques d'habitatge constitueixen de nou una de les grans prioritats del pressupost. S'hi destinen 813,3 milions d'euros, que significa un increment del 32,1 per cent sobre l'any anterior. Això demostra el compromís inequívoc del Govern en aquesta matèria, plasmat, d'altra banda, en el Pacte nacional de l'habitatge. Entre les diverses actuacions cal subratllar l'inici, directament per part de la Generalitat, de dos mil habitatges i les subvencions per a rehabilitació de dos mil edificis. Es preveu també destinar 134,3 milions d'euros al Programa de barris i nuclis antics.

Una de les línies bàsiques d'actuació del Govern és la destinada a promoure la cohesió i la integració socials. El pressupost destina a protecció social un total de 1.497,2 milions d'euros, dels quals 455,6 a l'atenció a

la gent amb dependència i 335,7 a l'atenció a persones discapacitades. Aquestes dotacions permetran el desplegament de les lleis de serveis socials de Catalunya i de prestacions socials de caràcter econòmic. Especial esment mereix el desplegament de la Llei de la dependència, a la qual es destinaran entorn de 650 milions d'euros. En aquest sentit, també cal fer esment dels gairebé 192 milions d'euros destinats a l'atenció directa a les famílies, bàsicament mitjançant els ajuts a infants de zero a tres anys, que afectaran uns 280.000 beneficiaris.

Les actuacions en matèria de cultura reben també una atenció preferent. Cal destacar els 102,7 milions destinats a equipaments culturals, els 66 milions al suport i foment d'indústries culturals i mitjans de comunicació i els 43,3 a actuacions patrimonials en museus, arxius i monuments.

Les actuacions en matèria de justícia rebran un total de 834,7 milions d'euros, dotacions que serviran per a la posada en funcionament de nous edificis judicials, els dos nous centres penitenciaris a Lledoners i Joves, a Quatre Camins, i el trasllat dels jutjats de Barcelona a la ciutat de la justícia.

L'àrea de seguretat i protecció civil absorbeix un total de 1.082,9 milions d'euros; és també una de les grans prioritats de l'acció de govern. Aquests recursos han de servir, entre altres actuacions, per completar el desplegament dels Mossos d'Esquadra a les comarques del Tarragonès, Alt Camp, Conca de Barberà, Baix Camp, Prioritat, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta i la Ribera d'Ebre, i per a la construcció de deu noves comissaries.

Senyores i senyors diputats, l'acció de govern està encaminada a dos grans objectius. En primer lloc, les actuacions destinades a potenciar i fer realitat un estat de benestar de qualitat a casa nostra; les dades que acabo de subratllar demostren fins a quin punt aquest objectiu es tradueix en compromisos de govern reals i tangibles. L'altre gran objectiu està constituït per les actuacions destinades a potenciar la competitivitat de la nostra economia, les infraestructures i la sostenibilitat. Voldria ara subratllar algunes de les principals actuacions previstes en aquest sentit.

En primer lloc, he de referir-me a l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana. Com deu recordar les senyores i els senyors diputats, l'acord tenia una durada inicial de tres anys. Aquest és, doncs, l'any de finalització de l'actual acord i de negociació, actualització i nou impuls per establir les línies i actuacions principals que haurà de contenir l'acord en els propers anys.

Al llarg d'aquests tres anys s'hauran destinat a mesures contemplades en l'acord entorn de 4.420 milions d'euros. Com acabo d'indicar, en aquests moments s'estan duent a terme les converses que han de conduir –aquest és el desig de tots– a la signatura d'un nou acord. Aquesta voluntat de continuïtat de l'acord demostra la importància que totes les parts signants donen a l'acord com a gran full de ruta de l'economia catalana. L'acord ha estat un instrument formidable per

formular un diagnòstic compartit sobre les prioritats de l'economia catalana, per establir horitzons, per co-responsabilitzar-nos sobre les mesures a adoptar i per disposar d'un marc, com mai fins ara no havíem tingut, per fer possible la concertació entre els sindicats, els empresaris i el Govern.

Ara estem en plenes converses, i jo faria mal fet si m'anticipés a avançar mesures que, en definitiva, han de ser acordades entre totes les parts. Sí que puc assenyalar que en la reunió del Consell d'Institucions del mes de febrer es van aprovar les vuit línies d'impuls estratègic sobre les quals s'haurà d'articular el nou acord i s'està ara treballant: innovació i transferència tecnològica; formació professional; potenciació del coneixement de l'anglès; èxit escolar; infraestructures estratègiques; simplificació administrativa, regulació i competència; activitat econòmica i medi ambient, i immigració i mercat laboral.

Una de les àrees clau per a la millora de la competitivitat de la nostra economia, i prioritat essencial de l'acció de govern, és la política d'universitats i recerca, que són dos camps d'actuació estretament units. És per això que és necessari destacar l'esforç que realitzen aquests pressupostos en recerca, innovació i desenvolupament: 373,6 milions d'euros i un increment del 33,5 per cent sobre l'any anterior. D'aquesta manera, en dos anys pràcticament s'hauran doblat les dotacions destinades a la recerca previstes en els pressupostos. Crec que és convenient subratllar aquesta dada, per tal de comprovar fins a quin punt és ferma la voluntat del Govern de donar suport a aquest factor essencial de la nostra competitivitat.

Les universitats, que són, d'altra banda, els grans centres productors de recerca, reben de nou en aquests pressupostos una atenció prioritària. Així ho demostra el fet que les partides que s'hi destinen superen per primera vegada els mil milions d'euros, exactament 1.038, el que suposa un increment per damunt del 10 per cent sobre l'any anterior. Amb les universitats hi ha un clima de treball intens. Elles saben que són una prioritat de l'acció de govern, que mai s'hi havien destinat tants recursos i que poden confiar que el Govern treballa perquè els problemes puntuals que puguin plantejar-se trobin solució. Amb l'aprovació, primer, del Pla de millora del finançament ordinari de les universitats i, després, del Pla d'inversions universitàries, disposen d'un marc estable de finançament i d'un horitzó de creixement sostingut. El Govern sap que sense unes universitats de primera no tindrem un país de primera.

En aquest punt haig d'assenyalar que l'aposta d'aquest Govern per la competitivitat també es plasma en els recursos destinats a les actuacions en matèria d'ocupació, teixit econòmic i acció rural, entre els quals destaquen els 1.275,9 milions d'euros per a crèdits destinats al foment econòmic i a les pimes, els 416,7 milions per al foment de l'ocupació, 39,2 per a la internacionalització de l'empresa catalana i prop de 200 milions per a la transformació i millora de regadius.

Les infraestructures de transports i mobilitat són, a la vegada, un factor clau de competitivitat i per a la cohesió territorial i el benestar de les persones. Re-

ben 2.875,3 milions d'euros: 2.212,5 milions per a les infraestructures de transport públic i més de sis-cents milions, 660, destinats a comunicació i logística. D'entre les principals actuacions, cal destacar les destinades a la línia 9 del metro, amb una inversió de 627,5 milions d'euros, el perllongament de la línia 3, la concessió per al desdoblament de l'eix Transversal i el Pla d'autovies, l'aeroport d'Alguaire i l'impuls de diverses infraestructures logístiques.

Creixement econòmic i sostenibilitat mediambiental han d'anar de la mà. Per aquesta raó, una de les parts del pressupost amb un major creixement és la del medi ambient i cicle de l'aigua. Les despeses destinades a aquestes activitats superen els mil milions d'euros, amb un increment del 26,5 per cent respecte al pressupost 2007. Cal esmentar, per la seva importància, els recursos destinats a la planta dessalinitzadora de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Consolidar i donar un nou impuls a les polítiques socials, la primera de les prioritats dels pressupostos, i potenciar de manera decidida les mesures destinades a millorar la competitivitat de la nostra economia i les infraestructures són els dos grans eixos vertebradors d'aquests pressupostos. Em permeto recordar a les senyores diputades i als senyors diputats les partides que experimenten un creixement més elevat, que són: en primer lloc, recerca, desenvolupament i innovació, amb un 33,5 per cent; en segon lloc, habitatge, un 32,1 per cent; cicle de l'aigua, un 26,5 per cent; transports, 23,7 per cent; transferències pròpies de la Generalitat als ens locals, 17,3 per cent, i protecció social, un 10 per cent.

Voldria destacar, per acabar, l'esforç realitzat en relació amb els governs locals. Aquest Govern ha convertit la col·laboració amb els ajuntaments en una de les seves divises, i aquests pressupostos demostren fins a quin punt aquesta voluntat política va acompanyada de fets tangibles. Deixant de banda els recursos procedents de l'Estat, les dotacions als governs locals finançades directament amb càrrec als pressupostos de la Generalitat augmenten un 17,3 per cent. En concret, es destinen 177,6 milions al suport financer i directe als ens locals, la qual cosa ha permès que el fons de cooperació local destinat als ajuntaments creixi un 17,1 per cent i s'assoleixi l'objectiu de triplicar la dotació del fons de l'any 2003; es destinen 108,7 milions d'euros al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, i 1.388,4 a transferències diverses dedicades a polítiques sectorials.

M'he referit fins ara a tres de les línies bàsiques d'aquests pressupostos: l'adaptació a una nova situació, l'impuls de l'esforç inversor, la prioritat de les polítiques socials. Voldria assenyalar com a quart gran tret que aquests pressupostos no augmenten la pressió fiscal i adopten, pel contrari, mesures específiques, però de gran importància, tendents a reduir-la. Que quedi clar, doncs, que l'augment del 6,4 per cent que experimenten els ingressos no financers de la Generalitat es produeix sense incrementar la pressió fiscal, com així ho han reconegut recentment, d'altra banda, entitats d'indubtable prestigi al nostre país. El Govern no ha adoptat cap mesura normativa que suposi un increment de la pressió fiscal; al revés, les mesures normatives adoptades redueixen i no augmenten la pressió fiscal. Em permetran que faci

referència en especial a les més rellevants de les contingudes en aquest pressupost, concretament en el Projecte de Llei de mesures fiscals i financeres, relatives a l'impost de successions i donacions.

Les mesures que figuren en el projecte de Llei no constitueixen el gruix de la reforma que el Govern s'ha compromès a fer, ni, per descomptat, l'esgoten. Ara bé, cal subratllar que són dues mesures potents que han de tenir un impacte molt positiu i amb les quals el Govern ha volgut donar un senyal inequívoc que té la ferma voluntat de complir amb els seus compromisos. Aquestes dues mesures consisteixen en l'elevació del mínim exempt de l'habitatge habitual fins a un import de 500.000 euros per habitatge i en la reducció de la tarifa de donacions, de tres tipus, del 5, 7 i 9 per cent. I pel seu caràcter singular i específic tenien el seu encaix apropiat precisament en la Llei de mesures fiscals i financeres.

La primera és una mesura obligada que evitarà que persones amb rendes i patrimonis que avui són relativament modestos hagin de suportar, com succeeix actualment, una càrrega fiscal desproporcionadament elevada. La segona vol adoptar l'impost a la realitat i fer front a la situació, que ja s'està produint, de competència fiscal per part d'altres comunitats autònomes.

Es tracta, doncs, de dues mesures potents que subratllen la voluntat del Govern de complir amb el seu compromís, que no tindran un impacte recaptatori significatiu i que per descomptat no constitueixen la reforma amb majúscules que el Govern s'ha compromès a fer. El Govern vol subratllar de nou, de manera inequívoca, aquest compromís, així figura en el programa de govern i així es farà. Aquesta reforma es tramitarà, lògicament, per la via d'un projecte de Llei de modificació de l'impost tal com ja es va fer en l'anterior legislatura amb el projecte que va decaure en dissoldre's el Parlament.

Reforma i a fons sí, eliminació no. Aquesta és la posició del Govern i així figura en el programa de l'Entesa. El Govern se sent molt còmode en aquesta posició, és la posició coherent amb la de la gran majoria dels països del nostre entorn en què continua vigent aquest impost, però també és cert que la gran majoria d'aquests països han adoptat reformes molt profundes, com les que hauré d'adoptar a casa nostra, complint d'aquesta manera el compromís que hem adquirit.

Senyores diputades i senyors diputats, aquestes són les línies bàsiques dels pressupostos per a l'any 2008 que tinc honor de presentar en nom del Govern davant d'aquest Parlament. Són uns pressupostos que responen a les necessitats i les ambicions del país; ratifiquen la prioritat per a les polítiques socials, la competitivitat i les infraestructures; donen un nou impuls, important, a l'esforç d'inversió; culminen el pla de sanejament, i mantenen el rigor en la gestió, i tot això ho fan sense augmentar la pressió fiscal.

Són uns pressupostos elaborats, això és evident, en un context determinat que els condiciona. El context econòmic, per una banda. En una situació en què continuem tenint nivells de creixement molt satisfactoris, però en què es produeix una readaptació i moderació del ritme de creixement. I el context imposat pel sistema de

finançament actualment en vigor. Un sistema de finançament que ha posat de relleu totes les seves limitacions i que no ens proporciona ni els recursos ni la capacitat de decisió que necessitem. Un sistema de finançament esgotat que cal canviar.

Compte!, un cop més vull advertir que això no ens ha de servir d'excusa per no fer bé el que està en les nostres mans, i encara menys per alimentar la tendència que alguns tenen a menysvalorar o minimitzar la importància d'aquestes xifres, de les xifres que figuren en els pressupostos. Al revés, hem de començar per dir amb tota claredat que els pressupostos que avui presentem al Parlament són uns pressupostos molt elevats, de prop de 35.000 milions d'euros, més del 15 per cent del PIB de Catalunya. Els contribuents catalans fan un gran esforç amb els seus impostos per fer-lo possible i tenen tot el dret a exigir-nos que l'administrem amb rigor i amb eficàcia i que proporcionem els serveis públics que els ciutadans mereixen. Però de la mateixa manera hem de dir amb tota fermesa que l'actual sistema de finançament està esgotat i s'ha de canviar.

Aquest sistema ha fet el seu cicle, amb encerts i defectes, amb clarobscurs, però, en tot cas, el seu temps s'ha acabat; avui les seves mancances són evidents. És un sistema que no permet l'adaptació de l'evolució dels recursos a la de les necessitats de despesa. Que deixa en mans de l'Estat la clau dels ingressos, dels principals impostos, mentre que ens atribueix a les comunitats autònomes les responsabilitats en les àrees de despesa com l'educació, la sanitat i els serveis socials que per raons estructurals tenen un comportament més expansiu. I que condueix, per tant, com succeeix ara mateix amb molta freqüència, que mentre l'Estat pugui permetre's tenir superàvit, baixar els impostos o adoptar compromisos de despesa en àmbits que no són de la seva competència, les comunitats autònomes tinguin, tinguem, dificultats serioses per quadrar els nostres pressupostos.

És un sistema que permet i no corregeix la pràctica habitual de l'Estat d'aprovar normativa que signifiqui imposar obligacions de despesa en les comunitats autònomes o reduir el seu potencial fiscal sense establir les compensacions financeres apropiades; és a dir, permet l'incompliment flagrant del principi de lleialtat institucional.

És un sistema, com s'està evidenciant amb tota cruesa aquest any, que estableix una extremada dependència dels nostres ingressos fiscals respecte dels impostos de naturalesa immobiliària, que tenen fortes oscil·lacions cícliques, amb tota la fragilitat que això significa.

És un sistema que no actualitza les variables amb què es va efectuar inicialment, amb dades de l'any 99, el repartiment de recursos entre comunitats autònomes, malgrat el fet innegable que la variable bàsica utilitzada, la població, ha canviat des d'aleshores d'una forma radical i que, per tant, el pes relatiu de les comunitats autònomes no té res a veure avui amb el que tenien en aquell moment, entre altres raons per l'impacte desigual del fenomen migratori.

És un sistema que permet que, malgrat el mandat explícit de la Conferència de Presidents i l'acord correspo-

nent, que donava curs a aquest mandat, al Consejo de Política Fiscal y Financiera, no s'adoptin mesures, ni tan sols de caràcter transitori, per tal de tenir en compte aquest impacte de la immigració sobre el finançament, tot i tenir constància que aquest impacte és objectiu i constatable, i que per descomptat afecta de manera molt diferent les diverses comunitats autònomes. No cal que els digui que aquest incompliment perjudica especialment Catalunya, que ha rebut el 22,65 per cent dels fluxos migratoris que han arribat a Espanya en el període 1999-2006.

És un sistema, finalment, que sota el pretext de la solidaritat ha acabat portant, de fet, situacions profundament injustes i insolidàries, situacions, en definitiva, de desigualtat. Que ha portat que les comunitats que reben els beneficis de la solidaritat puguin permetre's adoptar mesures, en forma de més prestacions o de menys impostos, que no ens podem permetre dur a terme, ni de lluny, les comunitats que realitzen l'esforç de la solidaritat. I que ha portat, a més, que aquest esforç de solidaritat no solament no sigui reconegut, sinó negat –no dic agrair, perquè no cal agrair el que s'ha de fer per convicció i per justícia, sinó reconegut. I que ha permès, aquest sistema, que alguns activament, i altres passivament, es dediquin a projectar per tot Espanya la imatge d'una Catalunya insolidària, que s'aprofita dels altres i que rep més del que aporta al conjunt del sistema.

Un sistema, en definitiva, opac i sense transparència, que acaba permetent alimentar tot tipus de manipulacions i perjudicis. Un sistema que porta l'anivellament a uns extrems que no es donen en cap altre país, de tal manera que després de rebre les transferències d'anivellament o solidaritat les comunitats de menys capacitat fiscal acabin estant en una situació més favorable que les comunitats que realitzen, realitzen, una major contribució fiscal.

Crec que tenim raons més que fonamentades per afirmar que aquest sistema està esgotat. Catalunya té raons per exigir, amb tota voluntat de diàleg, sí, però també amb tota la fermesa, un canvi de fons en el sistema de finançament.

Ens assisteixen, per descomptat, totes les raons polítiques. Ens assisteixen, i he tractat de demostrar-ho en aquest ràpid resum, les raons dels fets, les raons objectives. Ara ens assisteixen també les raons legals, les que es desprenen del mandat de l'Estatut, que és a la vegada un pacte polític i el marc normatiu del nostre autogovern.

L'Estatut estableix uns terminis i uns criteris. Volem que es compleixin. Estableix uns terminis quan assenyala, en la seva disposició final primera, que la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat ha de concretar en un temps de dos anys a partir de l'entrada en vigor de l'Estatut –és a dir, no més enllà del 9 d'agost de l'any 2008– l'aplicació dels preceptes del títol VI. I després, en el segon paràgraf, disposa que aquests preceptes es puguin aplicar de manera gradual, en el màxim de cinc anys, atenent la seva viabilitat financera.

I estableix uns criteris. Uns criteris, sí, no uns continguts concrets i tancats. Però uns criteris que són bastant més que una mera proclamació de principis genèrics.

Uns criteris que acoten en la pràctica el terreny de joc en què s'ha de negociar el nou model. S'hauran de concretar els seus elements, però les línies essencials estan dissenyades.

És sobre la base d'aquests nous criteris que haurem d'acordar el nou model, un nou model que haurà de fonamentar-se en quatre gran eixos. En primer lloc, els ingressos de la Generalitat hauran de procedir pràcticament en la seva integritat dels rendiments dels impostos pagats pels ciutadans de Catalunya amb l'aplicació dels percentatges de participació que preveu l'Estatut. En segon lloc, la Generalitat haurà d'augmentar, i de manera significativa, els seus marges de capacitat normativa, de capacitat per decidir sobre aquests impostos. En tercer lloc, a través de l'Agència Tributària de Catalunya per als impostos propis i cedit totalment i del Consorci Tributaria amb l'Estat per als tributs participats, començant per l'IRPF, la Generalitat ha d'esdevenir protagonista principal de l'Administració tributària a Catalunya. I en quart lloc, cal revisar de dalt a baix els mecanismes d'anivellament.

Solidaritat sí, per tal que les comunitats amb més capacitat fiscal contribuïm a què les que en tenen menys no es vegin condemnades a no poder prestar els serveis a què tenen dret. Però la solidaritat i els mecanismes d'anivellament han de servir per apropar posicions, no per invertir-les, com ara succeeix. De manera que una part dels impostos –autonòmics, per descomptat– que paguen els ciutadans de Catalunya per damunt de la mitjana ha d'anar destinada a l'anivellament, però una altra part ha de revertir, com succeeix a tot arreu del món i en tots els nivells de govern, en la hisenda de la mateixa Generalitat. Per tal que aquests ciutadans, els ciutadans de Catalunya, es puguin beneficiar, encara que sigui parcialment, de la seva major contribució fiscal.

Aquestes són les línies bàsiques que ha de contenir el nou model. Tenim les bases que ens ofereix l'Estatut. Ara caldrà negociar-lo i acordar-lo. Amb voluntat d'entesa i de diàleg, sí, però també amb tota la fermesa per defensar els interessos que els ciutadans ens han encomanat i el que és de justícia.

Aquesta és, sens dubte, la prioritat de les prioritats per a l'any 2008. Fins ara teníem les raons objectives, però no la base, l'ancoratge legal per reclamar aquesta negociació. La desafortunada eliminació de l'obligació legal de revisió quinquennal que es va acordar l'any 2001 ens va privar d'aquesta base. Ara la tenim i no admetrem raons per cap nou retard.

L'èxit d'aquesta negociació dependrà en molt bona part de la capacitat que tinguem per anar junts, per expressar a Madrid com una sola veu la veu de Catalunya, d'anar juntes les forces polítiques i, més enllà, de ser capaços d'unir darrere de la nostra veu la veu unànime del conjunt de la societat catalana. No hi ha motius perquè aquesta unitat no existeixi. Crec no equivocar-me si dic que estem d'acord en el que és essencial i si afirmo que la societat catalana comparteix avui la prioritat d'abordar d'una vegada i a fons la qüestió del finançament.

És a aquesta societat a la que ens devem. És el servei a aquesta societat i als ciutadans el que explica i motiva tota la nostra acció política, i és al seu servei que

estan els pressupostos que avui en nom del Govern he tingut l'honor de presentar. Al servei dels ciutadans de Catalunya, del seu progrés, del seu benestar i de la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Comencem, doncs, el debat a les esmenes a la totalitat. En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president... Senyor conseller, senyors consellers, senyores i senyors diputats, aquest és, conseller Castells, el tercer debat que tinc l'honor en nom de Convergència i Unió –personalment, tercer–, que tinc l'honor de poder discutir amb vostè, representant –gran honor– el Grup de Convergència i Unió. I li he de dir, per començar, que m'agradaria fer-li dues consideracions que jo crec que, de fet, traspuja el seu discurs d'avui.

La primera, hem vist un conseller d'Economia temperat –temperat–, amb un discurs temperat, amb un discurs moderat, no desesperat; «temperat» en el sentit d'un discurs jo crec que –i ara tindrem l'oportunitat d'analitzar-lo– poc triomfalista. A diferència dels dos discursos anteriors, en què va venir el conseller Castells ben animat i traient pit, avui ens ve el conseller Castells més tranquil i dient que les coses, doncs, que difícils són i que difícil és quadrar un pressupost! Conseller Castells, aquest, ni que ho digui. Que difícil ha estat quadrar aquest pressupost!

La segona qüestió. Curiosament –jo li ho agraeixo, però també és un símptoma–, ha dedicat vostè, dels cinquanta minuts de la seva intervenció, tretze, quasi catorze a parlar del sistema de finançament. Té un discurs de pressupost, el planteja a aquesta cambra, és important –ara en parlarem–, però dedica catorze minuts a parlar del sistema de finançament. Ho aplaudim. Però no deixa de ser un indicatiu del que parlarem a continuació. Ho aplaudim per què –i ho enllestirem–? Perquè nosaltres també volem contextualitzar políticament aquest pressupost.

Vostè ha fet una referència al marc econòmic; a mi m'agradaria només una pinzellada de marc polític. Aquests pressupostos arriben a aquesta cambra amb una situació, que ahir vam tenir l'oportunitat de discutir, que en l'àmbit de les infraestructures, conseller Castells, per raons que ahir es van discutir amb molta profunditat, és pràcticament d'emergència nacional, en l'àmbit de les infraestructures. I ho és des de fa temps, i és responsabilitat de molts factors, no seu exclusivament, ni del Govern exclusivament, ni del Govern de Madrid exclusivament, però en pesos específics per a cadascuna de les responsabilitats. Primer element.

Segon element. Ve amb aquest marc d'escanyament del nostre finançament. I vostè, òbviament, ens fa una referència a tot l'Estatut i diu: «Hem de batallar per aquest finançament.» Estalviarem aquest debat, senyor

conseller; jo no m'hi podré dedicar, només tinc trenta minuts. Només dir-li que estem absolutament d'acord amb aquesta prioritat. Ja la va recollir el president Montilla en una de les intervencions: «2008, prioritat per al finançament de Catalunya.» A veure si ho notem. A veure si veritablement tenim el finançament que l'Estatut, com a instrument, preveu.

I després una consideració que per mi és important, que per resoldre bona part dels problemes que en l'àmbit de les infraestructures, d'aquesta emergència de què parlàvem, d'aquesta consideració que el país creix i la infraestructura se'ns queda petita, amb les responsabilitats que calgui, necessitem un finançament seriós per fer-hi front.

I vostè ens diu aquí una altra vegada més –i jo torno a fer de notari, en nom del meu grup parlamentari d'aquesta cambra–, ens torna a dir: «Hi anem junts al finançament.» A veure si és veritat. Fins ara molts indicis no n'han donat. Com, «molts indicis no n'han donat»? Fins ara no n'han donat cap. Teníem l'oportunitat d'anar amb vostès a la comissió que es va constituir. El president Montilla, malgrat que el nostre president de grup parlamentari hi va insistir per activa i per passiva, va decidir que no, que això era una cosa del Govern, que ja en parlàvem. Però avui el conseller Castells –i l'honora– ens ve a dir aquí textualment: «Hem d'anar junts, hem d'anar totes les forces polítiques juntes per aconseguir allò que necessitem.»

Ja li avanço, abans que aquest debat pugui prendre un altre rumb, que pot comptar amb el nostre suport. Busquem els instruments, però. I un instrument no consisteix a repetir la mateixa música cada vegada que vostè ve a aquesta cambra. Perquè sé que l'ànima aquesta voluntat, però tota voluntat animada sense fets està condemnada a l'infern.

Tercera qüestió. Vostè no hi ha fet referència, però jo crec que tots en tenim consciència, d'això: la sentència del Tribunal Constitucional, que plana. I, evidentment, només vull fer-hi referència com un element clau de la situació política en què vivim, que no entendríem sense parlar-ne, respecte a això. I un punt que naturalment vostè no hi pot fer referència, jo ja ho entenc, però a mi m'agradaria que constés al principi de la meua intervenció: el president Montilla ahir ens feia una referència d'aquesta voluntat que anima el Govern a resoldre els problemes que el conjunt del país té i que el Govern tracta de resoldre.

La nostra percepció, conseller, és d'una certa paràlisi i d'una certa divisió, tot plegat. Vostè ve aquí i fa el seu paper, ens presenta un pressupost i el discutim, però tot plegat, quan parlem de mesures –i ara ho veurem–, d'iniciatives, de plantejaments, aquesta paràlisi, que, en definitiva, va amaran l'activitat del Govern, aquesta divisió de la qual avui tindrem proves... Diu: «Escolti'm, nosaltres fem feina.» Faltaria més, que no en fessin, de feina! Però fan feina amb el grau d'eficàcia? Parlem-ne en l'àmbit que li és propi, que és justament el pressupost.

Això ho diu l'oposició? Ho diu l'oposició i ho diu més gent, conseller. Jo m'he llegit amb deteniment aquest baròmetre d'opinió pública de juliol del 2007 del Cen-

tre d'Estudis d'Opinió. Si parlem del Govern i de la situació econòmica, hi ha una dada, primera: més o menys estem com estàvem. Quan parlem de les previsions, aquí sí: les previsions són que no, que no anem bé i que probablement anirem pitjor. I hi són totes les dades, les que siguin: des de la situació econòmica de Catalunya, la valoració que es fa del Govern... Els que creuen que milloraran baixen significativament; els que creuen que empitjorarà es doblen. La meitat dels que no estan d'acord que la situació és més o menys la de l'any passat, la meitat, diu que empitjorarà, justament, i l'altra meitat diu que millorarà, però una part és pràcticament el doble de l'altra.

Dit això, parlem de l'economia. I ho faré amb brevetat perquè vull entrar també en el que penso que és el moll de l'os de la meua intervenció. Vostè ha parlat d'una mena de canvi significatiu en la inflexió de la política econòmica en general i a Catalunya en particular. Vostè ha parlat del PIB i de tot un conjunt de coses a les quals jo faré brevíssima referència. Però jo parlaré, com és natural, d'aquelles coses que crec que vostè no ens ha acabat de dir.

Per exemple, quan estem parlant de la situació macroeconòmica, vostè no ens ha fet cap referència a les previsions de la Comissió d'Economia de la Unió Europea: fatals, letals per a l'economia espanyola i per a l'economia catalana. Sí, no digui que no –no digui que no. Les ha fet el senyor Almunia, les ha fet públicament. I ha advertit de dues coses: això, aquest any tenim problemes, i l'any que ve, l'any 2009, per primera vegada l'economia espanyola i l'economia catalana poden créixer per sota de l'economia europea dels vint-i-set. Això és el que ha dit el senyor Almunia.

Li ho previnc, senyor conseller, i ho faig en un to ben cordial: ni un bri de catastrofisme en la nostra posició. No, no comenci per aquí. No! Si vostè comença a identificar crítica amb catastrofisme, estem llestos. Acceptem..., cregui'm, estem per l'estabilitat, estem perquè l'economia progressi, estem per donar confiança, estem per tenir-la, però li hem de dir les coses que no funcionen. Si vostè assimila la crítica... «Ah!, això és catastrofisme.» Doncs quin paper té l'oposició? No ens digui això, ja li ho avanço, en les coses que li comentaré a continuació.

PIB, vostè ja ho ha reconegut: en lloc del 3,7, el 3, i si mira l'informe de la Comissió Europea, prendrem mal en aquest sentit.

Un oblit –un oblit– que jo no em sé explicar, conseller Castells. La inflació. Però com no ens ha dit res de la inflació, precisament avui? Ni una paraula. Deu tenir una nota a banda; ara, quan surti, ens ho explicarà. Però el mes d'octubre a Catalunya ens situem en el 3,8 per cent; passem del 2,9 al 3,8 per cent. Ni una paraula del conseller d'Economia respecte a les xifres d'inflació. Sorprenent! I els diferencials respecte a l'economia espanyola i respecte a la mitjana europea són els que eren.

Però alguna cosa ens n'ha de dir. En quin sentit ho diem, això? Precaució. El PIB més la inflació, més el mercat de treball..., que vostè hi ha fet una referència ben precisa, diu: «Escolti, tenim una taxa raonable» –jo també ho crec– «però evoluciona a la baixa en relació a l'any

passat.» Indiscutiblement. Tant és així que Catalunya, justament, ha estat la comunitat autònoma en què l'atur, el tercer trimestre, ha pujat més en tot l'Estat. Escolti'm, ens hem de posar molt i molt nerviosos respecte a això? No; hem de tenir-ho en compte com l'evolució del PIB i hem de tenir-ho en compte com l'evolució de la inflació. I hem de tenir-ho en compte com les tendències que generaran, cara a l'immediat futur, si el treball segueix evolucionant en la mateixa línia.

Vostè ha fet una referència a la construcció. Jo la comparteixo plenament. Crec que és més greu del que vostè ens ha dit. Crec que és més greu. No ho diem nosaltres, ho diuen els experts. Ben recentment: «Caen entre un 30 y un 50 por ciento las ventas de viviendas de las mayores inmobiliarias.» Aquesta és la situació en què estem. Vostè ha tingut aquí, doncs, un gest que jo comprenc, defensiu, que diu: «Potser ens anirà bé perquè canviarem la construcció pel motor de la indústria, i potser això ens anirà bé perquè potser això estava massa inflat.» Depèn de les conseqüències que tingui. Fa dos anys, fa tres anys, fa quatre anys, fa un any, tots estàvem contents del dinamisme que tenia la construcció. Això genera, inevitablement, atur, i atur molt específic. Però s'ha de tenir en compte en qualsevulla anàlisi.

I vostè ens ha plantejat aquí una cosa que jo no acabo de compartir, que és, diu: «No es preocupin perquè la indústria pren el relleu.» Jo no ho sé veure. Hem tingut diverses discussions, la darrera amb el conseller Huguet sobre el famós model industrial nou que té Catalunya. Ho recorda, conseller? La vàrem tenir en la darrera comissió. Jo ara no hi podré entrar, a aquesta qüestió –tinc altres coses a dir-li–, però m'agradaria que vostè ens expliqués en què de nou. Com pren el relleu? On està activa la indústria? Quines mesures endeguen per fer-ho, això? Diu: «L'acord.» De l'acord en parlarem després.

No ens ha dit dues coses que a mi em semblen clau. No ens ha parlat del dèficit comercial a Catalunya, gravíssim, que segueix creixent en l'àmbit de les exportacions, que creixen, i en l'àmbit de les importacions, que no creixen al mateix nivell. I el dèficit comercial el tenim situat a hores d'ara en el 27,63 per cent de tot el que hi ha a l'Estat: 29.554,71 milions d'euros. És un dèficit comercial molt important.

I no ens ha dit dues coses que mai ens comenta vostè, socialista, tan preocupat per la gent, pels problemes de la nostra gent: l'endeutament familiar i l'estancament de l'estalvi. Ni una paraula. No ens parla d'inflació, no ens parla d'endeutament familiar, no ens parla d'estancament de l'estalvi, no ens parla de les famílies, no ens parla de les empreses que tenen problemes. I crec, sincerament, que quan l'endeutament familiar l'hem multiplicat per tres en aquests darrers vuit anys i l'estancament de l'estalvi creix any darrere any, mereixen, del conseller d'Economia, si més no, una reflexió.

Sí que ens ha dit una cosa: la demanda interna passa del 4,3 al 3,4, amb una disminució molt important en la despesa del consum de les llars, d'un 3,4 a un 2,9. Si això és així, conseller, alguna incidència tindrà sobre la família, l'estalvi i l'endeutament. I esperaria –i jo crec que vostè ho farà– alguna consideració, no només

general del tipus... Tant és així que l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats ha decremuntat en la línia que ha decremuntat. Això des del punt de vista dels ingressos; a la pràctica, quelcom més important: com decremunta els ingressos per a les nostres famílies, com decremunta les possibilitats per a les nostres empreses.

Acabo aquest punt dient el següent. Vostè ens ha parlat d'incerteses, i jo ho comparteixo. Diu: «Les *subprimes* serà una incertesa secundària.» Hi estic d'acord. Però no ens ha parlat de les polítiques energètiques del nostre Govern, ni de la dependència del cru, ni de com puja el petroli, ni del dèficit en l'àmbit de les infraestructures ni de les contingències específiques dels mercats emergents... Són coses que esperem que vostè, conseller, ens en digui alguna cosa. I jo ja entenc –fixi's, tenint trenta minuts, com no ho haig d'entendre!– que tot no ho pot dir, però aquestes coses importants les ha de dir.

Ha fet un esment de la immigració. La immigració significa que de cada increment del producte interior brut de Catalunya, de cada increment, la meitat es deu a la immigració. Amb un mercat torturat com el que es pot apropar: paper que haurà de tenir el Govern respecte a això. Em pot contestar vostè: «Quan el problema arribi ja en parlarem.» Jo crec que és un moment per tenir la previsió adequada per si aquest problema arriba. Amb una altra qüestió molt important: han pensat vostès el que suposarà si comença l'atur en l'àmbit dels treballadors immigrants? Han pensat el tipus d'atur que això significa? Les conseqüències dramàtiques que això té? Ens agradaria que, per part del conseller Castells, alguna referència la tingués.

De fet, el 14,5 per cent dels treballadors ocupats entre setze i seixanta-cinc anys avui, conseller, són immigrants. Aquesta taxa ha crescut del 2,8 al 14,5 pràcticament en deu anys. Jo crec que això mereix una reflexió, per les conseqüències que això pot tenir i com pot desestructurar qualitativament i quantitativament el nostre mercat de treball.

Anem al moll de l'os de la intervenció: economia, pressupostos i problemes de les empreses i les famílies. Vostè em podrà dir: «Teixidó, si no ha parlat en absolut ni de la competitivitat ni de la productivitat!» Vostè ben poc, jo gens. Comencem.

«Comencem» vol dir el següent. Vostè creu, sincerament, que... –així és el que ha passat–, l'informe de la Unió Europea sobre la competitivitat publicat recentíssimament posa Espanya a la cua d'Europa en l'àmbit de la competitivitat? Posa Espanya en percentatges del 0,8-0,9? I vostè ha parlat del 0,9-1. A la baixa de tot Europa en la competitivitat. Vol que parlem de productivitat? La productivitat la tenim pràcticament a un dels nivells més baixos de la Unió Europea. Diu: «Hem millorat una mica.» És cert, jo li ho reconec; però seguim tenint els nivells més baixos de la Unió Europea.

Si parlem de famílies i parlem d'empreses, no ens han de preocupar la competitivitat i la productivitat? Com podem ajudar les empreses i les famílies per resoldre aquest problema? Vostè dirà: «Home, doncs, amb les polítiques que nosaltres hem desplegat en el pressupost.» Anem a veure si això és veritat.

Formació. (*Pausa.*) No; començarem, si a vostè no li importa, per innovació. Dades que jo crec que la cambra ha de conèixer, senyor conseller, i que vostè situa en la cara positiva –jo ja ho entenc–; jo les situo en la cara negativa –vostè ja ho entén. Catalunya està per darrere de les seixanta regions punteres de la Unió Europea en matèria d'innovació. Per davant de Catalunya, Madrid, País Basc, Navarra, València, i és la primera regió d'Espanya, no cal dir-ho, Madrid, en capítol d'innovació. Estem amb un dels rendiments més baixos d'aquestes comunitats espanyoles respecte a la política d'innovació. Concretament, innovació en el seu conjunt representa a Catalunya el 70 per cent de la mitjana europea.

Recerca. Vostè ens va parlar que arribaríem... –jo el recordo aquí en un debat, el primer debat que vam tenir–, diu: «El 2010 tindrem un 2 per cent en l'àmbit de la recerca.» Avui no arribem ni a l'1 per cent –ni a l'1 per cent. I estem considerats com un dels països que va endarrerit. Ho dic des del punt de vista de..., no li demanaré jo més del que l'economia i vostès poden donar; ho dic perquè ho hem de constatar. Perquè vostè avui, que no ha fet un discurs triomfalista, d'aquests aspectes, diguem-ne, més borrosos, més vidriosos de l'economia catalana, vostè no ens en parla, i algú li n'ha de parlar, i vostè ja comprendrà que ens toca fer-ho a nosaltres.

Formació. Vostè ha presentat aquí una gran xifra respecte a la importància de la formació. Jo vull situar dues coses. Primer, el desgavell profund en l'àmbit de la formació quan arriba a les empreses. Si vostè pren un minut per saber les fonts de finançament de la formació en el seu pressupost, em podria dir els percentatges relatius al SOC al Departament de Treball, o formació professional en el Departament d'Ensenyament, o el programa «Forma't», que ni el SOC ni el departament hi tenen relació? Hi ha un desgavell extraordinari, amb la disminució considerable de la formació per a les nostres empreses. I vostès ho saben, i d'això no se n'han sortit.

Vol que parlem d'universitats? A universitats, vostè ha fet un cant extraordinari que portàvem unes polítiques extraordinàries en l'àmbit de la inversió. Això deu ser del dia 10 de novembre... (*L'orador mostra un full de diari.*) És la senyora Tubella, que diu: «Las universidades debemos decir "basta" a los recortes» –la senyora Tubella. Però és que el dilluns van tenir vostès una reunió amb tots els rectors de les universitats. «Ja està tot arreglat»; ens diu el conseller Huguet: «Ja està tot arreglat.» (*Remor de veus i rialles.*) Però ho tenim tot arreglat... –i el conseller Castells diu «naturalment»–, però ho tenim tot arreglat des de fa aproximadament dos anys, o tres. No em digui aquell: «I què arreglaven, vostès?» No, això no m'ho digui, perquè nosaltres fèiem –amb consellers que crec sincerament que van donar un nivell extraordinari a l'acció de govern en aquest àmbit– que les universitats funcionessin. Sempre en necessita més? Sí. Però no recordo jo declaracions de rectors en aquest àmbit.

Per tant, la formació, element clau de la competitivitat, element clau de la producció, tampoc se'n surt.

Només li dedicaré un minut al tema del SOC. Sap el grau d'execució –no hi és la consellera Serna– de les polítiques del SOC aquest any? El 26,38 per cent, el

SOC. Formació contínua, la importància dels treballadors –això ens ho ha dit–, etcètera. Sap quant hem deixat d'ingressar aquest any pel tema de la formació contínua? Cent trenta-set milions d'euros.

Hem parlat de formació, d'innovació, de recerca, d'universitats... Acord marc. De l'acord marc, senyor conseller, tindrem l'oportunitat de parlar-ne el dia 29, directament a sac. L'acord marc, conseller, quan vostè mira..., tenim un calaix de sastre als pressupostos, que van donant reiteradament compte d'algunes de les partides que vostès pressuposten, però que a l'hora d'executar-les ens costen molt i molt més. Ara m'hi referiré, a continuació.

L'acord marc –recordo encara les paraules del president Montilla–, «columna vertebral de l'acció del Govern» –les recordo aquí encara, contestant al nostre portaveu–, és una columna vertebral afectada profundament d'escoliosi. És una columna vertebral que no resol..., i parli amb els agents socials; els hem demanat que vinguin aquí al Parlament, per explicar-se, patrons i sindicats, per dir-li com va l'acord marc. Vostè ha dit tot allò en què prosperarà la seva política amb l'acord marc. Jo li diré algunes coses que no hi són ni contemplades: llei catalana de ciència i tecnologia; consell de recerca i desenvolupament, innovació i societat del coneixement; transferència de la competència de gestió de la formació en l'àmbit laboral; finançament sobre el transport públic, pla de qualitat del SOC... Ni una paraula en el seu pressupost. En parlaré el dia 29, però vostè no pot passar de puntetes respecte a aquesta qüestió.

Dos punts més, abans d'entrar en les polítiques de despesa. Ni una paraula de la societat del coneixement, malgrat que està ben dotada al pressupost. Per què no tenim una paraula de la societat del coneixement? Perquè el desgavell, conseller, és monumental, com mai. Vostè, si pot fer un esforç i demana per l'ens gestor, pel Pla director d'infraestructures, per l'operador, pel programari lliure..., pregunti la disbauxa extraordinària amb què es troba la societat del coneixement al nostre país, quan creiem que és un instrument imprescindible –imprescindible. Ni una paraula, mereix en el seu discurs; ni en aquest ni en l'anterior. I alguna cosa vostès hauran de dir, més enllà de la innovació, de la recerca i de la formació, respecte a la societat del coneixement.

Un clàssic: la política fiscal. Ara ens donaria això no sap vostè per a quant, ni com m'agradaria entrar en aquest debat. Només una pregunta al cor, o al cap: la pressió fiscal. Vostè creu, senyor conseller, que en quatre anys que fa que estan vostès al Govern no ha crescut ni una dècima la pressió fiscal? (*Remor de veus.*) Vostès poden repetir aquí, any darrere any...? Perquè sembla que cada any ho digui de nou, el conseller Castells; diu: «Aquest any no creix la pressió fiscal.» Però l'any passat tampoc, l'any passat tampoc, l'any passat tampoc. Vostès creuen que la pressió fiscal no creix ni una dècima? Diu: «Home, no, perquè no creixen els impostos.» Home, per l'amor de Déu! Si tenim com a fets imposables, no aquest any, l'any anterior i l'anterior, cent taxes noves!

Creix la pressió fiscal. Que ho diu el Grup Parlamentari de Convergència i Unió? Oh, i tant, que ho diu; fa anys,

que ho diem. Però també ho diu algú que també té significació: el ministre Solbes. El ministre Solbes diu que, des de l'any 2004 a aquest any, la pressió fiscal a l'Estat ha passat del 34,53 al 36,52. Ho diu el ministre Solbes, persona, nosaltres entenem, autoritzada a dir-ho.

Catalunya no creix cap dècima? Ahir el president Montilla es vantava, quan responia crec que a una pregunta d'Esquerra Republicana de Catalunya, i avui vostè ho ha repetit, diu: «Aquests són uns pressupostos que creixen sense pressió fiscal. No hi ha més pressió fiscal per a ningú.» Conseller Castells, quant temps més podrem mantenir jo crec que el que és senzillament una impostura respecte a la pressió fiscal? Si vostè ens podrien fer callar molt fàcilment: ens vénen amb les xifres de l'evolució de la pressió fiscal, i l'oposició a callar, ni una paraula. Sempre aquest *ritornello*. I, quan sabem que aquestes xifres creixen dos punts en dos anys, vostè no em pot dir que la pressió fiscal no creix.

Però hi ha mala consciència, i diu: «Escolti'm, però nosaltres hem fet un esforç molt important aquí, eh?», diu, «hem predicat amb l'exemple i hem retallat l'impost de successions i donacions.» Benvingut!

L'any passat vam discutir això d'aquí. Vostè se'n recorda, que ens deia que això de l'harmonització fiscal era imprescindible i la competència de les comunitats autònomes no era tant com dèiem i que, per tant, nosaltres podíem aguantar la nostra posició? Vostè va reconèixer en roda de premsa ahir, o abans-d'ahir, o fa tres dies o en fa quatre, i avui, que això ja no és veritat.

Està bé. Si jo el que vull és, justament, aplaudir-lo en allò que vostè reconeix. Però ens hauria de dir: «Potser en aquest punt vostès tenien raó.» Ara bé, una vegada han detectat el problema, una vegada vostès han vist que ens trenquem la cama, ens posen un esparadrap. (*Rialles.*) Diu: «Ens hem trencat la cama perquè ho veiem clarament en l'àmbit de la competència, en l'àmbit de la deslocalització, en l'àmbit de patrimonis que fugen...», diu, «i això ho arreglo jo, i ho arreglo amb un esparadrap», que és la reducció que vostès fan a l'impost de successions i donacions, que vostè ha esmentat.

Ep!, no ens parla del cànon de l'aigua, per cert, mesura que ha estat objectivament criticada. Jo no m'entretindré massa en aquest punt. Però si vostè creu, conseller Castells, que en aquest punt en qüestió vostè compleix el que el poble de Catalunya espera, jo crec que està vostè francament equivocat. Li diré més: tant és així, que vostè ens ha de dir aquí avui: «Escoltin, el bo ve després», diu, «això és un petit entremès, és un aperitiu», diu, «que a més no servirà ni per incrementar la recaptació» –no és veritat: un 11 per cent; serà per Laffer o serà per qui vulgui, un 11 per cent, diu–, «però això després ja ho arreglarem amb un impost amb què vostès es quedaran parats.» Si ens quedem parats nosaltres, és que es quedarà parat Iniciativa per Catalunya... (*Rialles.*) I no sap com ho esperem; ens agradaria quedar-nos absolutament sobtats. Però ens quedarem sobtats perquè justament –pregunta– cediran, o no, als requeriments d'Iniciativa per Catalunya, que diuen que amb aquesta modificació és massa...?

A on anem? A on van amb aquest ànim tan liberal respecte a la modificació de successions i donacions?, i

que en lloc de tenir-ne quatre amb una en tindrem prou. Ho diuen vostès, i l'agafen, al conseller, del braç –en el millor sentit de la paraula–, per tractar que això es tiri enrere. I ens anuncia aquí, lliure d'esperit, que tindrem una gran modificació de l'impost de successions i donacions. Hi haurà canvi de govern? (*Rialles.*)

No parlarem de deslocalitzacions... Ara entrem en un punt que em sembla clau, al qual voldria dedicar temps, si vostès m'ho permeten... (*remor de veus*), que és l'àmbit de les inversions. Aquí, conseller, excel·leix; aquí excel·leix. Vostè ens parla de les inversions i ens diu: «Escoltin, aquí hem fet un esforç extraordinari.» No ho neguem, però en canvi avui ha dit una cosa que jo li agraeixo, perquè és la veritat; vostè ha dit: «Escoltin, tenim un finançament creixent i comptem amb la disposició addicional tercera» –això ho ha dit avui aquí–, «per això ens dóna més marge en l'àmbit de les inversions.» És veritat –és veritat, és veritat. Però ens parla de quasi sis mil milions d'euros i un increment del 17 per cent, i nosaltres ho celebrem.

Ara bé, aquí el punt clau, conseller –d'això és del que hem de parlar, a què vull dedicar ara un parell de minuts. El punt clau, conseller –i això ens ha de convèncer–, és que quan nosaltres analitzem els seus papers... Per cert, en mirar el paper m'he recordat del senyor Martí Carnisser. Senyor Martí Carnisser, no sap quantes vegades he pensat en vostè mentre preparava aquestes notes. Li diré per què: se'n recorda, les vegades que vostè ens va dir que érem capaços d'introduir mesures de l'àmbit fiscal, justament, en la nova llei de mesures? Se'n recorda, de la vara que ens va donar aquí quan estava vostè aquí assegut? Se'n recorda, d'això, senyor Martí Carnisser? (*Remor de veus.*) I ara justament, justament ara, apareix successions i donacions... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... O no se'n recorden, vostès, d'això? És que hem de tenir memòria respecte d'això. En Martí Carnisser, que em mira, sap que... Sí que ho feien –sí que ho feien. Ho fèiem nosaltres i era criticable; ara ho fan vostès, diu: «És una necessitat –és una necessitat.» (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Teixidó... No, més que res, que el senyor Martí Carnicer no té dret a rèplica en aquesta...

El Sr. Fernández Teixidó

Perdonin, però era simplement per recordar la seva presència en aquesta cambra... (*Fortes rialles.*)

El president

Sí, justament, per una qüestió de cordialitat i de cortesia parlamentària.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, president... Que a més va ser molt gratificant, senyor Martí Carnicer; que ho sàpiga. (*Remor de veus.*)

Departament d'Economia i Finances, senyor conseller... Tenim aquí el grau d'execució de despeses de la Generalitat de Catalunya i en l'àmbit de la inversió. Són

papers seus. (*L'orador mostra uns fulls.*) Si parlem de les inversions, 56,50 per cent... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. No em digui que no; ja sabia que em diria vostè que no. Miri's els papers abans de dir que no. Diu: «No, perquè això són de 30 de setembre i hem millorat molt a 18 de novembre, o a 17 de novembre.» No és veritat.

Vol que parlem d'altres capítols, per veure la credibilitat dels números que vostè ens presenta? Transferències de capital, executat, 49,61; política de despesa, habitatge, del qual vostè ha fet un cant extraordinari, 32,45; foment de l'ocupació, executat, 28,98; despesa del Govern en matèria econòmica i d'infraestructures, aquelles vinculades a l'acord econòmic, energia, 3,47 per cent -3,47 per cent-; indústria, 18,09; desenvolupament empresarial, 19,69; comerç, 29,54; recerca, 47,87; treball, 31,56; medi ambient, 32,51. Des d'aquest punt de vista, home, el seu pressupost, conseller, ens mereix una credibilitat, respecte a l'execució, relativa. I quan vostè ve aquí a explicar-nos la meravella de la inversió, senzillament, arronsem el nas i tenim la mosca darrere l'orella.

No li parlo de la transparència -no tenim temps-, i ara li desitjaria parlar de les polítiques socials. Polítiques socials, senyor conseller, vol dir el següent. Vostès dediquen el 52 per cent, pràcticament com nosaltres, d'un pressupost més gran a les polítiques socials. Però una dada, a veure si acabem amb la mistificació definitiva d'un govern orientat a les polítiques socials. Amb els pressupostos que teníem a Convergència, any 2003, destinàvem cinquanta-cinc euros a polítiques socials; vostès n'hi destinen cinquanta-dos. Diu: «Són molts més diners»; perquè tenen molt més finançament. Però la vocació de les polítiques va més enllà. Anem a veure si és veritat o no.

Vol que parlem de família? Sap quant s'incrementa el pressupost? Vostè ha dit que creixia un set i escaig. Sap quant creix la família? Un 2 per cent.

Vol que parlem de polítiques de sanitat?, que creix aquest 7,9 global, un 5,9. Pregunta: com pagarem els acords que vostès han tancat, senyora Geli, amb els metges? Ho deuen tenir pensat. Nosaltres no hem sabut trobar-ho.

Vol que parlem d'educació? Doncs, d'educació no sabem com vostès pagaran també els acords que han tancat amb els mestres respecte d'això.

Vol que parlem...? D'habitatge fins i tot vostè ho ha dit; diu: «En habitatge, anem endarrerits», diu, «pressupostem molt, anem endarrerits, fem menys habitatges dels que fèiem, però farem un salt endavant.» Ho ha dit vostè, m'ho estalvia a mi.

Vol que parlem...? De família, ja li ho hem dit: un 2 per cent.

Vol que parlem de la Llei de la dependència? Ni una paraula. (*Veus de fons.*) No, ni una paraula; vostè no ens ha dit pràcticament re... Bé, ha dit una paraula; no és la que jo volia sentir... (*Veus de fons.*) Sí, ara veurà per què...

El president

Senyor conseller..., perdó, senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, vaig acabant, president. Ara li diré per què. Vostè diu: «He pressupostat la Llei de la dependència» -ho va dir en roda de premsa- «a ull.» (*Rialles i remor de veus.*) Ho va dir. Diu: «He pressupostat la Llei de la dependència a ull.» (*Veus de fons.*) Sí, ho va dir. No digui que no. Però, a més, hi ha una explicació, però si hi ha una explicació! (*Remor de veus.*) Senyora Figueras, hi ha una explicació. Sap quina és? La que ha proclamat el senyor Caldera a Madrid. Diu: «Vostès, si són tan amables, avancin els diners.» (*Rialles.*) Sent això el conseller Castells i diu: «A ull!» (*Rialles.*)

I més. Vostè ens va dir aquí..., i vam quedar molt il·lusionats, conseller Castells, quan ens va dir que les persones que gaudirien de la Llei de la dependència -està escrit- als pressupostos del 2007..., 45.000 beneficiaris. Les persones que en gaudeixen, segons aquest pressupost, han quedat reduïdes a 18.000; de 47.000 que ens va entregar fa quatre mesos a 18.000 que justament apareixen aquí.

Quan tinguem oportunitat de rèplica li diré dues coses, conseller Castells: com proposaríem nosaltres, en l'àmbit de les polítiques socials. actuar; quin pressupost li votaríem a favor. És el que quedarà pendent de la intervenció.

Li ho avanço. Com nosaltres canviaríem justament aquest tremp respecte a la despesa social?, a canvi de què? -perquè no podem produir, com és natural, un dèficit major del que vostè ha apuntat.

Dos. Com votaríem nosaltres a un pressupost que sí, senyor conseller? Hi ha aquesta idea que al pressupost hem de votar obligatòriament que no. Doncs no, el podríem votar a favor. I li direm les condicions que ens permetrien votar a favor d'aquest pressupost.

I la darrera qüestió, que..., sí que vull acabar, si el senyor president m'ho permet, en vint segons, dient-li el següent...

El president

Vint.

El Sr. Fernández Teixidó

Vint segons. Vostè, senyor Castells, ha presumit aquí una vegada més que ens va aprovar l'any passat vint-i-sis esmenes. (*Veus de fons.*) Vint-i-sis, sí, sí. (*Veus de fons.*) Tantes, no. No eren seixanta-dues, eren vint-i-sis. Sí, sí: vint-i-sis esmenes. Vint-i-sis! No en parlem més: vint-i-sis. (*Remor de veus.*) Pregunta, senyor Castells: aquesta voluntat de consensuar amb els grups parlamentaris justament les esmenes perquè progressi i millori el pressupost en què ho traduirem? Ja hi queda emplaçat. De vint-i-sis, a veure en quantes progressem. Ja sabem que no ens posarem d'acord ni en el to ni en el contingut del conjunt del pressupost, però ens podem posar d'acord en moltes esmenes que millorin el pressupost, oi que sí? (*Pausa.*)

Jo crec sincerament, conseller Castells, que si som capaços de posar-nos d'acord en un debat de pressupostos, on les diferències són les que són, represen-

tem models diferents, però som capaços de millorar el contingut d'aquests pressupostos, ho agraïrem tots, ho agraïrà el poble de Catalunya, que pensarà que els debats que tenim en aquesta cambra serveixen per a quelcom, que acabaran pensant: «Aquests són capaços de discutir i d'entendre's.» I cregui'm...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

...que ho necessita el poble de Catalunya, ho necessita el Govern i ho necessiten els partits avui presents en aquesta cambra com a grups parlamentaris.

Senyor president, moltes gràcies; gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyors diputats..., senyor diputat, bé, és un honor poder debatre amb vostè per tercera vegada, per cinquena amb el seu grup, des que tinc la responsabilitat de presentar el pressupost en aquesta cambra.

M'agradaria fer dos comentaris sobre les seves observacions. Costa trobar un fil conductor, li ho haig de dir, eh? Però bé, tractaré de fer algun comentari, perquè vostè ha anat donant pinzellades sobre la situació econòmica, sobre alguns elements de despeses socials, sobre temes fiscals.

Miri, la primera qüestió que li haig de dir és que —com li ho diria, no?— jo tracto sempre de ser temperat en les meves intervencions, la qual cosa no vol dir que no es pugui fer una valoració positiva de les coses. De la mateixa manera que em satisfà veure la credibilitat que avui li dona a la meua intervenció quan dic: «Estem davant d'una situació de moderació del creixement», crec que vostè em pot fer confiança també, ara i en el passat, no? Ara, també, però me'n podria fer en el passat, perquè me'n fa ara. I me'n pot fer ara, també. I ara jo li demano també que faci vostè una valoració temperada de la situació. «Temperada» vol dir que jo crec que podem coincidir en el diagnòstic.

Estem en una situació econòmica en la qual s'està produint una moderació en el creixement, però el creixement segueix sent molt satisfactori. Les dues coses. És veritat que aquest any 2007, per començar, creixerem menys que l'any anterior? Sí que és veritat. I que l'any que ve creixerem menys que el 2007 també és veritat. És a dir, aquell procés d'acceleració, on cada any es produïa una acceleració del creixement, aquest any no es produeix i l'any que ve tampoc. Però això, escolti'm, vostè sap que no es podia produir tota la vida, no? No podíem créixer cada any més que l'any anterior. Jo li haig de dir una cosa: curant-me amb salut, com que

vaig veure que això passaria, ja ho vaig dir el mes de juliol: «Escoltin, això no durarà sempre.» I està passant, lògicament, no? Però segueix sent un creixement molt satisfactori. Un 3,7 per cent aquest any, escolti'm, és molt elevat, eh? És el més alt que hem tingut, després del 3,9 de l'any passat, en els últims vuit anys. I, per descomptat, molt més alt que el del 2003, el 2002 i el 2001. Crec que és una xifra molt important.

Li demano que coincidim en el diagnòstic per donar un missatge —i em sembla que seria bo que fos de tots— de confiança i positiu sobre la situació en què estem.

Fixi-s'hi: sobre la situació econòmica. De manera que jo li demano també que distingim el missatge sobre la situació econòmica i les raons que ens obliguen a fer una adaptació del pressupost, que depenen ja no només de la situació econòmica global, sinó de l'impacte d'aquesta situació sobre aquells ingressos que són fonamentals per a nosaltres. I per això he volgut insistir molt a dir: «El fet que hàgim de fer una adaptació procedeix sobretot del fet que el canvi de cicle del mercat immobiliari ha conduït a una reducció important de la previsió d'ingressos a transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, que és un impost concret, que té una incidència molt gran en el nostre pressupost. Això cal tenir-ho en compte.»

O sigui, quan nosaltres preveiem un creixement del 15 per cent d'aquest impost, com vam preveure, per exemple, el 2007, sap quin és l'impacte que té això sobre el conjunt del pressupost consolidat? D'un 2 per cent —dos punts. De manera que no considerar un creixement del 15 vol dir no considerar aquests dos punts; són dos punts menys. I això ho hem de tenir en compte.

Vol dir això que l'economia no va bé?, vol dir que Catalunya està malament?, vol dir que hem de fer una visió negativa sobre les nostres perspectives? No. Vol dir que sí que hi ha una incidència sobre un impost que pesa molt per al conjunt dels nostres ingressos i que respon a unes oscil·lacions molt fortes del mercat immobiliari. Compte!, també he volgut dir que això no ens ha de portar a emetre un missatge negatiu sobre el mercat immobiliari. És el mateix, fixi's. És veritat que s'ha produït una moderació molt important en el ritme de construcció d'habitatges? Sí que s'ha produït. Però segueix sent molt important el nombre que se'n construeix? Molt. Passar de cent vint a vuitanta, escolti, vol dir baixar en un 33 per cent; és una baixada important, evidentment. I vostè podria dir: «Hem reduït un 33 per cent. Fixi's que malament que va tot!» I jo li haig de dir: «Escolti, quants se'n segueixen construint? Vuitanta mil? És moltíssim. Segueix sent moltíssim.»

De manera que anem amb compte, també. Siguem temperats de veritat. Jo li agraeixo que vostè em reconegui aquest temperament, no?, però també li demano que vostè el practiqui, eh?, a l'hora d'emetre un judici, que jo crec que podria ser bastant compartit, sobre la situació.

Escolti'm, el mateix passa quan parlem de les previsions de la comunitat europea, no?, de la Comissió Europea. No, home, escolti'm, aquest any encara és l'any 2007. I l'any que ve, el 2008, eh? I el que diu la Comissió Europea per a l'any 2008 és 3 per cent. Per cert, de

moment encara no fa previsions per a Catalunya; les fa per a Espanya, per a l'any 2008 i per a l'any 2009. Per a l'any 2008 diu 3 per cent, que segueix sent una de les xifres més elevades de la comunitat, i, per descomptat, de la zona euro –Espanya. I per a l'any 2009 diu 2,3, que és una xifra més alta, vull observar-li-ho, que la de la zona euro, que és 2,1. Això, la comunitat. (*Veus de fons.*) Sí, sí; tinc els números davant, senyor Teixidó: 2,3, 2,1. Zona euro –zona euro. Si vostè m'hi posa els vint-i-set, les coses ja canvien una mica. Però en zona euro Espanya segueix estant, fins i tot el 2009, que és quan la Comissió considera que s'arribaria, diguem-ne, al punt d'adaptació del cicle..., Espanya segueix creixent més que el conjunt de la zona euro. Això tinguem-ho en compte perquè jo crec que aquesta és la realitat, vull dir, i tampoc no hem de negar-la. Hem de ser rigorosos, però diguem les coses com són, no pintant-les més negres del que són. Perquè, a fi de què, finalment? Ho entén?

Això val també per a altres de les variables, que vostè ha utilitzat una mica –bé, ja ho entenc, no?– a la seva conveniència. La de la inflació. Home, per descomptat que sí. Escolti'm, miri, jo n'he estat parlant gairebé una hora, m'entén? I, és clar, m'he deixat coses. Imagini's que hagués dit totes les coses que vostè volia que digués. A mi em sembla que el president no m'hauria..., encara que sembla que tenia temps relativament il·limitat, no sé si m'hauria deixat esgotar-lo, aquest temps il·limitat, el president, no? De manera que, escolti'm, inflació. Naturalment que sí que hem d'expressar la nostra preocupació. Hi ha hagut un augment important de la xifra d'inflació. Es va produir ja el mes de setembre i s'ha tornat a produir el mes d'octubre, eh? I el mes d'octubre ens diu que la inflació a Catalunya passa del 2,9 al 3,8 –no al 3,9; al 3,8. Ja és massa, eh? El 3,8, escolti, ja és prou, m'entén?, no cal que exagerem més del compte. (*Veus de fons.*) No, perdó, del 2,7 al 3,6 a Espanya i del 2,9 al 3,8 a Catalunya.

Per què es produeix aquest augment? Miri, bàsicament per dos components. Primer, per l'augment del petroli; la meitat pràcticament d'aquest augment és degut a l'impacte del petroli. Vol dir que el que hem afegit l'any 2008 –octubre del 2008–..., vostè, el 2008, al moment de considerar octubre, resta octubre de l'any passat i afegeix octubre d'aquest any. Doncs bé, l'evolució del preu del petroli a nivell internacional ha fet que, mentre que l'any passat va suposar una baixada, aquest any ha suposat un augment, que en total representa un impacte de 0,44 punts sobre el conjunt del diferencial, del que augmenta. O sigui, d'aquest augment, pràcticament la meitat és preu del petroli.

L'altra meitat sap què és? Són aliments elaborats. I l'impacte dels aliments elaborats es produeix perquè finalment l'augment dels no elaborats ha acabat repercutint en els elaborats. I els no elaborats ja sabem que han anat augmentant molt; han anat augmentant perquè en el mercat de determinades matèries primeres, doncs, ha augmentat molt el preu, eh?: el blat, el blat de moro, determinats cereals, etcètera; la llet, etcètera. I això ha provocat un augment important. De manera que són aquestes dues les raons. Si mirem la inflació subjacent, succeeix que l'elaborat també hi és –el no elaborat, no,

però l'elaborat, sí. De manera que ara ja també es repercuteix en l'elaborat.

Escolti'm, i per descomptat que li haig de dir que això ho veiem amb preocupació. També vostè sap que les mesures que puguem adoptar només des del Govern de Catalunya són limitades. Si alguna cosa hem fet nosaltres, en matèria d'inflació –vostè ho sap perfectament–, és no fer el que era l'esport favorit d'abans, eh?, que és posar el cap sota l'ala. Nosaltres no ho hem fet. A Catalunya hi ha un diferencial des de fa temps. S'ha reduït. Estem a 0,2, ara; havia arribat a estar pràcticament a 0,6. Està a 0,2.

Però nosaltres no hem volgut posar el cap sota l'ala, tot i saber que els instruments de què disposa el Govern per lluitar d'una manera efectiva contra la inflació són limitats, perquè no pot incidir ni en la política monetària, que és l'instrument obvi... Escolti el Banc Central Europeu, ja ho sap vostè, té un únic objectiu: la inflació. De manera que imagini's si està clar quin és l'instrument eficaç: la política monetària. No el tenim, evidentment. Ni tenim capacitat per intervenir en mercats regulats, que hi tenen una gran incidència, també.

De manera que tenim una capacitat limitada. Però l'hem volgut fer servir actuant sobre aquelles mesures més estructurals que poden ajudar a millorar la competitivitat, a fer mercats més competitius i a millorar la productivitat de determinats sectors. Això és el que fem amb el Pla de mesures contra la inflació. I jo crec que estariem d'acord en què és el que cal fer, m'entén? Ara, és clar, són mesures –i això, ja ho sabem, no?– que no tenen un impacte d'un dia per l'altre, que tarden a produir efecte.

«L'atur», vostè diu. No, aquí passa el mateix. Escolti, anem a veure, el que succeeix és que seguim creant ocupació. És el mateix que hem dit abans: seguim creant ocupació. O sigui, hi ha un augment important de la creació d'ocupació; n'estem creant el 2 per cent. Però es modera la creació d'ocupació. És el mateix que passa amb el PIB. Seguim creixent però menys que abans. No es destrueix ocupació, que seria el preocupant. I aquí les xifres de l'Enquesta de població activa poden denotar un augment d'atur –poden, perquè ara li donaré també altres xifres, m'entén? Poden denotar un augment d'atur. Per què? No perquè es destrueixi ocupació, sinó perquè es crea més població activa que ocupació. O sigui, encara, les expectatives que genera el dinamisme de l'economia fan que hi hagi gent que s'incorpora al mercat de treball per sobre de la creació de llocs de treball. Es crea ocupació, sí, però encara es crea més població activa. I això pot portar a un cert augment de l'atur.

Però, escolti'm, amb les xifres d'atur registrat, Catalunya és de les comunitats autònomes que té un comportament més satisfactori. I li ho dic perquè vostè abans m'ha dit que augmentava l'atur per sobre d'altres comunitats. No; les xifres d'atur registrat del mes d'octubre, Catalunya ha augmentat les xifres de..., la mitjana espanyola és del 2,80 per cent –mes d'octubre, s'ha augmentat l'atur, la xifra interanual, eh?, amb un 2,80 per cent–, a Catalunya només un 0,72 per cent. Perquè se'n faci una idea, a Madrid, 5,60 per cent, o sigui el doble de la mitjana. De manera que també jo crec que estem en

condicions de, en aquest punt concret, donar un missatge tranquil·litzador.

I respecte a la indústria, home, les dades parlen per si soles respecte a la indústria. La indústria ha passat de tenir taxes de creixement baixíssimes, pràcticament d'estar estancada –creixement zero– a créixer. Miri, el -0,7 per cent l'any 2002 -0,7 per cent negatiu l'any 2002-, 0,6 per cent l'any 2003, 0,4 l'any 2004, -0,1 l'any 2005, a tenir un creixement del 2,9 l'any 2006 -2,9 per cent-, i a tenir uns creixements els trimestres d'aquest any del 3,5, 3,3 i 2,9 per cent. Home, tanca-rem l'any amb xifres probablement al voltant del 3 per cent. Naturalment que ho hem de dir, la indústria està tenint una recuperació molt important i això incideix en la productivitat de l'economia. I naturalment que podem dir que hi ha hagut una moderació del creixement del sector de la construcció i, en canvi, el conjunt ha crescut, perquè hi ha hagut altres vectors d'un gran dinamisme que n'han pres el relleu. I això és positiu que sigui així. I jo crec que seria bo que vostè també ho reconegués.

Be, me n'alegro que em parli de les xifres d'R+D i d'innovació, que suposo que vostè coneix bé, no? Efectivament, a Catalunya seguim tenint el repte de situar-nos a nivells europeus en innovació i recerca; seguim tenint-los, sí, senyor. Ara estem a l'1,39 per cent del PIB amb R+D, sense la I -R+D, 1,39-, i seguim tenint l'objectiu d'arribar al 2 per cent l'any 2010.

Ara, el que li puc dir és que els creixements que s'han produït, amb els actuals governs, són molt importants. Aquest any, «Recerca» és la partida que creix més -34 per cent-, ha tingut increments per sobre del 20 per cent els darrers quatre anys, multiplicant d'una manera importantíssima la despesa en recerca que es feia abans. De manera que, escolti'm, evidentment que «no estem encara al 2?» no, home, però, sap d'on sortíem?, sap d'on partíem? Escolti..., però, a veure, jo ja sap que no m'agrada...-anar dient «és que, miri, el que ens van deixar»-, però vostè no m'inviti a fer-ho, home!

Posem-nos d'acord amb què cal avançar i posem-nos d'acord amb el que es fa bé i amb el que encara és insuficient. Li puc assegurar que en aquesta qüestió el conseller Huguet i jo mateix segur que ens trobarà disposats a parlar-ne, per avançar, per descomptat, sabent que ens queda molt a fer, però sabent també que hem fet un gran esforç.

El mateix amb centres tecnològics. Escolti'm, centres tecnològics, és que en vam trobar molt pocs en marxa; molt pocs, eh?, sis sobre seixanta-set en vam trobar, eh?, sis sobre seixanta-set a Espanya. I nosaltres n'hem hagut de posar en marxa pràcticament per doblar el nombre de centres tecnològics. Home, ens hauria encantat que en lloc de sis n'haguéssim trobat vint; entre altres coses, ens hauria facilitat les coses, m'entén? Però en vam trobar sis, i ara l'esforç és més gran, i més sos-tingut ha de ser. Però aquesta és la realitat.

Amb universitats li haig de dir el mateix. Escolti'm, jo valoro molt la tasca que van dur alguns consellers anteriors, i concretament algun dels que vostè s'ha referit. Tots hem fet el que hem pogut, tots. I tots, jo crec que han demostrat una cosa molt important, que

és el compromís del país amb les nostres universitats; la consciència, que és bo que sigui compartida, que les universitats són un factor essencial per al creixement econòmic i des del punt de vista del benestar i de la igualtat dels ciutadans. Això és el que compartim. I tots estem fent un esforç.

Ara, també li haig de dir una cosa, miri, aquesta llei que es va fer i es va fer amb la millor..., la LUC, no? que va ser una llei important per crear un marc i un horitzó i que va tenir un propòsit, és a dir, d'aquí a l'any 2010 les universitats creixeran un 30 per cent per sobre del creixement de l'IPC. Sap què ens vam trobar nosaltres? Que la vam haver de revisar perquè aquest creixement feia que perdessin pes, les universitats. Ho dic perquè vegi que, de vegades, les bones intencions porten a resultats contraproductius. O sigui, l'aplicació de la LUC, que naturalment es va fer amb la millor intenció -la va fer tot el Parlament, d'altra banda, no?-, que era la de potenciar el pes de les universitats, va acabar conduint, en la pràctica, a què amb aquest 30 per cent creixessin menys que el conjunt del pressupost, la qual cosa era una situació absurda, no?, contradictòria, perquè s'havia fet per potenciar el seu pes, no per reduir-lo. I vam haver-ho de revisar. Ho vam fer, miri, vam signat la llei de millora ara farà un any, i ara l'està aplicant el Govern, augmentant aquest 30 per cent.

De manera que, escolti'm, jo li puc dir que ja sé que hi havia la millor intenció, quan es va dissenyar aquest marc, però, si nosaltres no haguéssim ara posat l'esforç per actualitzar-lo i per posar-lo al dia, resultaria que en lloc del que es pretenia les universitats no guanyarien pes sinó que el perdrien.

La pressió fiscal. De nou estem amb un debat que jo crec que hem tingut altres cops, no? Miri, escolti'm, quan parlem de pressió fiscal, quan vostè diu «el Govern augmenta la pressió fiscal», és evident que el missatge que vostè està volent transmetre -i no vull fer un judici d'intencions, almenys és el que jo rebo- és el de dir «el Govern està adoptant mesures normatives, prenent decisions per augmentar la pressió fiscal». I jo dic que això no és així, aquest Govern no ha adoptat cap mesura normativa per augmentar la pressió fiscal; és a dir, el tipus efectiu dels impostos, el resultat de dividir el que paguen els contribuents per la base imposable sobre la qual s'aplica l'impost: cap.

I, escolti'm, quan es parla de pressió fiscal en el sentit macro -el quocient entre el conjunt dels impostos i el PIB-, això té sentit quan la base fiscal d'un govern és el conjunt dels impostos o és molt equilibrada, perquè en aquest cas, efectivament, aquest augment respon a uns ingressos que finalment van a parar a aquest Govern. Però no té massa sentit quan estem parlant d'un govern que té unes capacitats normatives molt especialitzades en alguns impostos.

De manera que el que nosaltres li diem és: en aquells impostos sobre els quals nosaltres tenim competències, no hem adoptat mesures normatives tendents a augmentar la pressió fiscal, en cap cas. És més, li ho vaig demostrar l'any passat.

I en alguns d'aquests impostos, en els que el quocient entre la recaptació i el PIB podria augmentar, si vostè

fa les coses ben fetes i mira el quocient entre la recaptació i la base imposable concreta de l'import... Per exemple, en els impostos de naturalesa immobiliària, el valor de l'immoble, el que va succeir és que havia reduït. I això li vaig explicar en el debat de pressupostos de l'any 2007.

O sigui, l'augment de recaptació dels impostos de base immobiliària havia estat inferior que l'augment de la base sobre la qual s'apliquen aquests impostos –i vostè ho sap perfectament, que és així; de manera que aquesta és la realitat–, i en aquests pressupostos, a més, el que fem és adoptar mesures normatives tendents a reduir-la.

Ara, que a tot Espanya el pes del conjunt dels impostos sobre el PIB pot haver passat de no sé quan a un parell de punt més, és possible. Escolti'm, Espanya segueix tenint... –deixi'm que li ho digui també, eh?–, miri's les estadístiques de l'OCDE, miri's les estadístiques aquestes que surten molt sovint a l'última pàgina de *The Economist*, que és especialment interessant sobre pressió fiscal –n'ha sortit una ara fa dues setmanes–, a la cua, a la cua d'Europa. De manera que aquesta és la realitat també.

Home, no vagi ara donant ara aquí el missatge que «Espanya és un país on la pressió fiscal és altíssima», no, home, no! No és altíssima, és de les més baixes d'Europa!, aquesta és la realitat. Suposo que vostè ho reconeix això, no?

De manera que així són les coses. Jo li haig de dir una cosa, miri, en el discurs que he fet avui, al final hi he tret un paràgraf, sap? Perquè era un paràgraf en el qual el que havíem fet és el càlcul de què representaven els impostos que nosaltres recaptem sobre el PIB, i baixava; és a dir, la pressió fiscal baixa. Però com que jo li he dit a vostè altres vegades que aquesta no és la ràtio que hem de fer servir, ho he tret, perquè no m'agrada ser avantatgista. I de la mateixa manera que, evidentment, no el posava quan aquesta ràtio podia donar una xifra que no em convenia, no l'he volgut posar avui, que sortia una xifra que sí que em convenia. Però vull que ho sàpiga: en el pressupost del 2001, la ràtio dels impostos dividida pel PIB baixa. Per la Generalitat baixa, no puja. I si no l'he posat és per aquesta raó que li acabo de dir, perquè aquest és un criteri que, jo li he dit, no l'hem de fer servir.

De manera que jo no el faré servir avui, encara que em convingui, però li vull dir ja que vostè..., no, li vull dir ja que vostè me'l treu, m'entén? (*Veus de fons.*) Vostè me l'ha fet servir. Vostè me l'ha fet servir, però és que no ha fet bé els números, i per tant, no s'ha adonat que els números en aquest cas no li convenien. Perquè va amb el pinyó fix posat, no? respecte a aquesta qüestió. Vostè el té fet abans de veure el pressupost, el discurs; ja ho sap, això, home. De manera que, bé, vostè ha posat aquí..., ha agafat el manual, ha dit el que havia de dir respecte a aquest tema i ara surt una cosa que no es correspon amb la realitat. (*Veus de fons.*)

No, miri, també és el mateix respecte a successions i competència fiscal. Estava regirant papers, però és que el discurs de presentació del pressupost del 2007 no el porto, però li enviaré amb molt d'interès, no tinc cap inconvenient a enviar-l'hi i veurà allà els paràgrafs en

què dic, explícitament: «No podem ignorar la competència fiscal d'altres comunitats autònomes.» Dic dues coses jo, dic: «La competència fiscal portada a l'extrem és *dañina*, és dolenta, és nociva.» En matèria fiscal això és així i vostè ho sap perfectament, és així aquí i a tot arreu. I per això cal que hi hagi mesures correctores per evitar-la aquesta competència fiscal. Però un govern no pot negar la realitat basant-se en principis, m'entén? No ho pot fer, perquè estariem perjudicant els ciutadans. Perquè la realitat està aquí, encara que la neguem, i ens passa per sobre quan la volem negar. De manera que, a continuació, vaig afegir «Tot i que la competència fiscal és *dañina* i caldria fer unes coses determinades, com que hi és, no la podem ignorar, perquè si la ignorem hi acabem perdent.» I això és el que vaig dir en el discurs aquell, no em digui que ara ho hem descobert, no. No, si ho vam dir, li vam dir que aquesta era una de les raons per la qual calia fer alguna cosa. Però també vaig dir clarament quina era la filosofia del Govern en aquesta qüestió: reforma i a fons sí, eliminació no. I com que hi havia un compromís, l'estem complint.

Escolti'm, sabent que el que es presenta en aquests pressupostos, a la Llei de mesures fiscals i financeres no és aquesta reforma i a fons, això s'haurà de fer. I no tingui cap dubte que amb aquesta qüestió el Govern presentarà una proposta que compartirà íntegrament; figura al pacte de Govern.

Al pacte de Govern de l'Entesa hi figura –al programa de Govern–: «Reforma, i a fons, sí; eliminació, no.» De manera que en som conscients. I de la mateixa manera que tots defensem «eliminació, no», no tingui cap dubte que tots els membres del Govern, tots els partits, defensem també, clarament, l'altra part: reforma, i a fons, sí. Tots defensem les dues coses. «Eliminació, no», ho defensem tots. Però també defensem tots «reforma, i a fons, sí». I ara el que fem és en aquest..., la llei de mesures, adoptar dues mesures, que són dues mesures potents, ho haig de dir, però que no són la reforma, evidentment. I que tenen el seu encaix lògic en aquesta llei de mesures. Perquè com que no són una reforma de l'impost, no es justificava iniciar tot el que representava un procés de projecte de llei de reforma, etcètera, per dues mesures molt puntuals. És per això que serveix la Llei de mesures fiscals i financeres. Com vam fer en el del 2007, que vam reduir, vostè ho sap, l'impost d'actes jurídics documentats per les hipoteques que paguen els joves. Doncs és el mateix. I això és el que s'ha fet.

I naturalment m'agradaria molt que vostès poguessin coincidir amb nosaltres en aquesta qüestió, i que poguéssim trobar un terreny de joc comú en el qual poguéssim compartir aquesta filosofia, que és «reforma, i a fons, sí; eliminació, no». Faria honor a la seva tantes vegades proclamada voluntat europeista, de és un partit, doncs, que s'inspira amb Europa. I això és el que passa a Europa. A Europa estem anant cap aquí, el que hi ha a la majoria dels països és impost de successions que s'estan reformant. No és habitual la proposta, que a vegades vostè fa, d'eliminació. Això no és el corrent central europeu, no l'és. El corrent central europeu és un altre. I a mi m'agradaria moltíssim que ens poguéssim

sim trobar, el Govern i vostès, en aquest corrent central europeu. Però l'altra cosa són determinades actituds molt més maximalistes, de determinades forces polítiques espanyoles que, aquestes sí, han apostat per una via molt radical, la de l'eliminació. Però amb vostès em sembla que seria més lògic que ens poguéssim trobar en aquest tipus de plantejaments.

L'execució del pressupost, no home, escolti, també de nou és el mateix. Miri, les dades d'execució del pressupost el mes de setembre, que són les últimes que tenim, ens diuen que la taxa d'execució està sent de percentatges similars a les que hi ha hagut des de l'any 2002, entre el 65 i el 70 per cent –71, 71, 71, 68, 66. Són les taxes que jo tinc, escolti'm, i li asseguro que en aquesta qüestió estic ben informat, són les taxes que hi han. Estem amb taxes d'execució similars a les que hi ha hagut des de l'any 2002 –i podríem anar més lluny, eh?

I també ens diuen, aquestes xifres, que amb aquestes taxes d'execució, durant tots els anys anteriors... Per cert, aquest any estem dos punts per sobre de l'any passat al mes de setembre, de manera que, si s'ho vol mirar, ja sap que aquestes dades..., amb això som d'una transparència total, segur que podrà accedir-hi, vostè. Amb aquestes xifres, acabem l'any amb percentatges per sobre del 95 per cent. Escolti, això és el que em diuen les xifres. Perdoni, això és el que ens diuen les xifres. No neguem... Si podem discutir sobre la valoració de les xifres, però no em qüestionin les xifres dels serveis de l'Administració que fan l'execució del pressupost i la publiquen, perquè poden estar segurs que són perfectament objectives, rigoroses.

Amb aquestes xifres d'execució, al mes de setembre acabem l'exercici amb xifres per sobre del 95 per cent. El 2002: 95,86; 2003: 94,88; 2004: 95,95; 2005: 95,45; 2006, 95,71. Aquesta és la realitat.

De manera que jo el que li puc dir és: tal com va l'execució avui, va en la línia que ha anat els darrers anys, uns percentatges que són entorn del 65-70 per cent i que acaben l'exercici per sobre del 95 per cent. I això ha passat en els darrers quatre anys, en què governàvem ja nosaltres, i passava abans. Perquè això és el que jo li puc dir, escolti! Aquesta és la xifra d'execució de la despesa de la Generalitat, no? No creem tampoc confusió amb això. No és veritat que s'estigui executant pressupost per sota del que s'hauria d'executar d'una manera preocupant; no és, en absolut, cert.

I finalment, amb relació a les esmenes, no?, a la seva resposta al meu oferiment. Home, miri, nosaltres vam acabar acceptant o transaccionant més de quaranta esmenes de les que vostès van presentar junt amb els altres grups de l'oposició. O sigui, del conjunt de grups de l'oposició es van acabar acceptant, per una via o per una altra, més de quaranta esmenes; fet sense precedents. I vostè ho sap perfectament. Vostè ho sap perfectament, perquè vostè ha format part de governs que no n'acceptaven ni una; de manera que pot comprendre que és, home, un canvi important.

Jo aprecio –la veritat és que en positiu– el canvi de to del seu discurs respecte al que era habitual, perquè vostè el que deia sempre és: «Vostès parlen de mà estesa, però després no accepten ni una esmena.» Això era l'habi-

tual abans, eh?: «Vostès parlen de mà estesa, però no accepten cap esmena.» Clar, ara ja no ho pot dir això. Llavors, el que em diu ara és: «Home, a veure si es nota l'increment», no? «En van ser no sé quantes l'any passat, doncs ara a veure si en són unes quantes més.»

Miri, jo el que li puc mostrar són dues coses: els fets –els hem acceptat– i la voluntat –la disposició a parlar-ne. Home, òbviament haurà de ser sobre la base de l'entesa, de la voluntat de realment fer coses constructives, i no d'esmenes que tinguin un caràcter tan i tan maximalista que sigui impossible ni tan sols parlar-ne. Però els fets li ho demostren: aquest Govern ha fet el que no havien fet mai els governs anteriors. De manera que aquí estem per parlar de la possibilitat d'incorporar algunes de les esmenes que vostès puguin proposar. És el que li puc dir.

Vostè m'ha parlat de moltes àrees de govern en què tenia la impressió que no s'havia dit res. Ja li ho he dit abans, el temps era limitat. Jo espero amb gran interès aquestes propostes que diu que ara em farà, perquè veig difícil, realment, encaixar en el pressupost –i vostè que té experiència de govern ho ha de saber– totes aquestes despeses que vostè voldria afegir, o bé sense reduir despeses, o bé sense augmentar ingressos. I com que no m'ha semblat que es pronunciés clarament per cap d'aquestes dues coses... Vostè parla només d'una de les tres potes de l'equació, que és augmentar despeses; aquesta és una pota que ja coneixem i que és molt senzilla –vostè ho sap, no?, tots voldríem augmentar les despeses en tot. Però n'hi ha dues més: reduir despeses o augmentar impostos. I d'aquestes dues potes no me n'ha dit res. De manera que jo ara espero, amb molt gran interès, que em parli d'aquestes segona i tercera potes que fan possible que la qüestió tingui solució, perquè, si no, està molt bé el que vostè diu de cara a la galeria, però realment ajuda poc a fer propostes constructives que ens permetin millorar el pressupost.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, conseller, tot debat pressupostari té un límit –el temps de què vostè gaudeix i de què gaudeixo jo–, i se'ns fa molt difícil entrar amb detall en algunes consideracions.

Deixi'm, de totes maneres, entrar en algunes qüestions, breument. Fil conductor. El fil conductor de la meua intervenció, senyor conseller, ha estat el següent. Tenim una situació econòmica que presenta indicis d'esgotament i feblesa; u. Dos, faríem molt i molt bé a no generar cap mena de debat que la ciutadania tingui la percepció d'una situació alarmant o catastròfica; nosaltres estem en línia per enviar aquest missatge de poc alarmisme, poc catastrofisme i l'estabilitat que calgui. Tres, fan vostès un esforç en l'àmbit inversor que nosaltres no som capaços de veure en l'àmbit de l'execució.

Quatre, analitzem les fonts que componen justament aquesta inversió. Cinc, diem que aquestes grans xifres no s'acaben de compadir de les preocupacions i les angoixes d'empreses i famílies. Sis, fem una anàlisi de la columna vertebral productivitat, competitivitat, recerca, formació, innovació, i com això no dóna prou perquè les nostres empreses puguin competir a l'exterior. Sis, plantejem que les polítiques socials són clarament insuficients i que aquest omplir-se la boca de polítiques i polítiques, i socials, des del nostre punt de vista, no es correspon amb cap gir específic durant aquesta darrera etapa. Set, diem que la distribució del pressupost al territori no és homogènia. I vuit, pensem que, si hi ha un debat fructífer, podríem arribar a acords que milloressin aquest pressupost. Hi ha un fil conductor, conseller, sí o no?

Després, com vostè... Vostè podria preferir que jo agafés partida per partida... No li he parlat de despesa de publicitat, o de funcionament, o de..., el clàssic. N'he fugit per centrar-me en tres capítols: inversió, polítiques socials i –que no n'he tingut temps, ara li'n faré un comentari– desequilibri territorial. Vostè hauria d'agrair això, perquè centra el debat –centra el debat. Jo podria parlar-li de mil coses, i, en canvi, li centro els debats sobre les qüestions que jo entenc que són nodals.

Aclarit el fil conductor, anem a la valoració. Vostè ens diu si podem compartir la diagnosi. D'acord. Però accepti'm només una qüestió, conseller. Compartim la diagnosi, veient les febleses que avui presenta aquesta nova inflexió de què parlem vostè i jo, però hi han dades que també han de proporcionar perquè la ciutadania en sigui conscient. I compregui que jo, astorat, descobreixo que aquelles dades que són negatives vostè mai acostuma a tenir la tendència d'explicar-les: la inflació. O sigui, vostè creu, conseller, de veritat, que jo puc assegurar-me allà i dir: «A en Castells se li ha passat això de la inflació d'aquest any!» No, és que penso que el conseller Castells, que l'adornen virtuts parlamentàries específiques, ha decidit no parlar de la inflació, perquè és una dada que no s'acaba de compadir dels desitjos del Govern.

Però no només amb la inflació; amb l'estalvi de les famílies, o amb l'estancament, o amb l'endeutament de les famílies, o amb l'evolució d'algunes de les xifres macroeconòmiques. I vostè té l'habilitat de passar-hi de puntetes. I jo he de tenir l'habilitat de recordar-li que no hi passi de puntetes, conseller, que això són qüestions importants. I cadascú fa el seu paper. I a vostè això no hauria de sorprendre'l.

Un exemple: la inflació. La inflació..., vostè podria donar-nos una dada interessant; no només la que els hem recordat, que hem estat precisos –li hem dit: «el 3,8 a Catalunya». Conseller, el cistell d'anar a comprar, en aquests dotze darrers mesos, s'ha encarat un 44 per cent; el cistell d'anar a comprar. Vostè ho ha dit, que és el tema dels aliments. Vostès saben la repercussió que això té per a les famílies? Jo ja comprenc que el Govern, sobre això, miri a una altra banda; jo ja ho entenc. Però vostès han d'entendre que, des de l'oposició, alguna cosa diguem respecte a això. Si callem aquesta dada, escolti'm, *shame on us*. Si ens callem aquesta dada, *shame on us*. És que a on anem?

Però vull dir-los més. El conseller diu: «Home, hem posat en marxa un pla d'inflació que ens ha donat..., Déu n'hi do els resultats que ens ha donat!» Conseller, si aquí jo crec que hauríem de ser justos per dir: «Hem posat en marxa un pla d'inflació que no ens dóna resultats.» Perquè, si finalment teníem la inflació que teníem, vostè, croat contra la inflació, em posa en marxa un pla sobre la inflació i arribem al 3,8 per cent, *apaga y vámonos*.

Home, no em digui que les mesures sobre la inflació donen resultat! Si n'ha complert, de les trenta-nou, trenta-set! I complint-ne trenta-set, de les trenta-nou, estem al 3,8 per cent! Però si, a més, això estem disposats a admetre-ho, senyor Castells; però si jo ja ho entenc això. Però a mi m'agrada que vostè, això, ho reconegui obertament, digui: «Escolti'm, això no acaba d'anar i haurem de discutir sobre les dades de la inflació.» I les famílies pateixen. I la gent necessita que això es pugui corregir.

Res més respecte al tema de la inflació. Només tenir en compte..., escolti, la llet és un increment del 8 per cent. Això la gent ho viu, ho *pateix* a la pell. Doncs, això és el que hem d'explicar. I algú hauria de pensar que un govern de sensibilitat d'esquerres aquest tipus de coses les té –les té– a mà, eh? L'esquerra diu que, habitualment, això ho tenen a mà. Doncs, ho expliquen i mirem de resoldre els problemes que tenen. Per això podem compartir la diagnosi, podem compartir el missatge de confiança i d'estabilitat, però expliquem la realitat en el seu conjunt; la mirem cara a cara, l'expliquem, punt i final.

Vostè ens diu: «Escolti'm, vaja tema d'anar a parlar, el tema de la innovació i el tema de la recerca; vaja, vaja, vaja tema que vostès han anat a treure, justament!» Miri, vostè..., ja portem masses debats, ja ens comencem a conèixer bé, i val la pena que tinguem en compte els arguments de l'un i de l'altre. Vostè no ens pot dir, com ens diu cada vegada: «Escoltin, però vostès, en l'àmbit de la innovació, la recerca, la formació...» Diu: «Però si estaven molt més endarrere que nosaltres!» Diu: «Centres tecnològics...» –i es mira el conseller Huguet–, «...quants en tenien?» Vostè sap el pressupost amb què nosaltres treballàvem? El conjunt d'ingressos que teníem i els que tenen vostès? Doncs, clar que s'ha de tenir en compte, això, conseller! I el problema no és el que vostès proclamen, és el que vostès aconsegueixen.

Miri, per casualitat tinc aquí un article, que deu ser un article que els deu ser proper, a vostès. Aquest article el signa l'exdirector general de Recerca; es diu Francesc Xavier Hernández; diu que el va dimetir el senyor Huguet. I aquest senyor diu: «La reculada de la recerca.» És un dels seus! Ho expliquen ells! I diu: «Home, no, perquè aquest té una visió en particular...» Però, des de tots els àmbits que jo li anava dient, clar que vostès milloren amb relació al 2003 i al 2002! Però si la qüestió és..., és una exclamació: faltaria més que això vostès no ho fessin! Amb un pressupost que s'ha doblat! Faltaria més que no ho fessin! I això, a vostè, no li pot servir d'avantatge per contradir el que li diu l'oposició, sinó dir: «És veritat, hauríem d'estar aquí, tenim aquest percentatge, tenim dificultats, anem com anem i mirarem de millorar-ho.» I nosaltres això ho podríem

compartir amb bastant més entusiasme del que vostès ens ho diuen.

Pressió fiscal. Tornem sobre la pressió fiscal. Vostè ens diu unes coses, conseller Castells, que són admirables. Diu: «Escolti'm, nosaltres encara estem al final, som un dels últims països en pressió fiscal d'Europa.» Però escolti'm, però vostè relacionarà, suposo, pressió fiscal amb serveis, no? Vostè, que és un home experimentat, relacionarà pressió fiscal amb nivell de serveis del país. I una cosa més important, que vostè mai m'ha contestat: vostè relacionarà pressió fiscal amb esforç fiscal, no?

Què és l'esforç fiscal? Quantes vegades n'hem parlat! Justament la pressió dividida pel nombre de contribuents que paguen. I estem al quart o cinquè país d'Europa! Diu: «La pressió fiscal globalment és més baixa», però l'esforç fiscal és dels més elevats dels quatre o cinc països d'Europa! Què vol dir això? Que la gent que paga pateix més a l'hora de pagar; la gent que paga pateix més. Qui paga? Doncs, els treballadors i els empresaris. Doncs, evidentment! Doncs d'això ens queixem!, que vostès creuen que apugen els impostos i fan progrés! Vostès creuen que fan grans polítiques redistributives i els treballadors ho agraeixen. No és veritat, carreguen sobre les esquenes dels treballadors i dels empresaris el creixement del país i ho fan amb una política abusiva d'impostos. Ningú pot creure, conseller, ningú pot creure, que vostè vingui aquí, durant quatre anys..., i diu: «La pressió fiscal en aquest país no ha incrementat.»

Deixi'm dir-li una cosa respecte a successions i donacions. Escolti'm, les mesures que plantegen són absolutament insuficients, i ho saben. Ens anuncien un gran projecte de successions i donacions. Ja tindrem l'oportunitat de parlar-ne quan vostès l'enviïn a la cambra, però abans que l'enviïn no tenim res a discutir respecte a això.

Deixi'm que li digui una qüestió respecte al grau d'execució de les inversions. Cada any discutim de la mateixa cosa, conseller, cada any. Vostè diu: «Escolti, però com pot vostè dubtar de les anàlisis i de les dades que ofereixen els nostres tècnics!» Déu nos en guard, de fer-ho! Però si agafo el que vostès ens entreguen! Si no faig res més! I aleshores, quan mirem partida per partida, veiem un grau d'execució que és insuficient. Diu: «El normal; ja ho arreglarem en els dos mesos que vénen.» Però vostè què vol, que li reconegui que vostès ho arreglaran durant els propers mesos? Home, conseller, això vostè no m'ho pot demanar. Jo li haig de dir el grau d'execució que hi ha, el nivell d'inversió en què no confiem, i que si aquest és el mètode que segueixen en totes les partides, doncs tenim els nostres dubtes i tenim les nostres reticències respecte a això.

Desequilibri territorial, només un punt, senyor president, per mirar d'enllestir aviat el discurs i que vostè no em...

El vicepresident primer

Sí, senyor diputat; ja sap que ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies. Senyor conseller, els nostres diputats, als quals vull agrair molt particularment la feina que fan, i els serveis del nostre grup, encapçalats pel senyor Baiget, al qual vull agrair la feina que fan, ens presenten un llistat de comarques que vostè faria bé de conèixer en detall, que segur que ho fa. Aquí tenim des de l'Alt Camp al Vallès Oriental, el Bages, el Baix Camp, el Baix Ebre, el Berguedà, la Conca de Barberà, Garraf, Osona, etcètera. En inversions reals any 2008 - any 2003, estan per sota. Però no en termes relatius, en termes absoluts. Ep!, mireu la Barcelona metropolitana, i allà sí, allà creixem. Però quan parlem d'aquestes comarques estan vostès per sota. Alguna cosa hauran de dir.

Per acabar...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...per acabar ara mateix, senyor president; de veritat que no em tornarà a avisar.

La qüestió de les esmenes. Diu: «Home, vostès tinguin l'amabilitat de reconèixer que els vam aprovar una sèrie d'esmenes.» Vint-i-sis. I una qüestió molt important... (*Veus de fons.*) Vint-i-sis, senyor conseller, cregui'm, home, en va aprovar..., sumant-les totes, en va aprovar més. Però el debat que vostè m'ha recordat, les paraules que vostè m'havia recordat..., no havíem tingut encara la votació de les esmenes. És que jo espero que després del debat que hem tingut, de la col·laboració que ha volgut demostrar, d'aquesta mà estesa que el caracteritza, quan acabem aquí tindrem un parell de centenars d'esmenes aprovades pel Govern. I vostè i el nostre grup parlamentari, el Govern i la cambra, podran dir que, aquests pressupostos, hem ajudat a millorar-los substancialment.

Aquest és el nostre propòsit i, mentre això no succeeixi vostès, ja comprendran que demanem la retirada d'aquest pressupost i que ens en presentin un de millor.

Gràcies, senyores, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Molt breument, però crec que alguns dels comentaris, gairebé per deferència al senyor diputat, no voldria deixar de contestar-los, no?

Miri, amb relació a la inflació..., no, jo ja he expressat la meua preocupació. Em sembla que no he volgut dir en cap moment que em semblés que era un tema que no li havíem de donar importància, no? Sí que és veritat que aquestes dades d'inflació per a Catalunya han sortit abans d'ahir, em sembla, o ahir. És a dir que, és clar, vostè comprendrà que..., és veritat, en el discurs ho hauria pogut dir, però ahir ja no. (*L'oradorriu.*)

És a dir que hi ha hagut poc temps per analitzar-les a fons, i tot just avui al matí he tingut l'anàlisi a fons de quines eren les causes, no?, que explicaven aquest diferencial.

No, no m'ho barregi amb el pla de mesures, li ho demano, per una raó. Miri, jo, quan les coses anaven bé, amb la inflació, hauria pogut dir: «Miri, hem fet el pla de mesures i ara baixa el diferencial», i no ho vaig fer, en cap moment. Al revés, cada vegada que hem hagut de fer una valoració del pla de mesures he dit: «Compte, el pla de mesures té un impacte a mitjà i llarg termini, i no diré jo que si ara la inflació a Catalunya està baixant sigui gràcies al pla de mesures.» I, escolti, n'hi ha constància escrita, d'això, m'entén?

De manera que de la mateixa manera que, com li ho diria?, nosaltres hem tingut, home, la humilitat, no?, de no atribuir-nos l'èxit de les rebaixes d'inflació al pla de mesures, jo li demano que vostè també tingui, en contrapartida, el reconeixement que no és el fracàs del pla de mesures el que fa que ara augmenti la inflació; perquè no és així. El pla de mesures té un impacte a mitjà i llarg termini; és veritat que estan *en marxa* trenta-set de les trenta-vuit... Vostè diu: «S'han aplicat?» Home!, s'estan aplicant. I que hem dit des del primer moment que tenen un impacte estructural, que no es pot valorar d'un dia per l'altre.

Jo l'invito que fem un debat a fons, si vostè vol, sobre el pla de mesures, però vol dir analitzant de veritat les mesures i fent suggeriments constructius. Li asseguro que res m'agradaria més que vostè ens pogués suggerir mesures que no hem contemplat al pla i que ens poden ajudar a lluitar contra la inflació des del Govern de Catalunya, amb els instruments que tenim, que són limitats, li ho asseguro; ens té a la seva disposició. Ara, en tot cas, li haig de dir això, eh? Nosaltres, en la qüestió de la inflació, el que no hem volgut fer és amagar el cap sota l'ala.

El mateix val per al problema que vostès suscita amb la llet. Home, és clar que ens amoïna que augmenti un 8 per cent. Què em proposa concretament? Què ha de fer el Govern de Catalunya? Em pot donar una mesura concreta, una proposta concreta? És a dir, què podem fer per alleujar aquesta situació? Si me'n pot dir una, l'escoltaré amb gran interès.

No, escolti, tenim més ingressos perquè evolucionen molt els pressupostos. Els pressupostos evolucionen perquè evoluciona l'economia i evoluciona la de les administracions públiques. Però, si vostè ho mira en termes relatius, amb els ingressos que vostès tenien haurien pogut fer també moltes coses. Aquest és un argument, escolti, que té tal nivell de vaguetat, m'entén?, que el pot fer servir vostè i l'hauria pogut fer servir jo, i no ho he fet, m'entén?

No, i quan em diu això de la pressió fiscal amb els serveis, aquí em deixa una mica astorat, sincerament, no? Perquè vostè em diu: «Home, tenim deu punts menys, però, és clar, és que els altres...» —he entès jo, no?—, «és que això s'ha de relacionar amb els serveis.» És que m'està dient vostè... —és que no ho he entès bé—, és que m'està dient que caldria augmentar deu punts

la pressió fiscal per tenir més serveis a Catalunya? És que no ho he entès; no sé si volia dir això, perquè fins ara no s'havia caracteritzat per defensar aquestes posicions, però igual sí. O és que m'està dient que pot augmentar deu punts la pressió fiscal gràcies al fet que es distribueixi millor l'esforç fiscal, és a dir, sense augmentar l'esforç? També m'ha semblat que ho deia; ha vingut a dir: «En altres llocs hi ha més pressió, però perquè paga més tothom i no recau tant sobre alguns sectors.» Després, el resultat d'aquests sectors que fan el gran esforç..., són ni més ni menys que uns sectors tan exclusius i limitats com els empresaris i els treballadors, o sigui que deu ser tothom. De manera que tampoc no he acabat d'entendre l'argument. Però aquí sí que, escolti, sóc tot oïda per escoltar exactament quines propostes té vostè a fer. Perquè el que sí que m'ha semblat és que vostè no estava massa còmode situant-nos al furgó de cua de pressió fiscal; això sí que m'ha semblat entendre-ho.

I, finalment, miri, jo quan vaig pel territori, li ho puc assegurar —i vostè pot parlar amb els ajuntaments—, no hi ha ajuntament de Catalunya..., que són la presència territorial, no?, a Catalunya, els ajuntaments; però no n'hi ha ni gran ni petit ni mitjà, ni d'aquestes comarques que vostè diu ni de les altres, que no et digui: «Hi ha hagut un canvi radical. O sigui, al nostre ajuntament, coses que estaven parades des de feia no sé quants anys, s'han fet.» (*Remor de veus.*) Escoles, CAP..., escolti, centres del tipus que vostè vulgui... I, escolti, però doblant —doblant— el que es feia abans, eh?, doblant-ho. Aquesta és la realitat, perdonin. (*Persisteix la remor de veus.*) I els ajuntaments reben en aquest pressupost un 17,3 per cent més que l'anterior, i haurem triplicat el fons de cooperació local i haurem augmentat d'una manera molt significativa el PUOSC. O sigui que vostè em parla d'un territori virtual, perquè a l'hora de la veritat, quan parlem de la veritat, vostè vagi pel territori, miri-se'l, però tot, eh?, no grans i petits, no, no, tots. No, home, no, vagin i mirin-ho, i facin números. I els hi enviarem, no hi tenim cap inconvenient, perquè es vegi el salt qualitatiu que ha representat l'acció d'aquest Govern i de l'anterior amb relació a l'impacte territorial.

I, finalment, escolti, vostè ha començat en la seva primera intervenció, que jo hi veia alguna esperança, diu: «Home, a veure si poguéssim fer un pressupost conjuntament», però ja m'ha acabat dient que presentava l'esmena a la totalitat, no? De manera que... Lògicament, no?; li haig de dir que tampoc m'he fet falses il·lusions en això, no? I està molt bé. Vostè diu: «A veure si accepten dues-centes esmenes.» Jo espero que vostè aleshores digui: «Això sí que és un govern dialogant, un govern que accepta quaranta esmenes i ara li demano que n'accepti dues-centes. I no com aquells governs dels quals jo formava part, que eren incapaços d'acceptar ni una sola esmena del grup de l'oposició.»

Molt bé, moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot fer ús d'un darrer torn per tres minuts.

El Sr. Fernández Teixidó

Inflació. Si vostè ahir el matí arriba a tenir unes bones dades d'inflació, es dona pressa a presentar-les a aquesta cambra. Diu... Ahir el matí, ahir al matí van sortir les dades, i avui fa un discurs. No les va tenir, se n'oblida, però estem d'acord amb el fonamental: és un problema molt greu. I jo desitjaria que el conseller d'Economia, quan arriba a aquest debat, d'això no se n'oblidés. Però el més important: 44 per cent, s'incrementa la cistella de compra. I això afecta les nostres famílies; a vostè el preocupa, a nosaltres també.

Diu: «Home, fem un debat constructiu sobre el Pla de les mesures contra la inflació.» Quan vostès vulguin. Vostè té algun dubte, vostè –si no, m'ho diu, i jo potser corregiré la meua actitud–, que aquest diputat que li parla a les comissions, discutint amb vostè, treballant aquí i fora, no és constructiu?, no vol trobar mesures amb què progressar? Aquest diputat i aquest grup parlamentari, començant pel president del nostre grup parlamentari? Vostè sap que això és així. I, escolti'm, ho farem, tant de bo.

Dos. Vostès... Diu: «Escolti'm, és que, clar, amb el que tenien de diners, vostès podien fer moltes coses.» Senyor conseller, vostè pot mirar aquest país –aquest país– i dir-li que en vint-i-tres anys, amb els pressupostos que hem gestionat, no hem fet un munt de coses? I vostès arriben aquí i es troben amb un país completament..., en fi, esperant que arribin els socialistes perquè aquest país millori? Ja en parlarem en el darrer punt, que hi faré una referència.

Pressió fiscal i serveis. Vostè ho ha entès perfectament: nosaltres sabem que hi ha una manera de donar més servei i més política social; no incrementant els impostos, anar reduint la despesa consultiva. Vostès ho intenten fer. Si en aquest pressupost, amb relació als anteriors, ja hi ha una passa. Però vostè mai m'admetrà aquí, mai, discutim tres, quatre, cinc o sis..., que el Govern de Catalunya ha incrementat la pressió fiscal. És una dèria del conseller Castells. No està disposat a acceptar aquesta tesi. Vostè vol passar a la història de l'economia d'aquest país dient: «Vaig ser un conseller...» –si hi passa, si hi passa–, «vaig ser un conseller que no vaig incrementar ni una dècima la pressió fiscal.» Necessitarem un altre concepte de l'economia per creure'ns això que els llibres ens expliquin. No passarà.

Quatre, manca de credibilitat. Vostè això no m'ho ha dit ni una vegada. Diu: «Escolti'm, vostè fiis dels nostres estudis...» Però si quan nosaltres veiem el grau d'execució tenim dubtes, i vostè no ens dona resposta. Miri, vostè no ha fet cap esment... Fa quatre mesos vam aprovar un pressupost; estàvem esperançats amb algunes de les partides. Fa un mes va donar ordres de reduir aquest pressupost en 900 milions d'euros. (*Veus de fons.*) Sí, sí; oh, i tant!, oh, i tant, que les va donar. Nou-cents milions d'euros de reducció. Vostè va donar aquesta instrucció, i els departaments a callar. Del pressupost... I, naturalment, doncs, és el que un conseller d'Economia, en un moment determinat, ha de fer. Però no em vingui aquí a parlar que aquests pressupostos van a missa, perquè no hi van.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Darrera qüestió... Ara acabo.

El vicepresident primer

Ha acabat el seu temps, eh?

El Sr. Fernández Teixidó

Ara sí que és darrera qüestió.

El vicepresident primer

La definitiva.

El Sr. Fernández Teixidó

Vull mirar el territori virtual. Aquests són el territori virtual; sí, sí, ho són. Jo vull acabar coincidint amb vostè; com que hem tingut tanta discrepància, ara vull acabar coincidint amb vostè. I miro al territori virtual dels nostres alcaldes i de la gent que treballa pel territori, tots nosaltres, tots. I és veritat, senyor conseller: no hi ha color, és veritat. Entre com estaven aquestes alcaldies, aquests pobles, aquestes viles amb relació al que feia el Govern de Convergència i Unió i al que avui hi ha respecte a la paralització, *no hi ha color*. (*Remor de veus.*) I si vostè creu...

El vicepresident primer

Senyor diputat, si us plau...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor conseller, un mot més d'humilitat per venir aquí i dir: «Escolti'm, fem el que podem, justament, en un marc molt complicat» és més d'agrair que vostès ens diguin que hem tingut paralitzat el país, quan hem tingut l'oportunitat d'analitzar, ahir i avui, qui és qui, el que paralitza el territori.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. (*Alguns aplaudiments.*) Per a la presentació de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia, Finances i pressupost –senyor Castells–, senyores i senyors diputats, avui jo tinc l'honor i la satisfacció de pujar a aquesta tribuna en nom del Grup

Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el qual represento. M'honora, dic, perquè és la primera vegada que ho faig per entrar en un debat com aquest, el debat del pressupost de la Generalitat, concretament el de l'any 2008, i al meu entendre és —és opinió personal, i possiblement vostè la comparteixi com a conseller de l'àrea— el debat més important, en el sentit que és la llei més important que aprovem al llarg d'un any; totes les altres, d'una o altra manera, depenen d'aquesta. Aquesta és la llei en la qual qualsevol Govern estableix la translació numèrica de les seves propostes polítiques; és on es trasllada, on es veu realment si la voluntat política existeix, si allò que diem en els programes electorals i en les promeses que fem als ciutadans quan els mirem a la cara..., després, quan aprovem el pressupost, posem en números, negre sobre blanc, el que volem fer. Això és un pressupost. I això, per tant, condiciona l'acció de govern durant tot l'any per al qual té vigència.

I estem parlant d'un pressupost important, estem parlant de gairebé 35.000 milions d'euros. Això, en qualsevol altre lloc del món, és un debat importantíssim que té molta expectació; aquí a Catalunya, no sé per quin motiu, no tanta —només cal veure com està la sala. Però també caldrà veure demà quin reflex tindrà això en els mitjans de comunicació. Avui hem vist a la premsa pàgines i pàgines parlant de picabaralles d'uns i altres, de coses que segurament els ciutadans no entendran, no?, de donar-se les culpes uns als altres i de no trobar solucions als problemes que realment els ciutadans tenen. I demà veurem si realment també genera expectativa saber què fa el Govern de Catalunya amb 35.000 milions d'euros, és a dir, gairebé 6 bilions o 5,8 bilions de les antigues pessetes, tenint en compte que, per exemple, el pressupost general de l'Estat, que són 350.000 milions, si li traiem el que és la seguretat social i anem directament al que és pressupost, queden, per habitant, uns cinc mil euros per habitant. Doncs, aquí a Catalunya, amb el nostre pressupost, estem sobre els 4.960 euros. Déu n'hi do, és un pressupost molt important, molts diners.

I en aquesta voluntat política, que és la que ha de manifestar el pressupost, al meu entendre el que hem de fer en un debat com aquest, al qual vinc amb esperit constructiu..., jo coincideixo amb una afirmació que abans ha fet l'il·lustre diputat senyor Fernández Teixidó: que no es pot confondre la crítica amb el catastrofisme. Això ho ha dit, ho compartim, i estic segur que hi ha més gent que ho comparteix. És evident que una mica de crítica en farem, però sobretot a mi m'agradaria que fos un debat en què puguem explicar-li, com a alternativa de govern que som, i per tant com a grup parlamentari sustentat per un partit que té altres propostes concretes, què és el que entenem que caldria que fes Catalunya amb el seu pressupost.

Senyor conseller, al meu entendre hem de plantejar-nos quines polítiques econòmiques, socials i generadores de riquesa i d'ocupació han de ser aplicades a Catalunya, en el nostre marc, amb les nostres competències. La nostra prioritat és una Catalunya generadora de riquesa —això és, per nosaltres, fonamental— i, en conseqüència, de benestar —com a conseqüència del primer, no a l'inrevés—, d'ocupació i d'igualtat d'oportunitats per

als catalans; és també la solidaritat, perquè és un deure social. L'objectiu, al nostre entendre, és garantir la igualtat d'oportunitats i la prosperitat dels ciutadans a Catalunya. Només una política que garanteixi modernitat, prosperitat, igualtat d'oportunitats i solidaritat, només una política que faci que Catalunya sigui motor és, al nostre entendre, garantia de la nostra identitat. Això ho entenem d'aquesta manera.

Els recursos són limitats, i per això cal gestionar-los, establir prioritats i marcar objectius. I aquest, per mi, és essencialment un debat com aquest, un debat d'objectius, un debat de prioritats, cap a on anem. Després tindrem temps, en el debat, en cada un dels departaments, en cada una de les comissions, a les partides, les esmenes, això..., tindrem temps d'entrar en detall. Aquí jo crec que hem de parlar dels grans objectius, de les prioritats del país.

Els recursos, com deia, són limitats, i per això cal gestionar-los. No és una bona gestió de recursos incrementar impostos o reclamar fons a tercers per obtenir-ne més. Gestionar els recursos és prioritzar el creixement, la iniciativa empresarial, la formació, la investigació, etcètera. Perquè això, això sí que genera nous recursos i això garanteix benestar.

Inicialment, òbviament, cal fer una referència al marc macroeconòmic. Les dades són les que són; aquí no s'hi val ser optimista ni ser pessimista: són les que són. Jo proposo, el nostre grup parlamentari proposa que siguem previsors, sobretot, que siguem realistes, que toquem de peus a terra, que parlem en un llenguatge que ens entenguin els ciutadans, perquè, si no, fem un debat absolutament teòric, pujat en els núvols, que la gent no entén, i això segurament provoca després el desinterès i la desafecció dels que fem aquesta feina de la política.

Jo vull fer un esforç avui per parlar en termes de l'economia real, l'economia del carrer, la de tots; també la meua i la de la meua família. De totes maneres, he de fer una referència als indicadors macroeconòmics.

Pel que fa a aquests, hem de dir que són el que són —ja ho he dit—, no els podem modificar, tampoc els podem obviar. Però en economia no es tracta de fer optimisme ni pessimisme, com he dit al començament, sinó de saber ser previsors i anticipar-nos a la tendència. Vostè ho sap, senyor conseller, tan bé com jo —no, millor que jo, perquè en sap més—, que és més important i condiciona molt més l'expectativa de futur que no pas la mateixa realitat del present, en economia. I quina és l'expectativa de futur, real, avui, dels ciutadans, de les catalanes i dels catalans? Quina és l'expectativa que tenen? Si vol, podem parlar dels indicadors macroeconòmics i dels escenaris possibles, però fem-ho sense oblidar-nos de parlar de l'economia real, la que viuen els ciutadans cada dia, de com veuen el seu futur.

El projecte de pressupost que ens presenten avui, que presenta vostè, el seu Govern, preveu un creixement el 2008 del 3 per cent en termes reals, basant-se en un creixement a tot Espanya del 3,3, que és el que estableixen els pressupostos generals de l'Estat, tot i que el Fons Monetari Internacional —abans hi ha fet referència— ja ha posat en dubte aquesta dada, considerant

que és possible que el creixement sigui tan sols del 2,7. Per tant, aquesta podria ser una primera observació a fer sobre el marc de previsions en el qual s'estableix el pressupost, que això condiciona el capítol d'ingressos, com tots saben.

Sabem que els dos eixos en els quals s'ha basat sempre el creixement del producte interior en els anys anteriors han estat el fort creixement del consum i el de la construcció, i que els dos estan en un mal moment. Els més optimistes preveuen creixements del consum per sota del 3 per cent. I, respecte a la construcció, sabem que el sector de la compravenda d'habitatge ha començat ja un procés important de desacceleració que repercutirà directament en la mateixa activitat, i s'espera que anirà a més durant l'any 2008. És evident que les dades de creixement que vostès preveuen, al meu entendre, són almenys parcialment qüestionables.

També sabem que han empitjorat les expectatives de comportament de l'IPC, de l'índex de preus. Se n'ha parlat ja molt anteriorment; per tant, no m'hi vull estendre, però em sembla que és molt important, i per tant hi he d'entrar també –hi he d'entrar també. L'última dada, com ja s'ha sabut aquí, de la inflació ens torna a pujar: fins al 3,8 per cent. Bé, això provoca novament un diferencial respecte a Espanya, que ens en torna a separar, i respecte a la Unió Europea, que torna a ser molt gran.

L'economia catalana, senyor conseller, manté des de fa uns anys un diferencial d'inflació, com he dit, respecte a la resta d'Espanya i respecte a la Unió Europea, que ens fa arrossegar una acumulació de pèrdua de competitivitat que provoca que el sector industrial català estigui perdent pes any rere any a Europa, que és el nostre principal client. Aquest fet es podria veure agreujat durant l'any 2008 si el preu del petroli augmenta i si el dòlar deixa de baixar, coses que poden passar.

Senyores i senyors diputats, aquests indicadors il·lustren perfectament..., no m'hi estenc més, perquè ja se n'ha parlat prou, però il·lustren perfectament que l'economia catalana creix menys que l'espanyola, però alhora amb un índex d'inflació superior, fet que posa de manifest els desequilibris d'una economia com la catalana, que està cridada a competir en un mercat molt obert i amb pèrdues acumulades de competitivitat.

Però, senyor conseller, és que la realitat que viuen els ciutadans, com deia al començament, és molt pitjor que aquesta que descriuen els indicadors macroeconòmics. Aquests indicadors, realment, no són molt favorables, però és que la realitat, com dic, que viuen els ciutadans és pitjor encara, no? Sap què pensa un ciutadà que ens escolta en aquests moments, quan li parlem d'aquestes xifres? Sap què pensa quan li parlem d'una inflació del 3,1 per cent o del 3,8? –la previsió que fa el pressupost és del 3,1, ens podem trobar amb un 3,8; per tant, tot això afectarà també les previsions que s'han fet en aquest pressupost. Què pensa? Ell no pensa que els preus li augmenten un 3,1. No, no; aquí se n'ha parlat abans. Es fa un tip de riure, el ciutadà, quan escolta això, perquè ell no és el que sent, no és el que nota, i es pensa que els enganyem. Sap per què? Perquè la realitat en el carrer és una altra.

El ciutadà a casa seva, la família a casa seva, el que està notant, el que nota des de fa temps és que el seu salari creix per sota de l'IPC, en termes generals, de mitjana. Nota també que els tipus d'interès, que per cert no formen part de l'IPC –no es tenen en compte, però és un element que puja en el temps, en els últims temps–, li encareix la seva factura de la hipoteca a final de mes, o del préstec que ha de tornar. Etcètera. I també, com deia abans el senyor Fernández Teixidó, se li encareix molt la factura de la compra, la cistella de la compra, i aquesta la tenim tots. Però molt, i això afecta moltíssim les famílies. Abans vostè ha parlat d'un percentatge; permeti'm que corregeixi una mica això.

Jo tinc el costum d'anar a comprar els dissabtes –a vegades hi vaig sol, a vegades hi vaig amb la meua senyora–, i aquesta és habitualment la factura de la compra d'un dissabte qualsevol d'una família com la meua (*l'orador mostra un paper*) –tres fills, potser dos fills també, o un fill–, que puja setmanalment entre 150 i 200 euros. Si anem mirant els preus un per un, aquí trobarem com els ous, el pa, el pollastre, les verdures, els llegums, la llet..., totes aquestes coses no pugen un 44 per cent; el 40 per cent és l'increment dels pinsos, que provoca després un encariment dels productes, no? Però si mirem, precisament, el que explicava fa pocs dies *El Periódico*, concretament –un diari, doncs, que feia una explicació molt interessant de la cistella de compra–, es veu perfectament que el que puja és un 20 per cent la mitjana dels productes en un sol any!, un 20 per cent!

Clar, això, això no és un 3 per cent, ni un 3,1, ni un 3,8. Això, més els tipus d'interès, més el salari que puja per sota de la inflació, etcètera, això fa que les economies domèstiques es vegin molt ofegades, que la renda disponible en les economies domèstiques de les famílies baixi molt i que, per tant, el seu poder adquisitiu es vegi molt disminuït, la seva capacitat de compra, per tant, en aquest mateix sentit, i de la mateixa manera, directíssimament, la demanda interna del país, que, com ja se sap, doncs, va baixant.

Així doncs, en aquestes condicions, presentar un pressupost continuïsta amb l'anterior, expansiu, encara que sigui moderadament –vostè parla d'una «expansió moderada», però és expansiu–, no dóna resposta a cap de les incerteses que planegen sobre l'economia catalana, que suposa un increment de la despesa pública per sobre del creixement nominal de l'economia. Mentre el PIB nominal creixerà, segons les seves previsions, un 6,2, les despeses corrents ho faran un 7,4. Per tant, hi estem per sobre.

Això és, en termes econòmics, com vostè sap molt bé, un pressupost expansiu, i malgrat que la nova Llei d'estabilitat pressupostària i l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera fixa com a objectius per a les comunitats autònomes, per al trienni 2008-2010, que aquestes formulin superàvit pressupostari del 0,25 per cent del PIB. Vostès, com a govern, basant-se que la mateixa llei permet que aquelles comunitats autònomes, com és el cas de la nostra, que tenen plans de sanejament aprovats amb anterioritat poden mantenir dèficits en determinades condicions, el que fan és precisament això: presentar novament dèficit.

Per tant, quan expliquem aquest pressupost, hem de dir que té dèficit, no hem de dir que és un pressupost equilibrat. No és un pressupost amb dèficit zero; és un pressupost que té dèficit. És legal? D'acord. Però llavors l'esforç... Amb 34.749 milions d'euros, no es pot fer un pressupost sense dèficit? Són molts diners. Hem de generar encara un dèficit de 519 milions d'euros més, com vostès mateixos reconeixen, lleugerament superior al previst? Llavors, diguem les coses pel seu nom. No han estat capaços d'ajustar el pressupost al dèficit zero, tenint en compte, com dic, la gran quantitat de diners de què disposen.

Ni tampoc han estat capaços de reduir substancialment l'endeutament, i continuem sent la comunitat autònoma més endeutada de totes les comunitats autònomes de l'Estat espanyol, la més endeutada, tant en termes absoluts com en termes de producte interior brut, utilitzant les dues magnituds. Per tant, si som la més endeutada de totes, home, no podem venir aquí a presumir que tenim un pressupost que sanegem, que tenim un pressupost dèficit zero i que l'endeutament és baix. No, no estem fent l'esforç suficient per situar les xifres del país allà on haurien d'estar.

Una consideració prèvia; abans d'entrar en alguns detalls del pressupost, voldria fer-li un comentari sobre el model de finançament, que tothom n'ha parlat molt. Jo voldria insistir a recordar –perquè val la pena fer-ho; penso que, com s'ha dit abans, també cal tenir memòria– que les característiques del model que es va aprovar en la negociació de l'any 2001, el model de finançament que hem tingut a Catalunya des del 2002 fins ara, ha estat un model que ha donat bons beneficis a Catalunya, bons resultats. Costa de reconèixer-ho. A vostè mateix, senyor conseller, en diferents debats, li ha costat de reconèixer això. Finalment, l'any passat ho reconeixia tímidament –tímidament.

I, clar, jo, en fi, per curiositat i per refrescar la memòria, llegia l'altre dia el debat del dia 6 de setembre del 2001, que alguns deuen recordar, a on aquí, en aquest Parlament, es feia un debat monogràfic sobre el model de finançament de Catalunya. I allà es parlava dels beneficis importants, del salt important, qualitatiu, que es produïa amb aquest nou model, quant a la participació en els impostos, quant a la capacitat normativa, l'increment del percentatge de l'IRPF, de l'IVA, etcètera, no? I els diputats de l'oposició, dels tres grups que actualment formen part del Govern –ja que aquell pacte o aquell model de finançament era el fruit d'un pacte del Partit Popular, que governava a Espanya, i Convergència i Unió, que governava a Catalunya–, els tres partits que ara estan donant suport al Govern, aquí –i només em remeto a aquell diari de sessions, i inclús a la tribuna veig la persona que feia de portaveu del Grup Socialistes aquell dia–, escolti, deien que era molt dolent aquell pacte, que era molt dolent aquell model, i que es demostraria que això no aportava ni una pesseta més. Aquell pacte que havien signat el Partit Popular i Convergència i Unió era desastrós per a Catalunya, desastrós. Desastrós, però en canvi ha permès pujar més d'un 6 per cent cada any. Escolti, senyor conseller, comenti-li a qualsevol treballador de Catalunya, o treballadora, si li agradaria que li apugessin el sou un 6 per cent cada

any. A veure si és un mal acord, aquest. Això no és un mal acord, això és un molt bon acord, que ha permès un increment impressionant.

Concretament, l'any 2003 a Catalunya: pressupost consolidat del sector públic –tot el sector, eh?, sector públic, administratiu i empresarial–, teníem un pressupost de 18.628 milions d'euros, i estem el 2008 amb 34.797 milions d'euros. Estem parlant d'un increment, en aquest tram, de 16.168 milions d'euros. És a dir, un 86 per cent, un 86,8 per cent. Això és un mal model o és un bon model? Jo diria que és un bon model, i això sí que ha permès fer moltes coses a Catalunya durant aquests anys; això sí que ho ha permès. Ahir un diputat del Grup Socialistes ens recordava que valia la pena fer memòria a la gent perquè la gent sàpigués que durant aquests quatre anys s'han fet moltes coses. I tant que s'han fet moltes coses. Gràcies, entre altres coses, o gràcies especialment, a l'acord entre el Govern del Partit Popular i en aquell cas el Govern de Catalunya, però no només això, sinó amb el consens amb totes les forces polítiques espanyoles: Partit Socialista Obrer Espanyol amb el Partit Popular. Per tant, aquesta és una manera bona i positiva de fer les coses.

Xifres, per tant, que val la pena recordar, com deia, exemple de creixement, i vull fer un comentari també breu al capítol d'ingressos. Ja hem parlat d'una previsió certament al nostre entendre optimista, excessivament optimista. Hem parlat també, s'ha parlat abans, i jo no m'hi vull dedicar molt, però es que, clar, sempre que parlem d'un debat d'economia, parlem de la pressió fiscal, no? Efectivament, aquesta pressió fiscal, com deia abans el senyor Fernández Teixidó, existeix, i, home, es modera –es modera–, però no decreix. Està d'acord que no decreix, senyor conseller? Perquè vostè el que diu és que no augmenta. Jo li pregunto: està d'acord que la pressió fiscal no decreix? És que nosaltres el que voldríem és que decreixés. I, bé, jo tinc aquí les xifres que dona la Cambra de Comerç on s'explica que del 2003 fins al 2008 passem d'un 4,1 a un 5,2. És cert que del 2007 al 2008 hem baixat una dècima, de 5,3 a 5,2, però es que, és clar, el període que portem és un període que va del 2003 al 2008. I aquí Catalunya ha incrementat la pressió fiscal; la pressió i evidentment l'esforç fiscal, eh?

Aleshores, clar, vostè el que ens està dient és, en fi: «Jo he agafat un cotxe; sé que el límit de velocitat són cent vint quilòmetres per hora, l'he posat a cent vuitanta i ara l'he baixat a cent setanta.» Bé, va a cent setanta però, escolti, és que el límit és cent vint. Doncs, per tant, aquí ens hem passat una mica de frenada, no?

I, com li deia, com a comunitat autònoma, estem en una xifra, doncs, per sobre quant a l'endeutament –no entraré en les xifres per no entretenir-me–, doncs, que ens situa a la cua de la resta.

Vull en aquests moments fer un comentari també que em sembla que val la pena, perquè sempre nosaltres n'hem estat, diguéssim, parlant o ho hem estat reivindicant, no? Nosaltres hem parlat des d'aquesta tribuna en moltes ocasions sobre l'impost de successions i donacions. I vostè, en tots els debats que hem tingut, i en aquesta legislatura n'hem tingut ja un parell o tres,

ens ha dit, doncs, que en això no hi entràvem perquè s'havia de fer la reforma de la llei, s'ha havia de fer la reforma de la llei i que portarien el projecte de llei.

El projecte de llei no el porten, i ens anuncien una tímida reforma que, evidentment, doncs, nosaltres saludem, però que entenem que el que fa novament és incomplir l'acord que el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Montilla, va fer al començament del mandat dient-nos que portaria aquí el projecte de llei de reforma d'aquest impost, i no el porta.

També vull dir-li que la rebaixa de recaptació per la línia de l'impost de transmissions nosaltres considerem que a la vista de les tendències encara serà més accentuada, i per tant tindrem aquí possiblement, en el final de la liquidació del pressupost, un problema.

I també dir-li –sempre li ho diem– que seria bo aprofitar la capacitat normativa que ens dóna aquell model de finançament que abans he parlat per també tocar altres coses, com per exemple el tram autonòmic de l'IRPF. Aquí jo penso que la Generalitat desaprofita, el Govern desaprofita la seva, diguéssim, capacitat per poder incidir aquí també amb desgravacions en l'IRPF sobre els ciutadans a Catalunya.

Anem al pressupost. Com el definim? Jo li ho he dit al començament; jo crec que és un pressupost continuista, resignat, poc ambiciós, expansiu en la despesa corrent, recuperació molt moderada de la inversió... –dic «molt moderada», i després li ho demostraré, perquè el que han fet és recuperar la pèrdua d'inversió de l'any anterior, però creixement en termes nets si ho comparem amb el 2006 n'hi ha ben poc, després comentarem les xifres–, i manteniment de la pressió fiscal, com acabo també d'explicar. És a dir, el contrari del que faríem nosaltres, que caldria fer un pressupost amb contenció de la despesa corrent, amb increment de la inversió, també de la despesa social prioritària, amb reducció d'impostos, i, en tot cas, parlarem de quines serien les prioritats per poder fer un pressupost d'aquestes característiques, que –jo també m'hi afegeixo– el que m'agradaria és poder-l'hi votar a favor.

Nosaltres, senyor conseller, crec que necessitem tornar a recuperar el lideratge perdut. Hem de tenir objectius compartits per tal de poder caminar junts en aquests objectius per a benefici de la població. Pensem que és millor deixar de perdre el temps en debats identitaris, sense renunciar, en absolut, a la defensa del que és nostre, per anar centrant-nos en debats de creixement econòmic. I estic segur que vostè, conseller, estarà d'acord amb mi en això. És necessari que apostem per tornar a ser capdavanters, motors econòmics d'Espanya, referència a Europa i al món. I si ho fem així, aquesta serà la millor defensa de la nostra identitat. En l'aposta del lideratge econòmic és inevitable la confrontació, i això ho sabem tots, però aquesta és una confrontació que ens enriqueix a tots i no perjudica a ningú.

En el nostre esquema de prioritats les que defensem des del Grup Parlamentari Popular català, i crec que bona part d'elles les podríem compartir tots, nosaltres hem volgut centrar-les en cinc grans pilars. I aquí és on m'agradaria que vostè ens expliqui com respon, com dóna resposta aquest pressupost al que nosaltres en-

tenem que són les necessitats del país, les autèntiques necessitats.

Aquests cinc grans objectius per nosaltres són els següents. El primer és el de la formació del nostre capital humà; no hi ha cap societat que avanci si descuida aquest objectiu fonamental, el del capital humà, el de la formació de les persones. El segon, la competitivitat de la nostra economia. El tercer, l'atenció a les persones i la família. El quart, la millora de les infraestructures. I el cinquè, important també per a la competitivitat d'una societat, l'eficiència de l'Administració.

En cada un d'aquests cinc objectius, nosaltres hem fet una anàlisi del pressupost per veure si realment aquest pressupost dóna resposta al que al nostre entendre són necessitats essencials del país. I aquí és on veiem realment que hi han mancances importants. Per exemple, quan parlem del capital humà, hi ha un compromís del Govern de fer un pla de xoc contra el fracàs escolar que no s'ha fet. Hi ha, per exemple, una partida, que és la de les qualificacions professionals, que això està emmarcat en el Departament de Treball, que decrementa un 32,5 per cent. Quina llàstima, quan aquest és un objectiu que estic segur que vostè comparteix amb nosaltres que és important. O per exemple en diferents sectors. Ara agafo l'àmbit agrari, per exemple, que és important també, no? Doncs, la formació, decremant un 6,6 per cent.

Vull parlar també de la innovació educativa. Quan tenim un problema de qualitat educativa i quan en tots els àmbits estem dient sense parar la importància de la societat del coneixement i la innovació, les despeses en aquest departament per aquest concepte baixen un 10 per cent.

O per exemple quan parlem de formació del personal docent, que també decrementa.

L'augment del nombre de professors, per exemple, si ho comparem amb el percentatge d'increment d'alumnes nous que entren en les escoles, resulta que aquest augment l'únic que fa és cobrir l'increment de necessitats per alumnes nous, però no estem contribuint a millorar la qualitat.

Si mirem, per exemple, la despesa per alumne, és ridícul en el cas nostre, comparat amb la resta de comunitats autònomes espanyoles. Estem a la cua; estem el tercer per la cua, amb un nivell de 4.323,59, quan el que està per sobre, el primer, el País Basc, 7.100; Canàries, 6.200; Galícia, 5.300, etcètera.

Les inversions en construcció de nous centres es tornen a reduir. En canvi, la despesa per a barracons s'apuja. No complirem el calendari de les trenta mil places de llars d'infants per al 2008. És a dir, elements que van en aquesta línia, no?

Per no parlar d'altres departaments, que també redueixen les seves partides en matèria de formació, com, per exemple, una cosa tan important com és la formació dels agents de policia, del mossos d'esquadra, per exemple, no? Formació de capital humà, estem parlant de capital humà. També una partida que incrementa d'una manera pràcticament ridícula.

Anem al segon objectiu, la competitivitat de la nostra economia. I aquí, òbviament, analitzem el pressupost des de la vessant de les partides que focalitzen la cultura empresarial, l'esperit emprenedor, els autònoms, la microempresa, la petita i mitjana empresa, el comerç, el turisme, la indústria, l'energia, la recerca, el desenvolupament i la innovació, el treball, l'ocupació, l'agricultura, etcètera. I què veiem? També veiem compromisos incomplerts i partides que no concentren els objectius tal com nosaltres entenem que caldria fer.

En el cas concret de la recerca, que se n'ha parlat molt, jo vull tornar a insistir en un fet que em sembla important; és a dir, darrere de la promesa que el 2008 s'arribaria a una despesa del 2,1 per cent del producte interior brut en aquest concepte, el pressupost del 2008 situa una despesa que ens farà arribar en termes reals a l'1 i mig –a l'1 i mig–; la promesa d'arribar al 2 ja la situem en el 2010. Però és que, clar, ja hi hauríem hagut d'arribar. I vostè surt, senyor conseller, i ens diu: «Bé, no es preocupin; l'objectiu hi continua sent. I per tant nosaltres continuem estant darrere de l'objectiu.» Sí, és clar; amb aquest argument sempre estem darrere d'un objectiu però no l'acabem de complir mai, no?

L'acord estratègic. L'acord estratègic..., curiosament, la setmana que ve hi haurà una reunió, hi haurà una compareixença en el Parlament, o l'altra, poder quinze dies, del conseller d'Economia, del conseller Huguet, de la consellera de Treball, per fer una valoració, una avaluació dels resultats de l'acord estratègic en l'any 2007, que és quan s'acaba l'acord. I ara, evidentment, cal anar més endavant, no?

Bé, és cert que hi ha una partida amb un increment pressupostari important, és cert, però no és menys cert que precisament aquest increment ara hi és, però, entre altres coses, perquè s'han incomplert els objectius que tenia aquest acord, amb un caràcter molt alt. Aleshores, si això és així i les entitats o els agents que en formen part ho diuen, home, no utilitzem l'acord estratègic com ha passat durant aquesta legislatura en algunes ocasions per evitar debats que hem portant en aquest Parlament i que en funció de la classe de..., «no, això es discutirà en l'acord estratègic». O acceptin, per exemple, aquella proposta que nosaltres varem fer que els grups parlamentaris es poguessin incorporar també a la comissió avaluadora.

En fi, podria parlar també d'un increment tan sols d'un 0,2 per cent a millorar els serveis que presten les oficines de treball de la Generalitat, o en fi, en el camp del turisme i de l'oci, també d'increments molt minsos en la promoció turística, quan realment veiem com està baixant la quantitat de persones que vénen de l'estranger.

En el cas de l'atenció a les persones i a la família, també hem de dir que ens ha decebut comprovar que algunes xifres que creiem aquí, doncs, estan molt lluny del que nosaltres creiem que hauria d'estar un pressupost com aquest, no?

En el cas de la salut, per exemple, perdem pes en el conjunt del pressupost, passant d'un 26,6 per cent del pressupost de l'any 2007..., tenint en compte que tenim ara un 19 per cent, només, l'any 2008. Per tant, perdem pes, no?, i per tant s'incompleixen promeses reiterades,

com la reducció de la ràtio de metge per pacient o l'ampliació de la durada de la visita mèdica, etcètera.

Les ajudes a les famílies? Un engany. Si mirem les xifres del que suposa l'import anual de la prestació que donem a les famílies amb fills, l'increment és tan petit que queda per sota, inclús podríem dir, podríem parlar d'un decrement, si tenim en compte quina és la inflació que estem patint. No m'allargo amb les xifres; en tot cas, si alguna d'elles convé, després ens hi estendrem.

O, per exemple, quan parlem del darrer objectiu, la millora de les infraestructures. Home, de la millora de les infraestructures, clar, ahir en vam fer un debat molt llarg, per tant, no m'hi estendre. Però quan vostè surt i diu que aquest pressupost es caracteritza fonamentalment pel gran increment de la inversió, jo, és clar, no tinc més remei que recordar-li que l'any passat varem baixar un 18 per cent, i que, a més a més, si tenim en compte l'impacte del que col·loquialment nosaltres anomenem «el bienni negre», el bienni aquest del 2006-2007, on la corba de decrement de les inversions de l'Estat a Catalunya baixa des del moment que el Partit Socialista entra en el Govern espanyol, és a dir, que el Partit Popular l'havia deixat a dalt de tot, fins al 18 per cent, i a partir de l'any següent comença a baixar, fins al 2006, on a més a més el grau d'execució de la Generalitat baixa fins al 70 per cent d'execució –70 per cent d'execució–, la més baixa de la història, dels últims catorze anys; si a més a més hi sumem que el pressupost de la Generalitat del 2007 es redueix en un 18 per cent, clar que hi ha un increment, però, clar, vostè el que fa és: l'any passat entrem en un pou i ara us trec del pou, però quedem només amb el nas per fora; un increment real del 0,43 per cent.

I, finalment, l'eficiència de l'Administració. I ja acaibo, senyor president, en aquest primer torn. Nosaltres voldríem que a Catalunya hi hagués una administració eficient, una administració eficaç. Aquest és un element fonamental de competitivitat. Moltes empreses marxen o no vénen a Catalunya perquè consideren que l'Administració no és eficient, no és eficaç, no dóna bona resposta. I això és important com a objectiu. I no sabem trobar, i espero que vostè ens ho expliqui, partides que realment explicitin aquest objectiu, aquesta voluntat de millorar l'eficàcia, l'eficiència de les administracions, i en canvi sí que trobem altres partides que al nostre entendre, doncs, el que fan és incrementar despesa supèrflua, despesa sumptuària, despesa que absolutament es podria retallar, es podria reduir i es podria invertir en qualsevol dels altres objectius que he estat explicant anteriorment.

Per tant, si nosaltres, en aquest cas el Govern, òbviament, que és qui té la iniciativa, qui pren la iniciativa, no és capaç de situar en el pressupost d'una manera clara, concisa i evident partides que donin resposta a aquestes necessitats, a aquests cinc objectius que nosaltres fixem com a prioritats d'un pressupost, és impossible que Catalunya pugui donar resposta als reptes –al repte de la globalització, al repte del futur– tal com les catalanes i els catalans es mereixen. I si això és així, si vostè no veu la manera –i li ho dic amb tot constructiu i positiu, ho repeteixo, tal com he començat la meua intervenció– de corregir alguns d'aquests errors –que

segurament són errors i que possiblement poden tenir solució encara ara—, si això és així, nosaltres, doncs, això ho saludarem positivament. Si no és d'aquesta manera, nosaltres òbviament, doncs, presentarem..., de fet ja l'hem presentat, però defensarem, continuarem defensant aquesta esmena a la totalitat, esmena de retorn al Govern, del pressupost de l'any 2008.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president... Senyors diputats, senyor diputat, efectivament, jo crec que es poden sostenir posicions diferents, mantenint un to constructiu, no?, hi han coses que, de vegades, poden ser realment contradictòries.

Jo li voldria començar fent algun comentari sobre les dades que vostè ha donat sobre la situació macroeconòmica. Vostè parla de la importància de les expectatives i és així, i per això jo crec que hem de fer un esforç per no..., vostè ha dit «l'important són les dades, no l'optimisme o el pessimisme». Sí, i la valoració que en fem, que són el que generen les expectatives determinades. I, per això, jo crec que les dades que tenim en cap cas no ens han de conduir a crear expectatives pessimistes, dolentes sobre el futur de la nostra economia, perquè no es correspon amb la realitat. Vostè m'hi afegeix una segona raó: perquè a més s'acaba incidint en la mateixa realitat. I és veritat. Nosaltres li donem dos raons: perquè no es correspon amb la realitat i perquè tenen un impacte real amb la realitat que tindrem el dia de demà. De manera que l'invito també a fer-ho.

Hi ha una petita contradicció en això, perquè hi ha la proclamació de principi, vostè la fa, però després a l'hora de la veritat les dades que vostè selecciona sempre són una mica esbiaixades en una direcció. Li poso un exemple. Vostè diu: «Aquest 3 per cent de Catalunya, escolti, és molt qüestionable, ja veurem què passarà!» Però jo li haig de dir que, en aquests moments, tots els organismes seriosos, experts, la dada de consens és aquesta. Per què nosaltres hem de dir que serà pitjor que la que ens donen els organismes de consens? Vostè em podria criticar si jo digués «l'any que ve 3,5 per cent», però ens hem caracteritzat sempre pel contrari. Quan hem fet els pressupostos sempre hem fet una previsió que ha estat al final per sota de la realitat.

Sap quina era la previsió que fèiem per a l'any 2007? Tres i mig per cent. Serà de 3,7 per cent. Vostè em diu: «Aquest 3 és per sota del que ha fet l'Estat, perquè quan va fer els pressupostos va dir 3,3.» És veritat, l'Estat va fer els pressupostos amb una previsió que encara era del 3,3 per a l'any que ve, però l'Estat va fer els pressupostos amb la previsió que havien fet el mes de juny. I ara, naturalment els pressupostos ja estan en curs, tramitant-se, els informes econòmics no els canviaran, no?, però el senyor Solbes i el Govern ha dit: «No, la previsió per a l'any que ve la canviem i la baixem al 3 per cent.»

De manera que nosaltres estem en línia amb la previsió que hi ha per al conjunt d'Espanya. I li haig de dir: «Em sembla que és una taxa de creixement raonable en aquests moments.» I jo voldria creure que si alguna cosa farem és equivocar-nos, perquè la xifra serà una mica millor, però no ho puc dir tampoc, perquè estaria creant una expectativa que tampoc no es correspon amb la que en aquests moments estem utilitzant. Però no em digui que estem donant expectatives excessivament optimistes perquè ens convé, perquè no és veritat. I també m'agradaria, amb això, que tots poguéssim compartir un plantejament en aquest sentit, no?

Els factors de creixement. Miri, precisament una de les dades importants que jo avui he volgut donar i que estem constatant des de fa ja una pila de mesos —una pila de mesos vol dir que vam començar-ne a parlar probablement a mitjan l'any 2005— vam començar a dir «estem observant...», i primer se'n recordaran vaig dir «i hem de ser molt prudents, perquè són unes tendències que hem d'esperar que es confirmin, però estem observant un canvi en el corrent de fons dels factors de creixement de la nostra economia en la bona direcció», i això volia dir moderació del sector de la construcció i, en canvi, prenen el relleu altres sectors. I, de fet, escolti'm, en els últims anys —2005, 2006, 2007— el que ha passat és que el conjunt de l'economia ha crescut més i la construcció ha crescut menys, que és el que volíem que passés, sense que s'ensorrés, i no s'ensorra. També evitem amb això una visió excessivament, com ho diria?, exagerada de les coses. El mercat, el sector de la construcció concretament de mercat d'habitatge residencial, està sofrint, aquest sí, una desacceleració important, però no el conjunt del sector de la construcció, que això és el 30 per cent. Després hi ha l'habitatge no residencial i després hi ha altre tipus de construcció, industrial, i després hi ha l'obra pública, escolti, i tot això està en aquests moments tirant molt del conjunt del sector.

I és més, ja ho he dit abans, el fet que al sector de l'habitatge residencial hi hagi una reducció, que passem de cent vint a vuitanta, no vol dir que el volum de producció de construcció sigui molt alt; ho pot seguir sent. De manera que jo crec que no tenim... I ho dic de veritat, no perquè *em convinguí*, perquè a més no seria veritat, no em convindria, m'entenen? No, no estem aquí dient coses que no són realitat. La realitat és que aquest és un sector sòlid i que, produint l'ajust que s'està produint, tirarà endavant amb unes expectatives francament favorables. Aquesta és la realitat.

I s'està produint una transformació de fons en el nostre model de competitivitat, del nostre model de creixement en la bona direcció: menys pes precisament de la construcció; menys pes del consum; més pes de les inversions en béns d'equipament productives, que estan creixent molt; més pes de les exportacions, que estan creixent molt, i més pes i un creixement més important del que havia tingut en els darrers anys de la indústria, del sector industrial.

Vostè em parla de les dificultats de la indústria. Però, escolti, jo li haig de dir una cosa: aquest és un país de base industrial molt sòlida, molt sòlida!, és la característica de Catalunya. Que la indústria o l'ocupació in-

dustrial ha perdut pes sobre el conjunt? Com a tot arreu; és clar, hem passat del 55 per cent al 24 per cent, però aquest 24 per cent són sis punts més que la mitjana de la Unió Europea, i és el tipus de l'ordre de percentatge que tenen aquelles regions europees amb què nosaltres competim, de característiques com les nostres, que són Llombardia, Baden-Württemberg, Baviera; regions de sòlida tradició industrial que han estat capaces d'aprofitar aquest enorme actiu per transformar-se, que és el que està passant a casa nostra. Dificultats? Sens dubte. Amb resultats desiguals? També. Però francament satisfactoris, i ho saben vostès perfectament; no estariem creixent com estem creixent, no estariem exportant com estem exportant. Qui és la gran fàbrica exportadora d'Espanya? Catalunya; entre el 27 i el 30 per cent de les exportacions espanyoles són a Catalunya, que és on es demostra la competitivitat de veritat d'una economia, en les exportacions, perquè aquí sí que no hi ha trampes, només exporten els que poden vendre a mar obert, les empreses catalanes.

Escolti, què hi ha coses per fer? Sens dubte, però situem-nos en la realitat, eh? Estem parlant d'un país que s'ha transformat, un país que ha sigut capaç fa trenta anys de fer front a crisis industrials molt importants; que va entrar a la Unió Europea l'any 86 estant en el 84 per cent del PIB de la comunitat, dels dotze en aquell moment, PIB *per capita*. Ara estem al 110 per cent dels quinze, no dels vint-i-set. Home, no podem dir que anem al furgó de cua, no és veritat! Tenim coses per fer? Sí, però podem estar satisfets de la nostra capacitat per fer front als reptes, com ho hem demostrat en el passat. I això és el que hem de dir als ciutadans, perquè és la realitat.

Una mica em passa el mateix quan parla de la inflació. Escolti, jo seria..., vaja, com li diria, no?, negaria els ulls a la realitat si volgués ser triomfalista en aquesta qüestió. Estem al 3,8 per cent. Ara, no em digui que ha augmentat el diferencial amb Espanya, perquè no ha augmentat el diferencial amb Espanya. Seguim estant a 0,2 punts, hi érem, quan estàvem al 2,9 i el 2,7, i estem al 3,8 i el 3,6. I, si vol, li donaré la llista, la sèrie històrica perquè ho vegi. I, fins i tot amb Europa..., desgraciadament també per a Europa, perquè vol dir que el que està passant aquí, miri, doncs desgraciadament està passant a més llocs, no? El preu del petroli augmenta per a tothom. Si jo li he explicat! Quins són els factors que ens expliquen aquest augment d'un punt, pràcticament de 0,9 punts?

Dos, preu del petroli. Escolti, és que a nosaltres ens afecta i a França no? I a Alemanya no? I a Bèlgica no? Ens afecta igual, home!

Dos, aliments elaborats, que vénen de l'impacte dels no elaborats. Vostè es pensa que els mercats mundials només hi anem nosaltres a comprar? Hi van tots! De manera que si vol, desgraciadament, aquest és un problema que ens afecta a tots, l'augment de la inflació. Compte! Això ens ha de servir per fer un esforç encara més gran en allò que està en les nostres mans, que és la competitivitat i els esforços per millorar la productivitat.

De manera que és així com jo ho veig. Vostè em diu: «És un pressupost expansiu.» Home, estem dient d'un pressupost que és el 7,4, quan el PIB nominal, segons

les nostres previsions, creixerà el 6,2. Jo crec que podem dir que és un pressupost bàsicament d'estabilitat –bàsicament d'estabilitat. I si no miri els creixements que tenen altres comunitats autònomes, de tots els colors polítics i especialment algunes del Partit Popular, miri-ho i veurà els creixements que tenen, i veurà si nosaltres creixem més o menys.

Sí que li haig de dir, per això, és clar, que no és un pressupost de desconfiança en sector públic, no ho és, no, és clar que no, el sector públic té un paper molt important a jugar! És un pressupost d'afirmació, malgrat tot, del paper clau del sector públic, és clar que sí. Com no ho hauríem de fer si som responsables de prestar els serveis més importants que reben els ciutadans? Vostè pensa que nosaltres podríem dir: «No, fem un pressupost però desconfiem del sector públic.»? Perquè, és clar... Escolti, si hem de prestar l'educació, la salut i els serveis socials més importants i fer les infraestructures i la seguretat, és clar que confiem en el sector públic, i és clar que en la mesura que poden, doncs, aquest pressupost serveix per prestar millors serveis. Ara, escolti, de nou, amb moderació: 6,2 per cent el PIB, 7,4 per cent el pressupost.

Diu «presentem dèficit i ho estem amagant». No, no, si ho he dit clarament. «Culminem el Pla de sanejament», el culminem, preguntí-ho al Ministeri d'Hisenda i al Consejo de Política Fiscal y Financiera. Vam trobar-nos un dèficit de 1.264 milions i vam dir «s'acabarà l'any 2008», i l'any 2008 s'acaba. Però, a la vegada, també diem: «Les lleis d'estabilitat pressupostària, afortunadament reformades a Espanya pel Govern presidit pel senyor Zapatero, han canviat les lleis que va deixar el Partit Popular, que eren d'una rigidesa absolutament perjudicial.» I des de Catalunya havia estat reclamat insistentment, aquest canvi, jo crec que per gairebé totes les forces polítiques, no? Un canvi que fa una distinció que és molt oportuna i molt raonable, que és entre el dèficit cíclic, per una banda –i si el resultat del dèficit s'ha d'adaptar a la situació del cicle–, i el dèficit en què es pot incórrer per finançar inversions, la Golden Rule, que és perfectament raonable sempre que hi hagi uns límits. Que és el que fa la llei; que estableixi aquests límits.

I que és el que hem fet? Sanejar totalment el dèficit cíclic –serà de zero l'any que ve–, i a la vegada aprofitar al màxim les possibilitats que ens ofereix el Golden Rule. És el que havíem de fer, i això és el que hem fet, escolti. I ho he dit clarament, ho he dit clarament en la meua intervenció, dic: «Sí senyor, aquest pressupost el presentarem amb un dèficit de 518,2 milions d'euros, per fer tot l'ús que puguem de la Golden Rule.» Sí senyor, clar que sí, és el que hem de fer, perquè els ciutadans ens demanen que fem infraestructures i que invertim i que fem el que hem de fer. De manera que, no, no, escolti, perdoni'm, això ho hem deixat claríssim, i si no ho havia deixat claríssim, agraeixo que vostè m'hagi donat l'oportunitat per deixar-ho clar del tot ara.

Endeutament. Miri, d'endeutament començaré per precisar-li una cosa. Catalunya no és la comunitat autònoma que està més endeutada –dades del Banc d'Espanya–; senyor Millo, dades del Banc d'Espanya. La comunitat autònoma que està més endeutada, sap quina és? La Comunitat Valenciana, 11,3 per cent del PIB;

Catalunya 7,7 per cent del PIB. De manera que hi ha algú que ens guanya, que és València.

I segona, li he de dir una altra cosa. Sap que ens passa a nosaltres? Que tenim una autonomia que fa vint-i-tres anys que hi és i ha volgut fer coses, i quan ha calgut s'ha endeutat, és veritat, però, miri, l'endeutament de Catalunya ha passat del 9,1 per cent l'any 97, -9,1 per cent del PIB l'any 97-, al 7,7 que tenim ara; s'ha reduït 1,4 punts en aquests anys. La de la Comunitat València era del 7,5 per cent l'any 97 a l'11,3 per cent. I la de la Comunitat madrilenya –i ho dic per donar les dues més emblemàtiques del Partit Popular, m'entén?, del 4,5 per cent al 5,7 per cent. O sigui que de lliçons en matèria d'endeutament poques. Estem fem el que hem de fer, que és sanejar els comptes d'una manera raonable. Això és el que hem fet.

Model de finançament. Bé, aquesta és una qüestió també recurrent, no? Vostè diu: «Home, el model de finançament que es va fer l'any 2001 era boníssim, perquè ara tenen molts diners.» Aquest és un argument, perdoni'm que li ho digui, no?, que jo crec que hi falta alguna peça en el raonament. La peça és: què hagués passat amb l'antic model de finançament? Perquè, és clar, si amb l'actual model de finançament... Vostè diu que hem passat de 18 a 32... –tampoc és exacte–, o 34. No és exacte perquè l'any 2003 vostè no consolida el mateix que estem consolidant ara. Que si ho consolidéssim tots estaríem a 22.000 milions, em sembla que són. Ho dic perquè parlo de memòria, i aquesta és una dada que els meus col·laboradors, cada vegada que surt la dada, em diuen: «No, compte, que la consolidació que s'està fent ara, que és tot el sector públic, incorpora un conjunt d'agents que no estaven el 2003 consolidats.» De manera que el canvi no és tan gran. Però, en tot cas, és important, l'augment? És clar que és important. Però per dir, per treure la conclusió de dir: «El model era molt bo, perquè ha permès passar de vint-i-dos a trenta-quatre», home, a vostè li falta un element, que és dir: «A quant hauríem passat amb l'anterior?» És que això em sembla que és elemental, m'entén?

I el que jo li afirmo és... Miri, jo no faré ara una discussió acarnissada sobre si el model del 2001 és molt bo o molt dolent. Crec que la meua intervenció inicial, home, ha estat bastant clara, no? He posat sobre la taula mitja dotzena de punts que em sembla que deixen clar fins a quin punt aquest model està esgotat. Era un model que en aquell moment va representar un pas endavant en algunes coses, lògicament; si no, no s'hauria signat, si no, no l'haurien signat totes les comunitats autònomes, si no hagués suposat un pas endavant en algunes coses. Però que en deixava moltes altres per resoldre. La prova és que ara estem dient que l'actual està esgotat. I em sembla..., vostè no hi ha entrat, no?, en comentar els cinc o sis punts que jo he assenyalat, però em semblen bastant indiscutibles, permeti'm que li ho digui. I tots estan d'acord, no?, que cal canviar-lo. Doncs, tots hi estem d'acord, i això és l'important.

De manera que, miri, aquest model, doncs, en algunes coses va suposar un pas i en altres va ser insuficient, es va voler vendre com si fos la solució de tots els problemes, el temps ha demostrat que això és evident que no era veritat –només cal veure-ho–, i estem on estem,

m'entén? Ara, el que jo li dic és: amb l'anterior model hauríem crescut el mateix. I això és el que jo els demano que acceptin, perquè les dades són inequívokes, m'entén?

Miri, l'any 2002, és el que es va acumulant, no?, el model anterior es pacta l'any 2001 amb dades del 99. Doncs, agafant les dades del 99 fins cada un dels anys de referència, l'any 2002, amb el model anterior es creixia el 7,31 per cent anual; amb el nou, aquest que vostè diu que és tan bo, 7,06 –menys. L'any 2003, amb l'anterior, el 7,25; amb el nou, el 7,12 –menys. L'any 2004, amb l'anterior, el 7,31 per cent; amb el nou el 7,23 –menys. I finalment, l'any 2005, que és l'últim del qual tenim dades liquidades, s'equilibren, creixen el mateix –el mateix–: 7,73 i 7,76. Aquesta és la realitat, m'entén?

Que en alguns aspectes va anar bé? Sí. Va suposar una injecció momentània d'uns quants diners? Sí, miri, concretament –no es pensi, eh?–, de 250 milions d'euros, 250, no arribava a l'1,5 per cent del pressupost; això és el que va suposar. Però després el creixement, que és l'important, era igual que el que hauríem tingut amb l'anterior model, i aquesta és la realitat. Per una cosa que és molt senzilla a més, eh? Perquè l'Estat en aquell moment va fer una cosa, que és que va treure de la base de càlcul per calcular el creixement els dos tributs que més han crescut, que són la seguretat social i societats. Això és el que va fer. I va resultar que això es va eliminar; abans a l'ITAE això hi era, i ara amb l'ITE això no hi és. I aquesta és la realitat. I no cal que hi donem massa voltes, a això; són dades. No són opinions, són dades.

De manera que no és que hàgim passat de vint-i-dos a trenta-quatre perquè el nou model ho va permetre. No, hem passat de vint-i-dos a trenta-quatre perquè els impostos han crescut en aquest país. Però és que amb l'anterior model haurien crescut igual i hauríem tingut el mateix finançament que hem tingut.

Ara el que li demano jo és: vostè està d'acord que cal canviar el sistema, o no? Perquè crec que això seria important, que el Partit Popular es manifestés clarament... Ja li ho dic, jo no faré ara una discussió acarnissada sobre si aquell model tenia tantes virtuts o tants avantatges, no, o defectes. Però li demano això: estem d'acord que aquest s'ha de canviar, que està esgotat?, i que tots plegats hi hem de guanyar, em sembla, no?, amb un nou sistema que permeti donar solució a totes les coses que jo he dit abans que em semblava que havíem de resoldre.

Bé, la pressió fiscal, si creix o decreix, això em sembla que és un debat que hem tingut..., vaja, molt a fons. Vostè m'ha citat la Cambra de Comerç. Jo abans no n'havia volgut dir el nom, perquè prefereixo de vegades, doncs, no citar explícitament, no?, però hi he fet referència en la meua intervenció. He dit: «Una entitat molt prestigiosa ha reconegut que aquests pressupostos no augmenten la pressió fiscal.» Sap quina és aquesta entitat? La Cambra de Comerç, que vostè cita. Doncs, miri, la Cambra de Comerç ha reconegut exactament això que vostè em critica. Però ho reconeix per no criticar, sinó per elogiar el Govern, eh? Diu: «No augmenten la pressió fiscal aquests pressupostos.»

I de nou és el mateix debat que ja hem tingut, m'entén? Escolti'm, de mesures normatives tendents a augmentar la pressió fiscal, n'hem adoptat o no? No, no n'hem adoptat. Al revés, en aquest pressupost adoptem mesures normatives tendents a reduir la pressió fiscal, que és augmentar el mínim exempt de l'habitatge i la reducció de donacions, mesures normatives de reduir.

I, a més, també si em pregunta: «I aquest any, concretament, el quocient entre els ingressos tributaris i el PIB augmentarà o baixarà?» Baixarà una mica, no puja, baixa una mica; aquesta és la realitat. De manera que, de la mateixa manera que vostè fa aquest comentari, jo li demanaria que acceptés aquesta realitat.

I vostè em deixa amb un dubte, no?, em deixa amb el dubte de preguntar-me: per vostè quina és la millor pressió fiscal?, la que no existeix? Perquè en això em quedo amb el dubte. Perquè si és així, aleshores, voldria que expliqués als ciutadans què farem amb tots aquests serveis públics que hem de prestar, m'entén? Perquè això no m'ho ha acabat d'aclarir. Vostè em critica que nosaltres l'apugem. Jo li demostro amb dades que no, però no em diu vostè quin és el seu ideal, el seu model ideal. És aquell en què no existeix la pressió fiscal, per vostè, l'ideal? És zero impostos? Doncs, potser seria qüestió d'explicar-ho als ciutadans. No sé si hi estarien massa d'acord, si vostè els pregunta si no volen rebre els serveis públics, naturalment.

Successions..., ho he explicat molt clarament, em sembla, no? Hi ha un compromís, un compromís clar de govern –figura en el programa de govern, del Govern de l'Entesa–, que és: reforma, sí i a fons; eliminació, no. I nosaltres farem honor a aquest compromís. Ho farem en forma i a través d'un projecte de llei que abordi la complexitat que té una reforma d'aquest tipus. Vostès ja saben que va entrar un projecte de llei a l'anterior legislatura; aquest haurà d'anar més enllà. I el que hem fet ara és no la reforma, sinó dues mesures puntuals, molt concretes, singulars, que tenen el seu encaix a la llei de mesures, per demostrar que, efectivament, estem amb tota la voluntat de complir aquest compromís i de fer front a una situació que ens exigeix realment donar un cert pas al front en aquesta qüestió.

El mateix quan vostè parla de les desgravacions en l'IRPF. Jo estaré molt..., vaja, hi estic molt disposat i amb molt interès escoltaré les propostes que vostè té a fer en aquest sentit. Sí que li agrairia que em digués també quines despeses deixaria de finançar amb els recursos que deixaríem d'obtenir; això sí que li ho agrairia, m'entén?, per poder tenir el dibuix conjunt. Vostè em diu: «Miri, tals desgravacions, que suposen un cost fiscal de tant, i amb això deixaríem de fer aquestes coses.» A mi em sembla que tots plegats podrem valorar-ho millor, perquè si per una banda em va dient que hem d'abaixar impostos, però per una altra banda que hem d'augmentar despeses, el problema és que l'equació no quadra. I quan s'està al Govern l'equació ha de quadrar. Aquí ja entenc que es pot anar dient això, no?, i és lògic; vostès què han de fer, no? Però vostè ha d'entendre que des del Govern l'equació ens ha de quadrar, no? I jo li agrairia, per ser constructius, oi?, que ens digués les dues parts de l'equació.

I quan vostè parla d'objectius, home, jo els comparteixo, eh?, jo en això crec que ens podríem posar d'acord. Jo li agraeixo, a més, l'equilibri entre objectius. Naturalment, segurament les ponderacions serien diferents, entre les que fa vostè i les que puguem fer des del Govern, però jo crec que aquests cinc objectius són objectius molt importants per al país, tots cinc, no?

Capital humà, indiscutible; és un, a més, dels eixos de l'acord estratègic, com vostè sap. Possiblement la xifra que vostè dona de despesa per alumne està infravalorada, perquè sap que aquí hi ha la qüestió que, quan es compta la despesa pública per alumne, a Catalunya hi ha tota l'escola concertada que rep recursos però per una via, d'una manera indirecta, no? De vegades no es té prou en compte això. En tot cas, estic a la seva disposició perquè puguem contrastar dades en aquesta matèria, no?

Competitivitat. L'acord estratègic, efectivament..., vostè em parla de les partides pressupostàries de l'acord. Jo li vull fer avinent que nosaltres sempre hem tingut un especial interès que... No hi ha una partida concreta d'acord estratègic en el pressupost, no?, i penso que no hi ha de ser. El que sí que fem és la quantificació de les mesures contingudes a l'acord, d'acord amb les seves dotacions pressupostàries; això sí que ho hem volgut fer. Però no hi ha una partida perquè l'acord estratègic hem volgut que fos un objectiu, un gran full de ruta de l'acció de govern, que impliqués tots els departaments, perquè tots els departaments segueixen sent els responsables de les polítiques que han de fer, i algunes d'aquestes mesures s'inclouen dins de l'acord estratègic. De manera que el que fem és orientar una mica les bateries en la mateixa direcció, però deixant que, naturalment, la implicació sigui de cada departament i el protagonisme també, no?

I és així que arribo a aquesta xifra que li he donat, de 4.400 milions, em sembla, calculant el que serien els tres anys d'aplicació de l'acord, incloent-hi el 2007. Ara estem en plena discussió de converses, no?, per acordar el nou acord. Estic convençut que culminarà els propers dies, setmanes.

I prenc nota... Vostè sap que, en les compareixences que hem fet, nosaltres hem buscat la manera de trobar fórmules que impliquessin els grups parlamentaris. Jo sóc conscient que no acaben de funcionar, de manera que els mostro la meva millor bona voluntat i la dels altres consellers responsables de l'acord per trobar-les, eh?, per si cal, doncs, modificar-les i encertar-les, perquè sí que, escoltin, hi guanyem tots. Nosaltres voldríem que vostès hi fossin, no sé exactament a on, no?, si ha de ser a la comissió de seguiment o ha de ser, doncs, creant un mecanisme específic, no ho sé, però busquem-ho i fem-ho, perquè realment la presència dels grups parlamentaris de la cambra que no estan en el Govern és positiva, eh?, és positiva.

No, quan vostè em parla que en salut o parla que l'atenció de les persones i la família ha baixat, jo ja ho he dit en la meva intervenció en presentar el pressupost: s'ha d'anar en compte en fer comparacions, perquè en mirar per departaments la xifra global de creixement és d'un 7,3 per cent, però si vostè elimina d'aquí els ingressos

finalistes i les despeses que comporten aquests ingressos finalistes, aleshores seria del 5,8. I s'ha d'eliminar perquè això està posat d'una manera molt desigual entre departaments. És a dir, hi ha departaments en què ja tenim... Això no es pot posar si no es té una seguretat que es rebran aquells ingressos, perquè, si no, s'infla el pressupost, eh?, es posen al pressupost uns ingressos que després no es rebran, amb la qual cosa es genera dèficit, d'alguna manera. De manera que això som molt curosos de no fer-ho, i només es posen ingressos i la despesa corresponent quan es té ja la constància de l'import d'aquests ingressos. I això és molt desigual per departaments. De manera que s'ha pogut fer en habitatge, s'ha pogut fer en seguretat, interior, en alguns altres departaments, però menys bé en salut i en acció social, i aleshores estan una mica infravalorades les dades corresponents a aquests departaments. Jo he volgut dir-li-ho i ara hi insisteixo.

Quan vostè em diu: «La xifra d'inversió, home, no és tant, perquè de fet l'any 2007 va reduir-se respecte al 2006»... Home, sí que és molt, clar! Escolti'm, jo l'any 2007 ja ho vaig dir, l'any 2007 ho vam deixar clar: aquest any la inversió el que fem és consolidar-la, amb un nivell molt alt, que és per sobre dels cinc mil milions; o sigui, l'any 2007 es consolida per sobre dels cinc mil milions. L'any 2005 hi ha lloc al gran salt qualitatiu, i la inversió se situa per sobre de cinc mil milions. Veníem de xifres que eren de tres mil, i l'any 2006 es situa en 5.700 i l'any 2007, en 5.100, em sembla recordar, que si traïem l'Ifercat és semblant a la del 2006, eh?, sense l'Ifercat no hi ha reducció. Però és veritat, i ho diem. I diem: el que és important és que consolidem l'esforç per sobre de cinc mil. Bé, doncs, ara el situem pràcticament a la cota dels sis mil; jo crec que és important. És a dir, tenim una inversió pública de la Generalitat que se situa pràcticament a la cota dels sis mil.

De manera que allò que alguns deien, criticant-nos: «Fixin-se, vostès han parlat molt d'inversió, però ara el 2007 l'estan abaixant»... I vam dir: «No, escolti, es va donar un salt, el mantindrem i el potenciarem.» El 2008 és la demostració que és així, torna a reprendre la senda. Doncs, és el que ha passat, escolti'm, i jo ho haig de dir. Creix el 17 per cent sobre el 2007, evidentment menys sobre el 2006 –això està clar–, però ens situem..., o sigui, consolidem i potenciem aquest salt qualitatiu.

I, finalment –perdoni'm que li ho digui–, miri, nosaltres estem adoptant mesures, un acord de govern per a la simplificació i l'agilitat de tràmits administratius. L'hem adoptat; no s'havia fet, això, tampoc, eh? Un acord molt complet, un acord molt treballat, que conté moltes mesures. Ara, sap el que no hem fet, i per això vostè no ho troba en el pressupost? Augmentar la despesa pública per tal de millorar l'eficiència de l'Administració; això hem mirat de no fer-ho. De manera que hem tractat de fer mesures i un acord de govern per agilitar i simplificar els tràmits administratius, i la primera cosa que hem fet és no crear un dispositiu administratiu, amb la seva corresponent dotació pressupostària, per fer-ho.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Millo, pot tornar a intervenir.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la primera cosa que li vull dir és que li agraeixo molt el to de la seva resposta. Aquests debats poden ser debats molt durs o poden ser debats constructius, pedagògics, i jo em penso que com que a vostè i a nosaltres ens caracteritza la capacitat de diàleg i la dialèctica ens agrada, doncs, podem parlar amb tranquil·litat d'aquestes coses, que són molt importants per a Catalunya, no?

Vostè em planteja aquí algunes qüestions que jo... Perdó, m'he deixat uns papers a l'escó; els vaig a buscar, president. (Pausa.) Gràcies.

Jo en cap cas he volgut fer una fotografia catastrofista del que passa a Catalunya, ni molt menys, i em sembla que tampoc vostè m'ho ha retret en aquest sentit, no?, però vostè sap perfectament que tenim punts febles. I, quan jo parlo dels punts febles, en parlo perquè el que ens interessa és lluitar contra aquests punts febles. És a dir, els punts forts s'han de reforçar i els punts febles s'han de combatre, i per això li'n parlo, no?

Aleshores, jo, clar, crec que vostè estarà d'acord amb mi que en tenim alguns, de punts febles a l'economia catalana, que són compartits per molts àmbits econòmics i empresarials: estem perdent ocupació qualificada; la que tenim està subocupada; falten treballadors especialitzats; les pimes marxen foragitades de la burocràcia; la política mediambiental és un fre, i l'anquilosament judicial també és un fre per a la implantació de noves empreses de l'estranger que vinguin a invertir a casa nostra. Tenim alguna altra ferida també, com que els titulats són infrautilitzats, parlo de capital humà, aquí; que el dèficit de treballadors especialitzats també és important, etcètera, no?

Per tant, tot això jo crec que són elements que cal tenir en compte. Quan li ho dic no li ho dic per pintar un panorama negre, no, no, al contrari, el bienni negre, ja n'he parlat abans, és el de les infraestructures; el que volem és pintar un panorama bo, però per a això cal tenir un instrument que sigui eficaç.

Abans vostè m'ha dit que jo he utilitzat les xifres del finançament d'una manera que no era correcta. No; les he utilitzat correctes. Li ho dic perquè he pres molta cura que fossin correctes per evitar aquesta disfunció, no? És a dir, l'any 2003, si hagués agafat només el sector, o sigui, el pressupost consolidat només sector públic administratiu, hauria parlat de 16.900 milions i els hauria comparat amb els 28.243 del 2008. No he fet això, això implicaria un increment del 72 per cent; el que he fet és comparar el pressupost consolidat sector públic administratiu i empresarial, tot, que en el 2003 eren 18.600, i l'he comparat amb els 34.700 que és el d'ara. I això dóna un increment del 86,8 per cent. Per tant, les xifres eren correctes.

Ara bé, vostè diu: «No, això no ha crescut perquè el model de finançament fos bo.» Home!, doncs, és clar, si hagués sigut dolent, suposa que haurien anat avall. Però vostè realment m'està dient que no ens interessava tenir

capacitat normativa? No és millor un model en el qual tenim capacitat normativa que un en què en teníem? No és millor participar en l'IRPF sense topalls, participar en un percentatge de l'IVA, tenir uns impostos especials transferits, que abans no teníem i que ara tenim? Tot això no és millor que el model anterior?

Vostè em diu: «Home!, és que comparant les xifres...» –el seu gabinet d'estudis, diu–, «si anem comparant fins al 2005 pràcticament no s'equilibren.» Molt bé, i a partir del 2005 comença a créixer. No m'ha parlat del 2006, ni del 2007, ni del 2008. Bé. Escolti, si vostè el que ens està dient és que preferiria o que li és igual el model de finançament que tenim ara que el que teníem abans de la reforma del 2002, doncs, nosaltres no ho compartim. Creiem que és un bon model, que ha donat bons resultats, i no defujo la pregunta que vostè m'ha fet –al final la hi contestaré– amb relació a si estem d'acord o no que cal un nou model.

Evidentment, nosaltres sempre hem defensat que Catalunya requereix una millora del seu finançament, sempre ho hem defensat. Ho vàrem defensar abans de començar el debat de la reforma de l'Estatut, ja ho vàrem dir, i des del nostre grup parlamentari, des del nostre partit polític es va anunciar, que era més important i més prioritari per a Catalunya afrontar la reforma del finançament per millorar el finançament de Catalunya que no pas implicar-se en un debat identitari sobre la reforma de l'Estatut que l'únic que feia era complicar la vida a moltíssima gent i allargar dos anys una possible reforma que ja s'hauria hagut de fer i que s'ha allargat, precisament, com a conseqüència d'aquell debat. Per tant, sí que hi estem d'acord, ja ho vàrem dir en el seu moment, i continuem estant-hi d'acord.

Vostè diu: «Culminem el pla de sanejament.» Bé, culminem el pla de sanejament. I llavors què fan en lloc de culminar el pla de sanejament? –i ara, per tant, que tenim les finances sanejades, no generem dèficit. Diu: «No, llavors agafem i utilitzem, evidentment, una mesura legal» –que hi estic totalment d'acord, que vostè l'ha explicat abans– «per generar dèficit.» Home, doncs, no. Nosaltres el que li diem és: «Ja que han complert el pla de sanejament aprofitem aquesta situació que tenim i no generem més dèficit. I d'aquí, també ens permet anar reduint l'endeutament que arrosseguem i que és molt important.» Aquesta era la reflexió que jo li feia; senzillament era aquesta, no?

Vostè em pregunta: «Desconfien del sector públic?» No desconfiem del sector públic, ni molt menys; el que volem és reduir-lo, el que volem és fer-lo més eficient –el que volem és fer-lo més eficient. O sigui, el que necessitem a Catalunya és un sector públic eficient i eliminar certes despeses que potser podrien ser substituïdes per altres més productives, buscar la productivitat de l'Administració, en definitiva.

Em parla vostè de la pressió fiscal, i continua fent el seu discurs. Bé, com que ja tots hem dit el que li diem, doncs, en fi, les xifres que té vostè i les que tinc jo no deuen ser les mateixes, tot i que la font és la mateixa; però les que tinc jo demostren que hi ha un increment de la pressió fiscal. Però, sobretot, el que és més important és que la gent que ens escolta a mi m'entendrà,

a vostè no, eh? A mi m'entendrà perquè això ho nota la gent, els ciutadans ho noten això. Això ho noto jo, ho nota la meua família, ho noten totes les famílies. Si vostè s'entesta a dir-los que no, que no n'hi ha, doncs bé, doncs no n'hi ha, però, és clar, a la gent no se li pot donar gat per llebre.

I em pregunta: «Vostès remarquen que no utilitzem la capacitat normativa per modificar o per reduir, en aquest cas, els impostos, no?», i, concretament, em parla de l'IRPF. Doncs, sí, jo crec que sí que es podria reduir; es podria reduir perfectament un punt del tram autonòmic. Seria una reducció important, efectivament, i òbviament això implicaria una reducció d'ingressos. Llavors vostè fa la pregunta fatídica, no?: «Doncs digui'm d'on traurà les despeses?»

Doncs, miri, li puc posar alguns exemples –li puc posar alguns exemples–, si m'ho permet. Per exemple, vostè sap en aquest període 2003-2008..., que un diputat ens comentava ahir que valia la pena que els ciutadans recordessin què havia passat en aquests anys. Entre el 2003 i el 2008 el nombre d'alts càrrecs de la Generalitat sap que ha passat de 149 a 236 –de 146 a 236–, del 2003 al 2008? Això és un increment del 58,39 per cent. Sap quants càrrecs eventuais, és a dir, persones d'aquelles que es contracten i no són..., a dit, perquè la gent ens entengui? Del 2003 al 2008 hem passat de 227 a 323, un 42 per cent. En total, un 48 per cent.

En pressupost –en pressupost– implica passar de 23 milions d'euros l'any 2003 a 50 milions d'euros l'any 2008; és un increment del 115 per cent. Només parlo..., no parlo pas de l'increment de personal necessari per a la prestació dels serveis, parlo de l'increment del pressupost dedicat a pagar els salaris dels alts càrrecs i els eventuais; salaris que, d'altra banda, no estan gens malament, i penso que, en ares de la transparència, és bo que se sàpiga. El salari mitjà l'any 2003 d'aquests alts càrrecs era de 79.500 euros, anual, i ha passat el 2008 a 130.000 pràcticament, 129.000; és un increment del 63 per cent. I els eventuais de 49.000 a 59.000, un 20 per cent. Total de mitjana: un 45 per cent; quan tothom sap que el salari mitjà en aquests moments és de 1.800, 1.800 euros i escaig, eh?, que el 2003 era de 1.600 euros. Per tant, aquí tenim unes partides a les quals es pot fer una retallada important.

O, per exemple, en propaganda i protocol. Aquesta és una partida que sempre es pot retallar, perquè, és clar, despeses de representació, organització d'exposicions –no de cultura, sinó d'exposicions de publicitat, per entendre'ns, eh?–, atencions protocol·làries i representatives, difusió, campanyes institucionals, publicitat, organització de reunions, conferències, cursos, tal... Amb tot això l'any 2003 ens gastàvem o la Generalitat es gastava 33.563.000 euros i el 2008 se'n gasta 156, és un increment del 365 per cent –del 365 per cent. És a dir, és una despesa diària que l'any 2003 estava en 15 milions i que ara està en 70..., de pessetes antigues això, eh?, el que en termes d'euros serien 90.000 i 426.000.

Home!, això és bo que se sàpiga. O sigui, la Generalitat es gasta actualment una mitjana diària de 426.000 euros en tots aquests conceptes que acabo de dir. Vostè

no creu, senyor conseller, que aquí tenim marge per posar-hi les tisores i retallar? Jo penso que sí –jo penso que sí.

Per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres entenem que hi ha feina a fer, que es pot fer bé i que l'únic que cal és tenir voluntat, ser valent –ser valent– i tenir ambició, perquè, si no, és impossible de fer.

En resum, ja acabo. Hem presentat, i li ho reitero, senyor conseller, una esmena a la totalitat de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per l'incompliment dels compromisos que en ella es manifesten, alguns dels quals ja he explicat, i sobretot perquè considerem que no és un instrument de política econòmica adient i necessari per tal que Catalunya afronti els reptes que té plantejats. Un pressupost que nosaltres qualifiquem de continuista, de poc ambiciós i també de transició...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...perquè –perdó, senyor president, si em permet un minut, ja acabo– es demostra no hi ha voluntat de retallar la despesa corrent, però que en canvi per a les polítiques socials que nosaltres considerem més prioritàries, com la sanitat, l'educació, la protecció social no planteja respostes valentes als reptes actuals, i especialment no dóna la importància que es mereix al fenomen de la immigració, amb el que suposa de creixement de població, i que en el pressupost se'n parla ben poc.

És poc ambiciós perquè tot i que fa un lleuger esforç, i el reconec, per atendre reclamacions tan importants actualment com la de l'habitatge o les polítiques de foment de la productivitat, que hi ha un increment important, respectivament, no..., sigui, reconeixem que això és positiu, però és insuficient. En termes relatius representa un 2,3 per cent, del total del pressupost, i 1,07 en el cas de la productivitat. Per tant, la qual cosa no fa altra cosa que determinar o demostrar que la prioritització real d'aquests elements no és, realment, una clara aposta del Govern. A més cal tenir en compte que són compromisos assumits en el marc d'acords que s'han fet en el seu moment i que el Govern tindria l'obligació de complir.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Ja acabo, senyor president. És poc ambiciós també, perquè com hem vist no introdueix mesures ni reformes legals que permetin una major eficiència i una major qualitat en el funcionament de l'Administració pública.

I, finalment, un pressupost que vostès marquen com a transitori. I li contesto la pregunta que vostè m'ha fet, concretament, amb relació al finançament, tot agraint-li a més a més l'ofertament que ens ha fet per poder revisar la participació en l'acord estratègic.

I és la següent. Sembla que aquest Govern estigui a l'espera d'una negociació amb l'Estat sobre el nou model de finançament que preveu l'Estatut d'autonomia i que s'hauria d'aprovar a mitjans de l'any que ve i que caldrà veure com acaba.

És una llàstima, pensem nosaltres, que no se'n tregui el màxim rendiment possible en aquest pressupost del 2008, encara amb un sistema de finançament bo, que ha donat bons fruits en aquests anys i que al nostre entendre no encerta les autèntiques prioritats.

Ja sap, senyor conseller...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...que ens tindrà al seu costat si el que vol és la nostra col·laboració, amb el benentès que –i aquesta és la nostra posició, com vostè coneix– caldrà negociar una reforma que millori el finançament de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...per la qual cosa, com s'ha demostrat, no calia reformar l'Estatut...

El president

Senyor diputat, és que s'ha acabat el temps, amb escreix. (*Veus de fons.*) És que no li ho permeto, senyor diputat, perquè és que ja portem tres minuts... (*Veus de fons.*) Acabi, acabi, senyor diputat, però acabi ja.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, només volia dir-li al senyor conseller que si aquesta negociació, de reforma legal, es fa amb consens i es fa a més a més no només amb consens de les forces d'aquí sinó amb la resta de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, com el nostre posicionament sempre ha estat de diàleg i de buscar una fórmula que sigui útil per a tothom, ens trobarà al seu costat per millorar el finançament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, per la seva amabilitat.

El president

Gràcies. Senyor conseller, vol dir alguna cosa més? (*Pausa.*) Doncs té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, molt breument, senyor president –gràcies–, per comentar algunes de les qüestions que ha suscitat la intervenció del senyor Millo.

No, en primer lloc vull dir-li que vostè m'ha dit si el model de finançament del 2001 valorava positivament l'increment de capacitat normativa..., tot un conjunt de qüestions. Jo li he dit que sí; ja ho he dit. Dic: «Escolti'm, aquest model té defectes, té avantatges, té clarobs-

curs, en alguns aspectes suposa una millora...» —dic—, «ara, no pretenguin que l'increment de finançament que permet passar..., és igual, de divuit, o de vint, ja aclarir-me les dades, a trenta-quatre és degut a això perquè no és així.» Simplement li demano això.

I quan vostè em diu: «Oh!, vostè em fa servir dades fins el 2005.» Miri, per una raó que vostè entendrà perfectament: són les últimes dades liquidades que tenim. Ho sento moltíssim. O sigui, jo el que li puc dir és..., perquè ens la fa l'Estat, la liquidació, m'entén?, i fins que no tingui la liquidació de l'Estat no li puc dir els guanys que suposen en el model de finançament. No en tingui cap dubte: les dades liquidades de l'Estat darreres que tenim són les 2005, entenen?, són les 2005, quan ens fan la liquidació a nosaltres, amb dos anys de retard; l'any 2007 ens han fet la liquidació del 2005. I no passi ànsia, quan tingui les del 2006, les 2007 i les 2008 les hi donaré, no amaguem cap dada; home, a més no podríem fer-ho. M'entén? No es preocupi. Però vostè també confii en el que jo li dic: les millores no són degudes al fet que l'actual model creixi més que l'anterior model.

No, miri, en la qüestió del pla de sanejament i de la Golden Rule, jo entenc que aquí hi ha una qüestió que és el dèficit degut a la situació del cicle; l'hem sanejat, i després hi ha una possibilitat que ofereix la nova llei, que és utilitzar la Golden Rule, que és endeutar-se per finançar inversió, i és bo que ho faci. Jo ja entenc que el Partit Popular creu que no; per això en les seves lleis d'estabilitat no ho permetia, feia una visió molt més rígida d'aquesta qüestió. Jo crec que és bo, és el que es fa a tot arreu i nosaltres n'hem fet ús. Aquí hi deu haver una discrepància filosòfica, no?

Ara, la pregunta és: què és millor tenir més inversió d'infraestructures o més inversió productiva endeutant-se o no tenir-ne més? Aquesta és la qüestió. I nosaltres diem: «És millor tenir-ne més encara que sigui endeutant-se una mica», dins d'uns límits molt clars que són els que estableix la llei.

No, vostè em diu: «Oh, la pressió fiscal!» Pregunti-ho a la gent i li dirà que augmenta, segur. Si vostè pregunta a la gent: «Té la sensació que ha augmentat la pressió fiscal?», dirà que sí. Però jo el que li pregunto és..., escolti'm, vostè pregunta a la gent: «Vostè té la sensació que la Generalitat, en els impostos que depenen d'ella, ha augmentat la pressió fiscal? I expliqui quins són aquests impostos.» I aquí, la resposta, ja veurem quina és, m'entén? És una bona pregunta per plantejar-la, per cert. De manera que ho podem suggerir als que fan aquests tipus d'enquestes, no?

I després, finalment, molt breument, senyor president. Vostè em diu: «Una baixada d'1 per cent en l'IRPF.» Bé, està molt bé. I a continuació diu: «I amb això estalviaríem totes aquestes coses.» Jo he fet els comptes, molt ràpidament, perquè vostè anava fent números també molt ràpid, no? La baixada de l'1 per cent pot representar entorn de 200 milions d'euros —200 milions d'euros—, que no està malament. I la suma del que vostè m'ha dit..., és clar, vostè em diu: «Ens estalviaríem passar de 90 a 400.000.» Bé, això són, de moment, 310 dels 200 milions; queda una mica lluny. I amb la suma de tot allò altre que m'ha anat dient, anava sumant, i

potser arribarem a 10 milions; en segueixen faltant uns quants. De manera que espero encara que em digui què deixariem de fer amb els 200 milions d'euros de menys que tindríem.

El que segur que no és el tema de la publicitat. Perquè, miri, les despeses de publicitat l'any 2007 eren 25.466, i l'any 2008 seran 23.820, un 8,6 per cent menys. I l'any 2003 les dades del pressupost no són una bona base de comparació perquè en l'execució es van augmentar molt. De manera que aquí li recomano que revisi les seves dades.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president. Acabem finalment altra vegada sobre el tema dels impostos, no? I vostè fa preguntes que, és ben clar, són preguntes retòriques, no?

Abans m'he descuidat..., bé, no he tingut temps de contestar-ne una que vostè em feia, i em deia: «Escolti, quin és el seu model ideal de pressió fiscal?» I ara m'ho reitera, d'alguna manera, parlant-me de «si baixem a un punt de l'IPC, què tal...» Vostè ha dit: «No, tot això que m'ha dit de què gastem molt, continuarem gastant tant.» Molt bé, escolti, però si el problema no és de quants diners puja el total del pressupost. És que aquí hem entrat en una dinàmica que sembla que el que compta és venir aquí a dir que el pressupost creix, i si el pressupost creix ja és bo. Doncs no. No, escolti, el pressupost no és bo perquè creixi, el pressupost és bo si serveix per afrontar els reptes que té el país. Llavors és bo, si no, no. I és un tema de prioritats, i és un tema de com es prioritza la despesa.

I vostè sap perfectament que quan baixen els impostos, no només s'ha de compensar la baixada de recaptació eliminant despeses, sinó que s'està estimulant, també, la recaptació. I això s'ha demostrat. Quan hi ha hagut rebaixes fiscals, quan hi ha hagut reformes fiscals, s'ha demostrat que la recaptació augmenta, perquè s'estimula l'economia i, per tant, això implica un increment dels ingressos. I això ho sap i, per tant, això ho ha de tenir en compte. No es tracta de fer una translació directa «tal pèrdua de recaptació, ens carreguem aquesta despesa», sinó que això també provoca a mitjà termini un increment de la recaptació, important, al meu entendre.

I vostè em deia: «Quin és el seu model ideal?» Doncs escolti, el meu model ideal és el que no ofega les persones —si es pot reduir, s'ha de reduir, i hi ha marge per a la reducció—, el que no fa que les classes mitjanes, que són les que majoritàriament hi ha a casa nostra, després de pagar tots els impostos que tenen es quedin ofegades perquè no poden tirar endavant. Aquest és el model ideal. No és la desaparició del sistema fiscal; evidentment, no és la desaparició dels impostos, ni molt menys. Els impostos hi han de ser.

Vostè abans em deia que la inversió havia augmentat i que l'explicació que jo li feia era una explicació poc matisada, o poc encertada, no? Però, fixi's, jo l'expli-

cació que li he fet quant a la reducció de la inversió de l'any passat i com l'increment actual l'únic que fa és absorbir aquesta reducció i ens quedàvem pràcticament, sí, ens quedàvem en un 0,4 per cent per sobre, o un 0,5 per sobre... Home!, ja no he fet l'exercici tèdric de descomptar la inflació acumulada dels últims dos anys, que si li descompto en termes d'un 3 per cent cada any resulta que l'increment de la inversió és negativa. Ja no li he fet aquest exercici perquè no em digués: «Home, escolti, fa trampes» –que això no és fer trampes, és parlar en termes reals o és parlar en termes nominal, no?

Del tema del pacte estratègic ja n'he parlat. I del sanejament, senzillament, per acabar, és a dir, és veritat que legalment hi ha el factor del Golden Rule, que permet perfectament, doncs, aquest increment del dèficit. Però, hi insisteixo, nosaltres creiem que es pot perfectament, a base de rigor... I vostè, quan presenta el pressupost, diu que és un pressupost que el caracteritza el rigor. Per nosaltres el rigor vol dir això també, vol dir ajustar al màxim la despesa, fer una administració eficient, afrontar els objectius que té el país i reduir la pressió fiscal per poder-se adaptar. I rigor vol dir això, no vol dir generar dèficit; generar dèficit..., home, evidentment, un cert dèficit necessari per fer les inversions que calguin sí que hi ha de ser, però si es fa un sanejament de les hisendes públiques, el que s'ha de fer és tendir a aquest dèficit zero.

No tingui cap inconvenient a entendre que nosaltres no estem en contra de fer les inversions que requereix el país. Del que estem en contra és que la gestió no sigui acurada, no sigui eficaç i no sigui rigorosa, que això és el que volem per a Catalunya. I amb aquesta finalitat, en aquest objectiu sempre ens hi trobarà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, i de Política Territorial i Obres Públiques, les conselleres de Salut i de Treball, i el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El president

Es reprèn la sessió.

I ho fem amb la tercera esmena a la totalitat, que presentada pel Grup Mixt té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera per defensar-la.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, dels que queden a la cambra, bona tarda a tothom. I ara que estem en família aprofitarem per tenir un debat el més proper possible amb el conseller d'Economia i Finances.

Bé, avui estem davant d'una llei, d'un projecte que és sens dubte l'ànima del que representa un parlament, tot i que no estiguin aquí representats, però és l'ànima del que representa un parlament, ja que és el control dels diners dels impostos que es recapten dels ciutadans de Catalunya.

Avui, doncs, avui amb aquest tràmit parlamentari que s'inicia, estarem parlant d'allò que més preocupa realment els ciutadans de Catalunya, que és amb què s'inverteixen els seus diners, amb què s'inverteix allò que recapta l'Administració pública.

I d'aquesta manera, entenent la llei d'aquesta manera, també s'ha de tenir molt en compte quina és la funció principal d'un govern. Perquè si la funció principal d'aquest Parlament, i històricament de qualsevol parlament, és el control i l'aprovació de pressupostos, també és importantíssima la prioritat, l'anàlisi de prioritats que fa el Govern, en aquest cas, de la Generalitat.

Els impostos dels ciutadans han d'anar a allò que veritablement preocupa els ciutadans, a allò on realment hi han més necessitats. Per això volem contextualitzar, perquè moltes vegades amb aquests debats més tècnics, doncs, no acabem de veure quina és la situació de la llei de la qual estem parlant i la realitat d'aquella norma que estem intentant aprovar, esmenar o modificar.

I aquesta obligació del Govern, nosaltres hi entrarem a continuació, perquè tot i que podem estar en bona part d'acord o amb una bona part dels pressupostos i de l'enfocament que pugui fer el Govern en determinats aspectes, en d'altres, lògicament, per això hem fet l'esmena a la totalitat, no compartim el criteri de prioritats.

Bé, i abans de començar pròpiament amb la llei i amb el projecte, hem de parlar, com ja s'ha parlat aquest dematí per altres portaveus d'altres grups, de la situació macroeconòmica a Catalunya. Aquesta situació macroeconòmica, lluny de ser catastrofistes, sí que és cert i ho ha reconegut el mateix conseller i es reconeix que s'ha parlat d'una situació de moderació, de fre, de diferents adjectius, però, en definitiva, es pot qualificar que la situació econòmica, diguéssim, no és la mateixa que teníem anys enrere. Som conscients que la situació macroeconòmica a Catalunya està canviant, desgraciadament cap a una situació, doncs, de fre. No només a Catalunya, s'ha de dir, a Espanya també.

El que sí que ens preocupa veritablement és que es tinguin en compte aquestes dades a l'hora de fer els pressupostos. I que es tingui en compte també la situació no només de la macroeconomia, sinó que representen aquestes dades per a la microeconomia, per a l'economia dels ciutadans, per a l'economia dels empresaris catalans. Jo crec que és el que toca fer a aquesta cambra, conèixer molt bé les dades macroeconòmiques, però tenir i tocar de peus a terra amb la situació de microeconomia que tenim a Catalunya. Per això nosaltres farem un balanç des dels dos punts de vista, des del punt

de vista de dades macroeconòmiques, de pressupostos, però també de què representa això per a les famílies, per als ciutadans, per a les empreses catalanes.

I, dit això, hem de dir que les dades de creixement, doncs, lògicament la previsió és a la baixa, és una previsió raonable o raonablement bona, però sí que és cert que, com deia abans, les dades del PIB i del creixement són bastant més baixes que les que hi havien previstes en altres actuacions, en altres pressupostos.

I també s'ha de dir que les dades d'inflació, com s'ha comentat ja aquest dematí també, no són veritablement bones, sinó més aviat tot el contrari. Avui coneixíem, doncs, la dada d'aquest canvi del 2,9 per cent d'inflació a Catalunya fins al 3,8, aquest mes d'octubre, la darre-ra publicació. Jo crec que és una dada a tenir molt en compte. Primer, perquè és un veritable índex de les economies domèstiques, però també hem de reconèixer que aquest IPC, aquest índex de preus de consum, tampoc recull determinades partides, com és, per exemple, la qüestió hipotecària, que sabem que és una de les principals preocupacions de tots els espanyols i de tots els catalans en concret.

Jo crec que és una situació mundial la que es produeix a l'àmbit hipotecari, però concretament els governs de cada comunitat autònoma s'han de preocupar també de prendre mesures amb aquesta situació. Amb això també hi entrarem després a l'avanç del projecte –del debat del projecte.

Bé, i dit això, ens agradaria dir també quines són les prioritats des del nostre punt de vista de partit, des de Ciutadans, de les prioritats allà on s'ha de focalitzar la inversió econòmica, allà on s'ha de focalitzar la recaptació d'impostos, tenint en compte les circumstàncies, tenint en compte que la nostra Constitució ens defineix com un estat social, i per tant, tenint en compte que la igualtat de drets, la garantia efectiva d'igualtat de drets i la igualtat d'oportunitats és un eix fonamental per al nostre partit i per al mateix sistema espanyol, que així es reconeix a la Constitució, com els deia. Per tant, jo crec que això s'ha de tenir molt en compte a l'hora d'analitzar els serveis públics i la garantia efectiva dels drets dels ciutadans de Catalunya en l'àmbit dels serveis socials.

Quines són aquestes prioritats? Home, no cal ser cap endeví per veure quines són les prioritats dels ciutadans de Catalunya i quines són les prioritats d'inversió. Jo crec que l'habitatge, sens dubte, és una d'aquestes prioritats i, a continuació, també hi entrarem, ja que, a més a més, el nostre partit, doncs, des de l'oposició ha fet una oposició constructiva i raonable i ha signat, com bé saben, el Pacte per l'habitatge, ofert pel Govern. Jo crec que aquí hi podem entrar i podem estar d'acord amb el Govern amb aquest increment d'inversió.

El nostre partit ha fet des del principi que estem a aquesta cambra, des de fa més d'un any, precisament ha insistit en la voluntat que el transport públic es converteixi amb la veritable solució al col·lapse que patim a Catalunya d'infraestructures. Creiem que el transport públic és la garantia que això canviï; no hi ha una altra via, des del nostre punt de vista. I, per tant, de la nostra insistència els darrers pressupostos, on vam ser molt

crítics amb el transport públic, ens en felicitem, ens congratulem que hi hagi un increment a la partida pressupostària destinada a transport públic, ja que és una necessitat, ho torno a dir, des del nostre punt de vista, essencial per millorar la mobilitat a Catalunya.

Això són, diguéssim, dos apartats prioritaris per al nostre partit, que compartim sensibilitat amb el Govern en l'àmbit de l'habitatge i en l'àmbit del transport, com s'ha demostrat amb aquests pressupostos.

Ara bé, també hem de dir que hi han altres àmbits de la política social, que el nostre partit considera que aquests pressupostos no arriben allà on han d'arribar o fins i tot podríem dir que es queden molt escassos en algunes partides pressupostàries, tenint en compte determinades situacions per departaments.

Parlem d'habitatge, que és un dels temes que donàvem com a prioritat, i després entrarem a parlar d'aquells punts que nosaltres considerem que haurien de ser o, com a mínim, assolir índexs més alts d'inversió en altres polítiques socials.

Habitatge. Estem d'acord amb el Govern amb aquest increment d'habitatge. No pot ser d'una altra manera, ho torno a dir, d'un partit que ha signat el Pacte de l'habitatge des de l'oposició. Crec que és una actitud constructiva del nostre partit.

Creiem també, doncs, que això ha d'anar acompanyat d'unes determinades mesures fiscals, que després, quan es parli de la Llei d'acompanyament, doncs, el nostre partit ho comentarà, ja ho hem fet en comissió. El nostre partit creu que no només s'ha d'invertir en habitatge a nivell econòmic, a nivell d'inversió, sinó que també es poden prendre mesures fiscals per incentivar, per compensar també d'alguna altra manera els inquilins, les persones que lloguen o que viuen en habitatges de lloguer.

Creiem que és coneguda la posició d'aquest partit, diguéssim que sí, obsessiva en el bon sentit de la paraula, de canviar, girar la truita en el món de l'habitatge i que l'habitatge de lloguer sigui la veritable prioritat a l'hora de construir habitatges. Ho hem manifestat en el mateix Pacte de l'habitatge; no s'han assolit aquells índex de lloguer que a nosaltres ens agradaria, però hem signat perquè creiem que, com a mínim, gairebé la meitat d'aquests habitatges sí que anaven destinats a lloguer. Bé, doncs, després a l'àmbit de les mesures fiscals en parlarem, d'alguna proposta o d'alguna posició que pren el nostre partit en l'àmbit dels incentius fiscals en l'àmbit de l'habitatge.

Dit això, també hem de dir, tot sigui dit, doncs, que ens hauria agradat que les mesures d'habitatge haguessin arribat abans. I això és una obvietat i no és només feina d'aquest Govern actual, sinó del Govern que va estar vint-i-tres anys governant Catalunya. Creiem que això arriba tard, arriba amb una situació pràcticament d'urgència, d'urgència tant a la comunitat autònoma, com la urgència que tenim a nivell d'Espanya, però la veritat és que un es pregunta si aquest increment a l'habitatge, que arriba amb aquest pacte, no es podia haver produït abans. Jo crec que, com a mínim, fent autocrítica els governs que hi hagin hagut han de reconèixer que la falta

d'actuació que hi ha hagut ara, doncs, ha provocat una situació a l'habitatge absolutament d'emergència, no?

També s'ha de dir –per això signem el pacte–, doncs, que, home, allò que diuen, *más vale tarde que nunca*. Preferim, doncs, signar aquest pacte i tirar endavant i incrementar els pressupostos, que no quedar-nos amb els braços creuats lamentant-nos. O sigui que ens felicitem d'aquest increment.

Per altra banda, el transport, un altre punt que comentàvem. Hi ha més inversió i una inversió important, un increment de la inversió, almenys formalment amb aquesta presentació de pressupostos. Però anem una mica, també, a una visió potser més crítica que amb la de l'habitatge, que és si l'increment de transports que ja demanava Ciutadans –i ho poden mirar precisament al diari de sessions dels darrers pressupostos demanant més inversió en transport públic–, si ara es produeix aquest increment realment perquè s'ha pres consciència o perquè hi havia una planificació, ja que no hi era al darrer debat de pressupostos, o realment és una mesura que atén la situació de col·lapse, la situació mediàtica fins i tot, la situació d'alarma que ha provocat el col·lapse actual al transport públic. Jo crec, sincerament, que es deu a això. Crec que el Govern ha vist la situació que hi ha i ara que es presenten els pressupostos ha determinat, perquè no li quedava una altra solució, fer un increment important en matèria de transports.

Jo crec que això s'hauria d'haver fet abans, i si haguessin fet les inversions corresponent des d'abans, segurament no hauríem arribat a incrementar més d'un 28 o un 30 per cent en matèria de transports, ara justament que tenim la situació que tenim amb rodalies, amb els transports, amb els Ferrocarrils de la Generalitat, que també entrarem després a comentar-ho.

Tot sigui dit, ho torno a dir, ens felicitem però ens sembla que podia haver arribat abans, que no s'han de posar pedaçs, sinó que s'ha de fer previsió a les inversions a llarg termini. Això vol dir que en l'àmbit del transport, segurament les inversions fetes abans, no haguéssim arribat a la situació que tenim avui dia.

Ja sabem també que l'Estat té una part important de responsabilitat, perquè bona part de les infraestructures vénen de l'Estat, però també la Generalitat evidentment té pel que fa a transports de viatgers, pel que fa a determinades xarxes de transport també hi té molt a dir. I aquí segurament s'hi podia haver fet molt, molt i molt, abans d'arribar a aquesta situació de col·lapse.

Això ho hem parlat, de punts coincidents amb polítiques determinades, socials, on el nostre partit hi coincideix. Però també els deia que hi han punts, lògicament, per això fem una esmena a la totalitat, on el nostre partit creu que no hi ha una inversió suficient, a dos o tres camps importants, dos o tres departaments, on creiem que la prioritat ha de ser absoluta per la situació que tenim al carrer.

Un d'ells és el departament..., en aquest cas, la inversió en salut. És cert que hi ha un increment de gairebé el 5 per cent, però hem de recordar que està per sota, gairebé un terç per sota de la mitjana de l'increment d'aquest mateix pressupost. Recordem que es un pressupost de

35.000 milions aproximadament, quasi 36.000 milions d'euros, quasi 6 bilions de les antigues pessetes, i que aquest increment a l'àmbit de la salut ens sembla insuficient per les reclamacions i reivindicacions que s'estan fent des del món de la salut, des dels sindicats dels mateixos metges, i que ha fet aquest partit, Ciutadans, en aquesta cambra.

Els recordo que aquest ha estat l'únic partit que ha fet dues intervencions, dues interpellacions al Govern precisament en l'àmbit de la salut. Una d'elles anava referida –referenciada– a les llistes d'espera. És una preocupació absolutament prioritària per al nostre partit i crec que també, sincerament, hauria de ser prioritària per a tota la cambra i per a tots els ciutadans, perquè realment tenir actualment quatre mesos i vint-i-sis dies de mitjana d'una operació quirúrgica és una xifra, jo penso que per un estat que es declara social com és Espanya, insostenible. Jo crec que no podem estar amb aquestes xifres i amb aquestes dades. Hem d'invertir més, bàsicament en el que estan reclamant, i atensem la reclamació que fan els mateixos metges. Recordem que es va fer una vaga de metges fa menys d'un any, precisament, no per demanar increment de sous, que segurament tots coincidiríem que també els sous de la sanitat pública catalana no són suficients per la feina i la tasca que fan els grans professionals que tenim a l'àmbit de la sanitat, sinó que, a més a més, demanaven dignitat, és a dir, demanaven no haver d'atendre les persones amb menys de tres minuts.

Jo crec que això és una situació que hem de tenir molt en compte. Perquè la nostra sanitat, ho torno a dir, tot i que siguem un estat social més avançat en aquest àmbit que altres països europeus, no podem baixar la guàrdia perquè tenim un increment de població important, un increment d'arribada de ciutadans d'arreu del món a Catalunya i hem de tenir molt en compte això.

Per tant, què demana Ciutadans? Home, doncs que amb l'increment de cent professionals, com vénen a dir aquestes dades aproximadament en l'àmbit de la salut, no n'hi ha prou. Jo crec que aquí hem de ser més ambiciosos i hem de demanar un increment substancial en l'àmbit sanitari.

I l'altre punt que va fer aquest partit, de reivindicació, des d'una interpellació d'aquesta cambra, va ser en l'àmbit molt concret de la pediatria. És a dir, jo crec que a l'àmbit de la salut hi han forats importants, però a l'àmbit de la pediatria concretament, i així li vam manifestar a la consellera Geli, hi ha una proporció exagerada, en aquest cas, de metge relació amb infant. Tenim aproximadament una mitjana d'un metge cada 2.500 infants, quan hauríem d'estar, segons l'OMS, aproximadament amb un metge per cada mil. Per tant, jo crec que estem amb una situació absolutament de col·lapse també en aquest àmbit. Sé i ens va manifestar la consellera que s'estan fent esforços, però els esforços es manifesten amb pressupostos. I als pressupostos és on es reivindica i on es marca la prioritat absoluta d'un govern, com els deia a l'inici.

Per tant, a l'àmbit de la sanitat, sobretot a l'àmbit dels professionals, que estiguin ben remunerats és evident

que es una necessitat, però sobretot que pugui haver-hi un increment de places sanitàries, que, com bé s'ha publicat en molts diaris, a Catalunya no hi ha prou persones per cobrir aquestes places, no hi han prou metges. Per tant, fem un esforç pressupostari perquè la sanitat catalana millori. Crec que és una prioritat absoluta, i els ho està dient un partit, torno a dir-ho, que està a l'oposició, que comparteix la sensibilitat progressista amb el Govern, però que volem fer una inversió més important en aquest camp. Per tant, en aquest punt nosaltres farem esmenes per incrementar..., en aquest àmbit de la salut.

Un altre punt important per nosaltres, l'àmbit de l'educació. Tenim una dades educatives que no poden portar en cap cas a créixer per sota de la mitjana del pressupost. És a dir, tenim un creixement, aproximadament també, sobre el 5,5 per cent de l'educació, però en canvi, ho torno a dir, els pressupostos pugen aproximadament sobre un 8 per cent, un 7,9 per cent.

Bé, doncs, si tenim aquestes dades i creixem per sota i a sobre som la tercera comunitat autònoma que menys inverteix, com ja s'ha dit en aquesta cambra, en educació, amb això resulta que no estem posant prou cèntims –parlem clar– en allò que veritablement garanteix el futur de la nostra societat, que és l'educació.

I en aquest cas, fent un incís precisament en l'educació pública, creiem, des del nostre partit, que l'educació pública no pot ser un calaix de sastre on realment no hi hagi una inversió suficient. I en aquest àmbit hem de recordar les dades de fracàs escolar que té Catalunya; no és per vanagloriar-se'n, no és per estar orgullosos estar per sota de la mitjana de les comunitats autònomes espanyoles, no és per estar orgullós tenir..., ho torno a dir, la tercera comunitat que menys inverteix, amb relació al PIB, en els seus alumnes... Jo crec que necessitem una educació de més qualitat i més inversió.

Per tant, jo crec que en aquest àmbit de la política de futur de Catalunya, que és l'educació –el futur de Catalunya està en l'educació–, hem de posar més –si em permeten l'expressió– fitxes, més diners, més cèntims en aquest àmbit.

No cal recordar..., i no farem el victimisme que s'ha fet des d'altres grups parlamentaris en el tema dels barracons i amb tota aquesta història. Sabem que es poden fer esforços, però és cert, s'ha de reconèixer que hi han vuit-cents barracons actualment i que això va en increment. Bé, jo demano que aquesta inversió vagi també –i ho demana el nostre grup– encaminada no només a l'àmbit del professorat, sinó també a l'àmbit material. Creiem que mereixem millors escoles, millors espais perquè hi puguin estar els alumnes i els professors. I jo crec que això és una reivindicació que ens demana, que ens està reivindicant el mateix professorat, tots els sindicats de professors, però nosaltres agafem aquesta demanda i la sol·licitem i la farem en forma d'esmena en aquests pressupostos.

Creiem que es pot augmentar més, es pot incrementar més la inversió en educació.

Guarderies, llars d'infants. Resulta que en aquests pressupostos es preveu un increment de nou-cents llars

d'infants a Catalunya. Representa, per les dades actuals que tenim, 36.100 llars d'infants, passem de 35.200 a 36.100, però hi ha una dada molt preocupant en aquest àmbit de l'educació, que és que tenim només el 14 per cent d'infants o d'alumnes, en aquest cas d'infants, perquè són llars d'infants, que poden accedir a la guarderia pública.

Jo crec que això és un problema molt greu, que tots els pares que estiguin avui presents o que ens estiguin veient entenen perfectament quina és aquesta demanda. No podem créixer en la natalitat, incrementant-se amb l'arribada, ho torno a dir, de nous ciutadans i de nous immigrants de tot arreu. Amb aquesta població creixent no podem mantenir-nos amb un creixement tan baix en una cosa tan essencial com és, deia, l'educació, i en aquest cas les llars d'infants.

Per tant, Ciutadans també vol que hi hagi un increment substancial en aquest panorama, que és l'àmbit de la llar d'infant de zero a tres anys. Creiem que molts pares ens entenen, entenen la nostra demanda. I aquí també, doncs, faria..., i li demanaria al Govern que en aquestes esmenes, en aquest procediment d'esmenes, sigui al més flexible possible en aquests àmbits sensibles socialment. Jo crec que és important que tots intentem arribar a un acord, amb esmenes, per intentar incrementar unes partides determinades, en què estic convençut que el mateix Govern pot compartir la sensibilitat que tenim nosaltres, com a mínim nosaltres des de l'oposició.

Un altre punt important que també ens preocupava, a mode d'exemple del que no rep un increment substancial, és l'àmbit de les telecomunicacions, on es congela la inversió, que creix només un 0,5 per cent. O l'àmbit, per exemple, que m'ha sorprès, parlant de la competitivitat abans el conseller, aquest dematí, que ha parlat de la importància per congelar la inflació que tenen les mesures de competitivitat, i, en canvi, veiem que en la partida de consum i defensa de la competència hi ha una congelació del pressupost. Ens agradaria saber per què, si una de les prioritats per acabar amb la inflació o per prendre aquestes mesures de què parlava el conseller és precisament fomentar la competència, per què tenim una congelació a la partida pressupostària de consum i defensa de la competència. Ens agradaria conèixer l'opinió per poder fer-nos una idea de quina és la situació en aquest àmbit de la competència.

I ara passem ja al camp no només d'algunes partides que reivindicuem que s'han d'incrementar, d'algunes partides que compartim amb el Govern, sinó que passem a aquell camp de partides que nosaltres qualifiquem com a partides o bé excessives o bé innecessàries, és a dir, partides on quan algú demana, doncs, ajustar un pressupost i aquestes partides de què parlàvem abans estan amb una necessitat, com parlàvem de les guarderies o parlàvem de l'educació a la salut, sempre, evidentment, la pregunta del milió és, doncs: «I això d'on ho traiem, què podem rebaixar, d'on podem rebaixar part de pressupost?»

Home, evidentment, aquí *la varita màgica*, allò que diuen, no la té ningú, però com a mínim, de cara a la ciutadania, quan una persona està fent, com els deia, una llista d'espera, quan no pot portar el seu nen a la

guarderia, quan una persona veu com el fracàs escolar a Catalunya està entorn del 30 per cent, quan tenim aquestes dades generals, el que no podem fer és, des del Govern de la Generalitat i des d'aquest Parlament, no estrènyer-nos tots el cinturó. És una expressió molt quotidiana, podríem dir, però permetin-me que la utilitzi, perquè jo crec que quan volem demanar als ciutadans que sàpiguen que hi ha una situació econòmica que es frena, que es modera, quan veiem que hi ha determinades partides on no es pot invertir suficientment, com a un li agradaria, jo crec que és important també demostrar amb dades, amb rebaixes, doncs, que retallem d'allò on segurament molts ciutadans poden arribar a coincidir que són mesures que no són absolutament necessàries o que poden ser necessàries però excessives en les seves partides.

Una d'aquestes partides que a nosaltres ens preocupen i que ens preguntem si és realment necessària, doncs, per al benestar dels ciutadans de Catalunya és la partida que fa referència als afers exteriors, perquè resulta que tenim un increment importantíssim en aquesta partida, que puja en total 86 milions d'euros –no és cap broma, estem parlant de gairebé 14.000 milions de les antigues pessetes, de cada any–, on, a més, es recull una sèrie de preferències, no? Una d'elles és la de les oficines exteriors de la Generalitat, que puja un 58 per cent, i tenim 25,6 milions destinats a aquesta partida. La pregunta del milió que fem nosaltres és: és absolutament necessari per al benestar i la millora de la qualitat dels ciutadans de Catalunya tenir aquestes oficines que pegen de la Vicepresidència per tot el món?, o és prioritari destinar aquests 25,6 milions a altres prioritats que hem comentat abans? Jo crec que això, evidentment, és una visió subjectiva, però que estic segur que poden compartir molts ciutadans de Catalunya.

Si a algú li demanen si aquestes partides es poden «apretar», es poden reduir o es poden suprimir, o el que hem de suprimir o no incrementar són les partides, com els deia abans, de les guarderies o com les partides d'incrementar els professionals de la sanitat, li puc assegurar, conseller, que segurament molts ciutadans..., precisament, fins i tot ciutadans, m'atreveixo a dir, que podrien ser votants del seu partit, és a dir, molta gent de Catalunya amb una visió progressista que no comparteix la visió que per millorar la qualitat de vida dels catalans hem de tenir quasi 4.300 milions de les antigues pessetes, anuals, destinats a les oficines exteriors que està obrint per tot el món el senyor Carod-Rovira.

Jo crec que aquesta no és una prioritat dels catalans, sincerament. Crec que a Catalunya, per poder fer aquest tipus de coses... A més a més, ja li ho dic, si tot funcionés a la perfecció, si Catalunya anés llançada en l'àmbit social, si no tinguéssim aquestes llistes d'espera que els deia, home, podríem entrar en el debat de si convé o no convé o si són partides que convenen a una part de la ciutadania, no a tots. Ara, quan tenim coses per fer, quan tenim polítiques socials per cobrir, destinar 4.300 milions de les antigues pessetes a aquestes oficines és absolutament necessari o pot ser prescindible? Home, jo crec que s'ha de tenir respecte pels ciutadans, que col·laborem amb els seus impostos, que van «apretats», que la microeconomia està molt «apretada», i quan els

ciutadans col·laboren amb vint-i-cinc euros anuals per família a aquestes oficines exteriors, home, jo crec que s'ha de tenir un respecte, perquè aquests vint-i-cinc euros segurament que els podrien posar en alguna altra cistella, en aquest cas, de la compra.

Un altre punt important, en aquest sentit: hi ha una partida pressupostària que parla d'altres institucions sense ànim de lucre, amb una partida de 7,3 milions d'euros de subvencions. No s'especifica concretament, només es parla de determinats àmbits; un d'ells és, sens dubte, moltes d'aquestes associacions amigues, allò, amics, companys i coneguts, eh?, de determinades conselleries, i des de Ciutadans no volem permetre que es continuï donant subvencions, ajudes a determinats amics, companys i coneguts. Així de clar, parlem així de clar.

Jo crec que ha arribat el moment d'estrènyer-se el cinturó, i ens l'hem d'estrènyer en allò que no és necessari per al dia a dia dels ciutadans de Catalunya, allò que són necessitats d'un determinat partit, necessitats d'un determinat perfil personal de determinats polítics que formen part del Govern, però que no responen a les necessitats dels catalans. Per tant, no volem, per exemple, que s'inverteixen aquests 7 milions d'euros, indiscriminadament, en determinades plataformes o ajudes.

Per exemple, una de molt clara: aquí hi ha una que diu «la Casa de Perpinyà», no? És a dir, la Casa de Perpinyà, que, si no m'equivoco, està a França, necessita rebre 75 milions de les antigues pessetes cada any de subvenció?, o els catalans segurament volem que s'inverteixi i reverteixi sobre el benestar dels catalans? Jo ja li dic que, si jo hagués de decidir, aquells impostos que se'n van a parar a Perpinyà estarien a Catalunya. Aquesta és la meua visió i la visió del nostre partit.

Per exemple, el Ramon Llull. El Ramon Llull s'emporta un increment important, i parla, aquest pressupost, de 9.250.000 euros, és a dir, quasi 1.600 milions de pessetes de les antigues d'increment, que és on està el senyor Bargalló, eh? –tots ens entenem–, el que era un conseller en cap o de la Vicepresidència o vicepresident, no sé com en deien llavors, però, en qualsevol cas, conseller en cap de Catalunya. Bé, 9.250.000 per al Ramon Llull. Prioritat? Home, jo entenc que per a determinat partit que està al Govern, sí. Prioritat per als catalans, ho torno a dir, que tenen prioritats socials i prioritats econòmiques, que no arriben a final de mes, no ho sé. La nostra visió és que tampoc és essencial, que es podia reduir perfectament alguna d'aquestes partides que depenen de determinades personalitats polítiques que el que volen és mantenir amics, companys i coneguts.

Per una altra visió important: mitjans de comunicació, mitjans de comunicació públics a Catalunya. Resulta que tenim més de 504 milions d'euros destinats a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Això, saben quant representa en les antigues pessetes, perquè la gent s'entengui? Vuitanta-set mil milions de pessetes anuals en mitjans de comunicació –87.000 milions. Perquè se'n facin una idea, als Ferrocarrils de la Generalitat se'n destinen 278; és a dir, la meitat de diners per als ferrocarrils catalans que per als mitjans de comunicació. És normal aquesta proporció? És normal tenir la comunitat autònoma amb més pressupost que inverteix

en mitjans de comunicació? O podríem prescindir dels cinc canals, les quatre ràdios i totes les corporacions que volten al voltant..., i tenir-ne una o dues, un o dos canals de televisió, com tenen totes les comunitats autònomes? Per què nosaltres necessitem més mitjans de comunicació? Per què aquest Govern arriba i, en comptes d'estrènyer-se el cinturó respecte al que hi havia, incrementa les partides pressupostàries en mitjans de comunicació?

Bé, doncs, nosaltres aquí no parlem de supressió, sí que parlem d'excessiu. Parlem d'una reducció important en aquesta partida, perquè hi han altres prioritats. Si no hi haguessin, li ho torno a dir, prioritats, posem-hi les teles que volguessin. Ara, el que no pot ser és que tinguem prioritats socials esperant, que tinguem gent, ho torno a dir, que les està passant «canutes» –permetin-me l'expressió– i que mentrestant donem l'exemple, des d'aquí, aprovant un pressupost on es destinen 87.000 milions de pessetes de les antigues als mitjans de comunicació. Crec que aquí s'entendrien claríssimament les prioritats dels ciutadans, amb aquests números.

Un altre punt important és representar això en família. Saben quant representa per a cada ciutadà, millor dit, per a cada nucli familiar, això? Cent quaranta euros anuals. Saben què es pot pagar amb cent quaranta euros anuals? Algun dels increments de les hipoteques que hi han hagut últimament. Això és el que representa tenir els mitjans de comunicació que tenim.

Jo no estic parlant de supressió; estic parlant de la reducció dràstica de la despesa. I els ciutadans que ens estan veient, si els pregunten què volen, si pagar l'increment del rebut de la hipoteca o si volen tenir cinc mitjans de comunicació públics, jo crec que alguns començarien a pensar que potser ens podríem estrènyer una mica el cinturó, tots plegats. O sigui que el que està plantejant aquest partit és estrènyer-se el cinturó en partides que poden ser reduïdes. Ja n'hi ha prou, fins ara, en aquesta cambra, doncs, que mai es plantegin determinades partides. Jo crec que és el moment que si la situació és –permetin-me– fumuda per tothom, primer per a aquesta cambra, que representa tots els ciutadans de Catalunya.

Un altre punt també d'aquest tipus de política. Home, hi ha una partida en què es parla de qualitat democràtica, que quan alguns vam fer el debat aquí i s'ha fet el debat a les comissions ja ho apuntàvem: què representarà això econòmicament? Perquè, clar, aquí creem instituts i es creen agències i es creen burocràcia contínua i es creen molts i molts..., ho torno a dir, per a molts amics, companys i coneguts. Però resulta que això, de 2,5 milions que hi havien, ha passat a 14,3 milions d'euros; s'ha incrementat, no sé quin tant per cent representa, però s'ha incrementat 10 milions d'euros la partida. Per què? Per a la creació de l'Institut per la Pau i per a la creació del Memorial Democràtic. En aquesta tribuna, quan alguns vam parlar d'aquell debat, vam advertir: «Quin increment econòmic representa això?» I no van sortir les dades. Ara ja sabem les dades: aquell Institut per la Pau i aquell Memorial Democràtic representen un increment de 10 milions d'euros, 1.600 milions de les antigues pessetes cada any. Anem incrementant la caixa de les despeses en aquelles coses que no es donen

de menjar, en aquelles coses que determinades agendes personals de determinats polítics o determinats partits volen intentar colar en el pressupost anual. Bé, doncs, aquí jo em pregunto ara, ja que tenim els pressupostos, per què hi ha hagut aquest increment.

Un altre punt important de què parlem, home, una de les estrelles de l'increment d'aquest pressupost: la política lingüística, no podia faltar, 57 per cent d'increment en política lingüística; una dada absolutament clarificadora de les prioritats d'aquest Govern, un 57 per cent! Resulta que mentre l'educació puja un 5 i mentre puja un 5 la sanitat, apugem un 57 la política lingüística de la Generalitat. Prioritat absoluta, com per tothom és sabut, per arribar a final de mes, com per tothom és sabut, per poder mantenir les famílies, com per tothom és sabut, per poder tenir una bona sanitat. Bé, doncs, jo li ho dic clarament: jo entenc que aquest Govern tingui prioritats en l'àmbit identitari, en l'àmbit lingüístic, en l'àmbit..., jo ho entenc, i entenc que hagi de mantenir uns amics, companys i coneguts; però aquest partit no vol col·laborar ni això a incrementar les partides pressupostàries en allò a què creiem que, quan tenim la situació econòmica que tenim, no podem arribar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I aniré acabant i espero, després, poder acabar amb la nostra proposta, amb les nostres concrecions en aquest àmbit, a la rèplica.

Un altre punt important: l'execució, senyor Castells. Abans vostè deia que està en la mitjana. Em sembla bé; segurament a Convergència i Unió li pot dir això perquè ha estat governant molts anys, però, escolti, a mi no em complau que digui que l'execució està en la mitjana quan a medi ambient, per exemple, una partida en què hauria de ser sensible el seu Govern, estem en un 35 per cent de l'execució el mes d'octubre, o en habitatge, un 32 per cent. Home, jo..., nosaltres hem donat suport a un pacte per l'habitatge, però perquè s'hi inverteixi, no perquè estigui en un 30 per cent d'execució. O a treball, un 31 per cent. L'execució dels pressupostos és important, no només val posar una foto ben maca dels pressupostos, sinó que cal executar-los. Per tant, des del nostre partit creiem que l'execució és un dels punts a millorar, claríssimament, d'aquest Govern.

I una sèrie de consideracions generals que faré sobre el model de finançament. Vostè ha parlat de model de finançament esgotat. Ho podem compartir. Podem compartir que es pot replantejar aquest model de finançament. Però vostè no ens ha dit què faria –i jo li ho pregunto ara perquè aprofiti la rèplica per explicar-nos-ho–, quina és la previsió del Govern si el Tribunal Constitucional creu que l'actual model que recull l'Estatut, aquest model del qual parlàvem, del títol sisè, aquest model, no és constitucional? Quina és la previsió del Govern? Què pensa fer respecte al finançament?

Al marge d'això, d'aquest finançament recollit a l'Estatut, el nostre partit planteja clarament una proposta de replantejar el finançament, però un finançament global; és a dir, no només un finançament bilateral, sinó que hem de parlar tots els governs de totes les comunitats autònomes amb el Govern central de com replantejem el finançament perquè per a tothom sigui més just, i que hi hagi un repartiment de justícia

social. Això crec que s'ha de fer, i no es pot fer des d'una comunitat autònoma amb el Govern, sinó que hi han disset comunitats autònomes afectades, molts ciutadans afectats.

Per tant, el que proposa el nostre partit és que, si parlem de replantejar el model, ens hi sumarem, sempre que sigui d'acord amb la LOFCA, que es modifiqui si cal la LOFCA, que hi hagi un repartiment més just de la riquesa dels ciutadans. Però no oblidem que ciutadans –no el partit, sinó les persones– ho som tots, independentment d'on hàgim nascut i on visquem dintre del territori espanyol. Per tant, el que plantegem nosaltres és que sigui una visió coordinada i una visió solidària d'aquest plantejament de model autonòmic, de model de finançament. És la nostra visió, és la nostra oferta. Volem..., i creiem que Catalunya, evidentment, necessita les inversions que calguin, però que han de ser sempre dintre un marc de diàleg, d'un marc de pacte entre totes les forces polítiques i d'un marc de pacte amb la resta de comunitats. No volem seguir veient l'Espanya de les tribus, l'Espanya de l'enfrontament entre pobles, l'Espanya de l'enfrontament pels xecs. Jo crec que aquesta no és la visió de l'Espanya moderna i constitucional que hauríem de tenir, sinó que és una visió molt centrada, molt mirant-se el melic. I jo crec que hem de començar a ampliar mires. I vostè, senyor Castells, que és un home, entenc, moderat i que és un home que entén perfectament com funcionen les finances de l'Estat deu estar d'acord, com a mínim, que és important tenir una bona relació, tenir diàleg i tenir coordinació entre les diferents administracions.

Una sèrie de plantejaments i conclusions que volem plantejar ràpidament. És l'àmbit de la fiscalitat. Nosaltres no farem...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president.

El vicepresident primer

...sàpiga que se li ha acabat el temps. Després té el torn de rèplica, eh?

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. Bé, en fi, a la fiscalitat hi entrarem després. Però al nostre partit no ens preocupa tant que es mantingui la pressió fiscal com que s'inverteixi en un bon servei públic. Nosaltres no serem qui porti la bandera de la rebaixa fiscal, sinó que serem qui porta la bandera que la fiscalitat actual serveixi per tenir uns bons serveis públics. Aquesta és la nostra visió de la fiscalitat, que m'hi agradaria entrar a continuació.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Honorable conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president, senyores i senyors diputats..., senyor diputat, vostè ha començat fent una valoració de la situació econòmica la qual jo crec que coincideix en els trets fonamentals amb la que he fet jo mateix al matí.

Veig que hi ha una certa coincidència en el conjunt de la cambra: moderació del creixement sí, però, en tot cas, un creixement que continua sent fonamentalment important i satisfactori.

És veritat lògicament que aquesta moderació es tradueix, com ho reflecteixen els pressupostos, en una previsió de creixement del PIB que ja aquest any serà una mica més baixa que l'any passat i que l'any que ve serà més baixa que aquest any. Però segueix sent un creixement important.

I també naturalment –ja ho he dit aquest matí– coincideixo en la preocupació per unes dades d'inflació que efectivament no són positives. L'augment de la inflació..., ja es va produir un augment de la inflació agregada, no?, o subjaent, el mes de setembre, i aquest mes d'octubre l'augment ha estat important –0,9 punts. Però també he explicat quines eren les causes, no?, que són causes que, d'altra banda, desgraciadament, no són exclusives de Catalunya.

Vostè ha fet una classificació entre les diferents prioritats. Ha dit: «Hi ha unes prioritats que compartim, unes prioritats a les quals el Govern destina una atenció insuficient» –ha vingut a dir–, «i altres que són partides innecessàries.»

Naturalment comparteixo les que compartim, no puc fer altra cosa. Sí que voldria fer-li alguna matisació. Efectivament, habitatge i transport, vostè ha assenyalat, són importants. Voldria assenyalar que en habitatge el creixement és molt important, és el segon més important que té aquest pressupost, després de recerca; recerca 33,6 per cent, crec recordar, i habitatge més de 32 per cent.

Transport..., vostè diu: «Oh, això deu ser conseqüència del col·lapse d'infraestructures.» Home, naturalment, nosaltres som molt sensibles a la situació que té el país, no?, només faltaria que no ho fóssim. I sabem que hi ha una mancança important d'infraestructures. Però desgraciadament aquesta mancança no és cosa del darrer mes ni dels dos darrers mesos, no?; s'arrossega des de fa molts i molts anys. Quan arriba un moment en què es produeix un col·lapse com aquest, és que s'ha anat covant, el col·lapse, no?, i arriba un moment en què realment les coses es manifesten amb tota la seva cruesa, com ha passat ara.

Però evidentment la determinació del pressupost per prioritzar, com ho fa aquest pressupost, els transports i les comunicacions no és una cosa decidida les dues últimes setmanes ni els dos últims mesos, no? Vostè ho entendreà. És una política sistemàtica, una política molt i molt pensada del conjunt del Govern i materialitzada a través del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i que ha tingut, d'altra banda, ja, al llarg dels governs, de l'actual i de l'anterior, presidit pel president Maragall, unes plasmacions molt clares, no? «Transports i comunicacions» ha estat de les partides que ha crescut

sempre més, i això s'ha traduït, doncs, en diferents manifestacions, com per exemple el Pla d'infraestructures, que va ser fet ja fa uns quants mesos, no?, més, més d'un any. De manera que aquesta és una preocupació que efectivament no és una novetat per part d'aquest Govern.

Vostè diu: «És insuficient salut, educació, telecomunicacions, consum, defensa de la competència...» Miri, és clar, és evident. Jo li haig de dir: «Fem un gran esforç en salut i en educació; són els dos pilars fonamentals de l'estat del benestar i les dues despeses més importants del pressupost de la Generalitat.» Però evidentment també, si vostè em diu: «Voldrien fer més?», doncs, naturalment, voldríem fer més, és clar. I els consellers respectius voldrien poder destinar-hi més recursos? Voldrien destinar-hi més recursos.

El que li puc dir és: «S'està fent molt»; només cal veure com hem anat millorant les coses al llarg d'aquests anys, atenent una situació en la qual hi ha una demanda de fons fortíssima, eh? És una situació en la qual hi ha un creixement estructural d'aquestes despeses, tant de les de salut com de les d'educació.

Voldria, això sí, matisar algunes de les xifres que vostè diu. Diu: «Salut creix el 3 per cent per sota de la mitjana.» No, això no és exacte. Si vostè agafa les xifres dels departaments, on hi ha la distribució per departaments, veurà que Salut creix..., ho he dit abans, ja, no?; si no es tenen en compte els ingressos finalistes i, per tant, les despeses finalistes incorporades, aleshores la mitjana de creixement dels departaments és del 5,8 per cent; Salut creix una mica per sota però realment molt poc per sota.

I en Educació, no; Educació creix per sobre de la mitjana, no? I, és clar, això és així, perquè el que s'ha de mirar és al llarg d'un cicle. I al llarg d'un cicle alguna vegada creix més un departament, una vegada creix més un altre departament. Aquest any és Educació el que té un creixement una mica més important. Sabent que atenem, com he dit, una pressió de demanda molt important. En un cas i en l'altre. En salut ja ho sabem; hi ha un envelliment de la població que té unes conseqüències molt importants sobre la despesa. En el cas d'educació, s'ha produït els darrers anys per l'impacte importantíssim de la població a escolaritzar, que ha crescut en taxes gairebé del 3 per cent alguns anys, i l'hem hagut d'atendre.

I s'ha fet molt bé. Escolti'm, el nostre sistema de salut –deixi'm que comenci per aquí– és un sistema de salut exemplar. Que pot millorar? Segurament sí. Però vostè miri la valoració que fan els ciutadans del nostre sistema de salut, i és altament satisfactòria. És un bon sistema de salut. I és un sistema, a més, en el qual jo crec que hem sigut capaços de trobar l'equilibri apropiat entre els diferents tipus d'ofertes. És un sistema que, en termes de cost, amb relació a altres països europeus, és molt eficient. Jo crec que en podem estar satisfets, del nostre sistema de salut.

I del nostre sistema educatiu haig de dir el mateix. El nostre sistema educatiu ha estat capaç d'absorbir en els darrers sis anys un impacte importantíssim, sobretot degut als fluxos migratoris. I ho ha fet d'una manera exemplar. Ho ha fet integrant socialment. Vostè pregun-

ti's què hauria passat si el sistema educatiu no hagués estat capaç d'absorbir-ho i d'integrar-ho adequadament, quin hauria estat el grau de fractura social que s'hauria pogut produir en el nostre país? Doncs, bé, això ho hem fet amb el sistema educatiu. De manera que jo crec que en podem estar satisfets.

I, dit això, li haig de dir una cosa també. Nosaltres destinem tota la despesa necessària per poder prestar uns serveis de qualitat, però l'únic indicador, o l'indicador fonamental, o els indicadors que s'han de tenir en compte a l'hora de veure l'eficàcia i el nivell de qualitat dels serveis, no és només la despesa. Siguem-ne conscients. No és només gastant més que es poden fer millor les coses. Vostè comprendrà que jo, com a conseller d'Economia i Finances, ho haig de dir, això; ho haig de dir en aquesta cambra i ho haig de dir als diferents departaments quan parlem d'aquestes qüestions. I, per sort, tenim al capdavant dels departaments consellers que en són molt conscients, que és així, que és millorant l'eficiència, és gestionant bé les coses que es fan bé, que s'obtenen bons resultats i es presten bons serveis.

I, miri, ha sortit ara un recent informe, mot interessant, utilitzant les dades precisament de l'informe PISA, de l'OCDE, sobre l'educació. L'informe és d'una consultora important. I aquest informe el que diu és: «No hi ha una correlació directa entre la despesa en educació, per habitant o per alumne, i els nivells obtinguts en resultats», és a dir, en graus de coneixements –el que mira l'informe PISA–: comprensió lectora, coneixements matemàtics, etcètera, els tres indicadors estàndards dels diferents països. No hi ha una relació estricta. De manera que ens enganyaríem si penséssim que l'única qüestió és anar posant paletades de diners sobre aquestes polítiques. Els diners són importants, són condició necessària, si vostè vol, però és insuficient. Cal, a més, ser capaços d'encertar en el disseny apropiat i en les polítiques apropiades, com ens demostra precisament aquest informe.

Vostè parla de «partides innecessàries». Miri, comprendrà que en aquest punt no coincidim. El primer que li haig de dir és que és molt fàcil agafar unes quantes partides, una d'aquí, una d'allà, etcètera, i dir: «Tot això sobraria i amb això podríem fer tot allò que abans he dit que no s'ha fet prou.» Però vostè sumi els diners que representen aquestes cinc o sis coses que m'ha dit que vostè creu que s'haurien d'eliminar i compari'ls amb els diners que necessitaríem per atendre les polítiques que vostè ha assenyalat en educació i salut, que representen aproximadament el 32 per cent i el 16 per cent del pressupost, o el 30 per cent i el 20 per cent. Vostè imagini's el que hauria d'arribar a eliminar de tots aquests altres tipus de polítiques que m'ha dit per acréixer simplement un 1 per cent més qualsevol d'aquestes dues grans àrees de despesa de què parlem.

De manera que el primer que li haig de dir és, respectant la valoració que vostè fa, que jo no comparteixo, i ara li ho explicaré, que aquesta no seria tampoc la solució per poder fer front al que vostè considera que s'atén innecessàriament o insuficientment. Però és que, a més, naturalment jo no puc coincidir amb el que vostè planteja. I no hi puc coincidir per una qüestió, no?, per-

què l'important és..., per una qüestió, primera, de plantejament. Escolti'm, Catalunya és clar que ha d'estar present al món, és clar que hi ha d'estar. I jo li haig de dir: «La immensa majoria dels grups d'aquesta cambra compartim l'orgull d'afirmar la personalitat nacional de Catalunya.» Doncs, sí senyor. I això té unes implicacions determinades. Jo crec que això ens ha d'enorgullir a tots –perdoni'm: a tots. I s'ha de fer per això. Naturalment que s'ha de fer bé; és clar que s'ha de fer bé! Jo podria entendre que vostè em criticués determinades maneres de fer-ho. Jo crec que aquest Govern ho està fent extraordinàriament, d'altra banda, no? Jo això ho entendria. Però no el fet en si. Que Catalunya ha de tenir una projecció i una presència? És clar que l'ha de tenir.

L'ha de tenir, primera, per afirmar aquesta realitat, que té unes implicacions en tots els camps. Però, en segon lloc, perquè la presència al món avui és un instrument de competitivitat. Escolti'm, els països competeixen entre ells i els territoris competeixen entre ells i necessiten instruments per competir. De manera que ens fa falta aquesta presència al món. I això es manifesta, en part, amb l'acció exterior.

I aquí jo li voldria assenyalar –entenc que vostè no hagi pogut entrar en el detall del pressupost– que les xifres que vostè utilitza no són del tot exactes, perquè vostè em diu: «Home, hi ha hagut un increment molt important; hem passat de 17 a 25,6 milions.» Aparentment. Però vostè hauria de tenir en compte que això s'explica en part per la incorporació a l'àmbit pressupostari de relacions exteriors de l'aportació a la Casa Àsia, que abans no hi era, que són 4,6 milions, i per la incorporació del personal del Patronat Català pro Europa, que ja existia, naturalment, i realitzava les seves funcions, però que tampoc no estava en aquest àmbit de despesa. De manera que l'augment real és molt més petit del que vostè diu; no són 8,6 milions, sinó 6,4 milions. De manera que li vull matisar les dues coses: ni l'augment és el que vostè pretén, ni són diners llençats, ni molt menys. I m'agradaria que poguéssim compartir la necessitat que un país disposi d'instruments de presència i d'acció exterior.

El mateix li podria dir d'algunes de les altres partides que vostè ha considerat innecessàries. No ho sé..., per exemple, l'Institut Ramon Llull. Doncs, em sembla evident. És clar que ens fa falta. O és que la cultura catalana i la literatura catalana no han de tenir projecció exterior? O és que no n'estem orgullosos, d'una literatura i d'una cultura que tenen al darrere tot el que tenen i que poden ensenyar tot el que poden ensenyar? Escolti'm, és clar que n'hem d'estar orgullosos, no? Jo crec que n'hem d'estar orgullosos com a país. I això ha de tenir uns instruments determinats de potenciació i de presència.

I ja no cal que li ho digui d'alguna de les altres coses que em diu, no?: el tema dels mitjans. Els mitjans de comunicació de la corporació han estat molt importants per a aquest país. Primera, són molt bons des del punt de vista professional, en primer lloc; en primer lloc, són bons des del punt de vista professional. Però és que, en segon lloc, en aquest país ens era indispensable per normalitzar la llengua catalana disposar d'uns mitjans de comunicació com són els de la corporació. És clar

que ens era indispensable! I cap govern que hagués fet d'això una prioritat no hauria pogut deixar d'utilitzar uns mitjans com aquests; eren necessaris.

I finalment, dues qüestions més, de les que vostè ha parlat en aquest camp, no? Diu: «La qualitat democràtica» –diu– «creix moltíssim.» Jo li puc dir la xifra exacta a la qual vostè es referia. Si vostè mira la partida, 472 per cent. Però aquest increment és totalment artificial. I s'explica pel canvi de programa de les despeses de la Secretaria de Relacions Institucionals i Participació, que abans estaven ubicades al programa Administració general, i ara passen a tenir, passen a estar integrades dins del programa Qualitat democràtica. De manera que ja veu vostè l'explicació. Aquest augment, que, d'altra banda, en termes absoluts era molt modest, és degut a aquest fet: un canvi de nom del programa, d'ubicació del programa corresponent.

I després, el tema de les subvencions. Miri, si algú pot entendre que és exigent amb la política de subvencions..., el conseller d'Economia i el Govern. I les subvencions s'han de destinar per al que s'han de destinar; s'han de destinar bé. Ara, això no pot portar a una desqualificació genèrica de totes les subvencions, que és el que vostè ha fet. Diu: «Totes aquestes subvencions sobren.» I llavors llença una ombra de sospita, no?, dient: «Totes són per a» –em sembla que ha dit– «companyes, amics i coneguts.» En Josep Pla deia..., no deia exactament el mateix, però bé, vostè és molt lliure de fer aquí una petita variació, utilitzant el debat parlamentari, no? Però no, no, escolti, és clar que no van a «companyes, amics i coneguts» les subvencions, perquè el Govern està obligat a fer les coses ben fetes, amb transparència, amb objectivitat.

Hem d'estar especialment atents per fer-ho bé; naturalment que hi hem d'estar. I per això tenim uns mecanismes de control i de fiscalització, per fer bé les coses. Els tenim i els perfeccionarem –amb la Llei del sector públic, amb la Llei de la sindicatura, amb la reforma de la Llei de finances. Ara, hem de..., com li ho diria, hem d'estendre una ombra de sospita sobre el conjunt de l'instrument? Això no ho hem de fer. No ho hem de fer, perquè això seria profundament injust. I les subvencions juguen, en la seva immensa majoria, un paper positiu.

Ara, naturalment, les subvencions s'han de donar a entitats que després les han de justificar i que les han de fer servir per assolir uns determinats objectius. Sí, senyor. És per això que s'han de donar. I hem d'estar especialment atents que sigui així, per evitar-ne pràctiques inapropiades. Però és la pràctica inapropiada la que hem de combatre, no el concepte, no l'instrument, perquè aleshores, escolti'm, estariem fent un mal negoci, eh? Imagini's que apliquéssim aquest criteri a tots els ordres de la vida... No, no ho podem fer, eh? El que hem de fer és evitar els usos inapropiats d'aquells dissenys, d'aquells instruments que tenen una finalitat, com és aquest cas.

La taxa d'execució. Escolti, la taxa d'execució dels pressupostos és del 95 per cent al final d'any. I estem, en aquests moments..., ha estat el 95 per cent, entre el 95 i el 100 per cent, no?, però entorn del 95 per cent, com és lògic, perquè el que no es pot fer és gastar més

del que està consignat en les diferents partides pressupostàries, no? Però així ha estat en els darrers anys. Jo tinc les dades que tenia avui; en des de l'any 2002, em sembla, i s'ha anat produint sistemàticament una taxa d'execució per sobre del 95 per cent.

I estem, aquest any, amb percentatges d'execució, el mes de setembre –són els darrers que tenim–, que ens permeten afirmar que a finals d'any tornarem a estar en taxes d'execució com aquesta. Aquesta és la realitat. Jo crec que és satisfactori, el conjunt. Vol dir això que no hi ha casos en què l'execució pot acabar sent relativament baixa amb relació al que hauria de ser? Doncs, probablement sí; s'ha de mirar. Pot comprendre que si algú s'ho mira això som nosaltres. I cada vegada que fem els pressupostos de l'any següent, mirem què ha passat amb l'execució de l'any anterior en els departaments, perquè hem de discutir el que s'ha de consignar. I diem: «Escolta'm, com és que vols posar tant, si l'any passat vas executar per sota.» Perquè ens ho hem de mirar això.

I jo li puc assegurar que, quan succeeix això, s'ajusten, lògicament, les partides pressupostàries. I també li puc explicar que en molts casos hi ha una explicació satisfactòria –en molts casos. I quan no hi és, s'ajusten. Però és una qüestió que, escolti, en aquests moments jo crec que no planteja problemes realment o no planteja preocupacions alarmants, no?

Vull dir-li amb això que pot succeir, quan vostè mira l'execució del mes de setembre, o l'anterior, no?, del mes d'agost, del que sigui, i diu: «És que estava molt baixa.» En aquests casos, jo em brindo, i el meu departament, els serveis del meu departament, a atendre les seves preocupacions per poder veure si hi ha una explicació, perquè pot succeir que hi hagi comportaments cíclics i que sigui en els darrers mesos de l'any que es materialitzi la major part d'aquella despesa o d'aquella inversió. Llavors, aquí té vostè l'explicació. De manera que, si succeís que en aquests casos li podem dir: «Mira, al llarg dels darrers anys ha passat sistemàticament que el mes de setembre estava al 60 per cent, però al final ha acabat al 95 per cent», vostè es podrà quedar tranquil i jo estaré molt satisfet que vostè es quedi tranquil. De manera que jo em brindo, ja li dic, a proporcionar-li informació en els casos en què vostè vegi que hi ha en algunes partides unes taxes d'execució que a vostè li semblen anormalment baixes.

I finalment voldria fer-li algun comentari sobre la qüestió del model de finançament. Miri, la primera, vostè diu: «Home, què passarà si el Tribunal Constitucional el tomba de dalt a baix?» De moment... Jo li vull fer una altra pregunta, no? De moment està vigent o no està vigent? Vostè el defensa, l'Estatut? Se'l fa seu? Està disposat a desenvolupar-lo fins al final, ja que està vigent? L'actual, el que tenim, que és llei en vigor. De moment, és això el que li pregunto, perquè avui ho està.

Vostè ara se'm situa en la hipòtesi que deixés d'estar vigent. Bé, el que hem de fer és intentar evitar que deixi d'estar vigent. Naturalment, està en mans del Tribunal Constitucional, no?, però jo crec que hem d'intentar evitar-ho. Joestic convençut que és plenament constitucional, li ho haig de dir. I naturalment, també li haig

de dir que seria un fet d'una enorme gravetat que el Tribunal Constitucional decidís declarar inconstitucional l'Estatut. Seria, crearia una situació greu, políticament greu. I n'hem de ser conscients. Ja veuríem què passaria en aquest cas, no? Però jo crec que el model de finançament contingut en l'Estatut és plenament constitucional.

És més, vostè deu recordar encara altres debats..., aquest any no ha sortit massa, no?, però en alguns debats que havíem tingut, jo havia dit: «Era imprescindible fer un estatut per canviar el sistema de finançament? No era imprescindible. Vol dir això que els canvis que hi ha en l'Estatut no són canvis importants? No, no vol dir-ho; són canvis molt importants.» Les dues coses. De manera que, miri, si jo pensava –i ho segueixo pensant– que no era absolutament imprescindible canviar l'Estatut, el que li haig de dir és: «Jo crec, en qualsevol cas, u, que el model està esgotat i que l'hem de canviar; dos, que amb Estatut o sense Estatut s'ha de canviar el model, com s'hauria hagut de canviar haguéssim o no haguéssim fet la reforma de l'Estatut.» Això és el que li haig de dir.

I les bases de la reforma a mi em sembla que estan clares. Jo avui les he tractat d'exposar. He dit, naturalment: «A partir dels criteris que diu l'Estatut.» Per què? Primera, perquè l'hem de complir. I segona, perquè, a més, són criteris que ens ajuden a defensar les nostres tesis. Però sobre aquestes bases. Un sistema que ens ha de donar una major participació en els impostos, fins al punt que els nostres ingressos depenguin exclusivament dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya. Dos, amb més capacitat normativa, una capacitat normativa significativa, en l'increment, en els impostos com l'IRPF o IVA, en fase minorista. Tres, un protagonisme a l'Administració tributària. Quatre, una revisió important, de dalt a baix, dels mecanismes d'anivellament, sobre un doble principi: l'afirmació de la solidaritat... Hi ha d'haver solidaritat? Sí, n'hi ha d'haver. I des de Catalunya, que tenim més capacitat fiscal, hem de contribuir que les comunitats que en tinguin menys puguin atendre, d'una manera apropiada, els seus serveis. Però aquesta solidaritat ha d'acabar portant, com ara, que la situació de Catalunya acabi quedant per sota de les altres comunitats autònomes una vegada produïts els fluxos fiscals? No, no ho hi ha de portar. Escolti, com no passa a cap país del món.

Sobre la base d'aquest doble principi hem de modificar el sistema. I això ho hem de fer perquè convé a Catalunya i ho hem de fer perquè ho diu l'Estatut. És el plantejament que jo li haig de fer. Jo sóc membre del Govern de Catalunya, i els interessos que hem de defensar són els dels ciutadans de Catalunya, que ens han dipositat la seva confiança per defensar-los.

Algunes d'aquestes qüestions tenen una implicació general? Sí, la tenen. I atès que la tenen es podria plantejar en un marc més ampli? Es podria plantejar; sempre que plantejar-nos aquest marc més ampli no ens perjudiqués. Això sí que li ho haig de dir. I suposo que vostè també hi estarà d'acord, perquè està aquí, en aquesta cambra, representant els interessos dels ciutadans de Catalunya. De manera que m'imagino que per vostè també són el primer, aquests interessos.

O sigui que si això es pot fer en un marc general, magnífic, sempre que respecti escrupolosament el que diu l'Estatut, que no per casualitat diu: «La hisenda de la Generalitat es determina d'acord amb el que diu la Constitució, aquest Estatut i en tercer lloc...» Per aquest ordre; no vull dir que hi hagi un ordre de prelación. Però bé, posa primera la Constitució, m'entén?, i segon, l'Estatut. I tercer? La Llei orgànica prevista a l'article 157.3 de la Constitució. Això és el que diu l'Estatut, i és el que jo defenso. Si podem, interpretem-ho harmònicament, naturalment que sí, perquè les coses es puguin fer amb consens. Però sabem que, aquí, els interessos que hem de defensar són els dels ciutadans de Catalunya.

I, per cert, miri, això que qui paguen els impostos són els ciutadans i no els territoris està molt bé com una fórmula general, però el que hem de preguntar-nos és a qui paguen els impostos els ciutadans. Això és el que ens hem de preguntar. I el que no entenen des de determinades concepcions. Perquè, quan diuen això, estan pensant que els ciutadans només paguen impostos a un govern que és el Govern central. I no, n'hi ha més de governs: hi ha els governs locals, hi ha els governs autonòmics i hi ha el Govern central. I els ciutadans paguen impostos a un, a l'altre i a l'altre.

I el que hem de dir és què passa quan els ciutadans han pagat impostos al Govern autonòmic; els ciutadans individuals, els de Catalunya en aquest cas, i els d'una altra comunitat autònoma al seu. I resulta que, com que la capacitat fiscal d'una comunitat és més alta que una altra, a l'hora de pagar impostos, lògicament, hi ha un govern autonòmic que en té més que un altre, perquè té més capacitat fiscal: això és el que passa. Sempre són els individus! Si això no es discuteix!

Però vostè accepta o no que hi ha un govern autonòmic perfectament legítim i representatiu dels seus ciutadans, i que també li paguen impostos aquests ciutadans? I una vegada els han pagat, la qüestió és: els governs dels llocs més rics tindran més diners que els dels més pobres. I què hem de fer aleshores? I sap què passa? Que hi ha països on no es fa res, i es queden amb més diners els que són més rics. Per exemple, a Estats Units, que no hi ha cap mecanisme d'anivellament. O bastant, a Suïssa, on tampoc no hi ha mecanismes massa potents. I hi ha altres països en els quals es diu: «Home, com que això no és just, fem un flux de solidaritat i ajudem aquell que en té menys.» Però mai fins al punt, com passa aquí, que, després d'haver fet la solidaritat, el que tenia més impostos i en pagava més, acabi quedant per sota. I això és el que hem de corregir.

I voldria saber que vostè, en aquesta qüestió essencial, està en la posició que és àmpliament majoritària d'aquesta cambra. Perquè jo crec que hauríem donat un pas si fins i tot vostès, en aquest tema, estiguessin d'acord amb tots plegats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rivera, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats i diputades, he escoltat amb absoluta atenció el conseller i li agraeixo el to de la seva intervenció, com sempre; ja li he dit que considero que és un conseller moderat i amb bones formes, i això sempre és d'agrair en aquesta cambra.

Dit això, m'agradaria puntualitzar tres o quatre punts, perquè la veritat, que no hi ha massa temps.

Un d'ells és al que ha fet referència vostè, que, evidentment, amb unes partides determinades és impossible incrementar altres partides com educació, com sanitat o com salut, que són molt importants. Hi estic parcialment d'acord. Ja li he dit d'entrada que no pretenia treure d'un lloc i suplir absolutament l'altre, però el que jo he dit, i aquí és on hi ha discrepància, és que aquesta cambra i el Govern, com a mínim, quan la situació econòmica, per una banda, microeconòmica, és complicada i complexa per a la ciutadania, i quan, per altra banda, hi han determinats serveis que tenen carències importants –tot i que es puguin haver millorat amb aquests anys de democràcia, hi han carències importants–, el que no es pot fer és destinar els diners a determinades qüestions.

És a dir, jo no li estic proposant que amb aquells cèntims, absolutament, cobrim les necessitats de fer no 900 guarderies, sinó 1.800, no. El que estic dient és que, si reduïm d'un costat, evidentment aquella reducció, sigui de l'1 per cent, del 2, del 3 per cent del pressupost, incrementi aquelles altres partides, i que, tot i així, primer, donem una imatge que ens «apretem» el cinturó –ho he dit amb aquesta expressió–, per una banda, i després, aquella «apretada» de cinturó –li ho he dit–, tampoc vull que abaixi la pressió fiscal, sinó que incrementi els serveis públics. És a dir, la nostra filosofia és: amb el mateix pressupost, traient diners d'un lloc. No només, perquè és impossible, arribar a aquelles dades, però sí que és important donar una imatge que el Govern de la Generalitat sap que hi ha una necessitat econòmica, que hi han determinats serveis en què, tot i que pugui dir vostè –i així ho ha manifestat– que són excel·lents, doncs, les dades són les que són –i ho va dir la consellera Geli aquí fa uns mesos. És a dir, quan un govern reconeix que hi han quatre mesos i vint-i-sis dies per esperar una operació quirúrgica, quan hi han persones que per operar-se d'una cosa tan senzilla com de càncer necessiten esperar quatre mesos, quan això és així, això és així en casos... (*Remor de veus.*) No, no, ja sé que vostès potser no tenen..., no sé si tots tenen familiars que utilitzen la seguretat social, però, en qualsevol cas, els puc assegurar casos, expedients en què això succeeix, els demano que no es ruboritzin, perquè succeeix, no és cap broma, hi han persones que els passa. I, com que els passa, el que demanaria a la cambra és que tinguin en compte que hi han ciutadans que tenen aquesta situació personal.

Per tant, en aquesta situació concreta de determinats serveis, el que demanava jo, el que demanava el meu grup és que tinguéssim en compte aquestes necessitats i ens estrenyéssim el cinturó allà on calia. Per tant, aques-

ta era l'explicació del que compartíem parcialment però no totalment amb el conseller.

Per altra banda, ha parlat vostè també –hi ha fet referència– del tema de les subvencions. Puc estar d'acord amb vostè i li demano disculpes si creu que he creat una mena d'alarma sobre totes les subvencions de la Generalitat; té vostè raó. Ara, també ha dit una frase –no sé si el subconscient l'ha traït, o la seva voluntat de reduir la despesa en subvencions–, ha dit que «la immensa majoria respon a això». I l'altra immensa minoria? I la minoria aquella? A què es referia, senyor conseller? És a dir, hi han subvencions que no es destinen a allò que caldria? Hi han subvencions que no són destinades a allò que voldrien? Bé, doncs, jo crec que aquesta minoria o immensa minoria de subvencions seria bo que les reviséssim i les reduíssim. És a dir, com a mínim hem arribat a l'acord que no totalment..., que podem dir que no a tot arreu es pot parlar..., perquè hi han subvencions a determinades entitats de caràcter social, de caràcter sanitari, que nosaltres, lògicament, hi donem suport. Ara, n'hi han d'altres –i n'he citat algunes– on precisament, doncs, no hi veiem aquesta necessitat. Li he parlat, n'hi he citat un exemple molt clar perquè estava fora de les fronteres de Catalunya, que era el de Perpinyà; no ho sé, potser és una prioritat social. Nosaltres creiem que no és una prioritat social, és una prioritat identitària.

I, entrant en el món de la despesa identitària, home, vostè ha parlat que és important estar present al món. Jo aquí li dic dues consideracions. La primera, que hi estic d'acord. I jo pensava que quan el nostre president del Govern, Zapatero, o el cap d'Estat anava a un lloc ens representava a tots, i teníem una representació i una presència al món. I quan hi han ambaixades espanyoles on participen totes les comunitats autònomes, també hi estàvem presents. Jo pensava que això era així, i crec i estic confiat que això segueix sent així. Per tant, no hi té res a veure no tenir presència al món, perquè molts empresaris catalans treballen perfectament amb les ambaixades, treballen perfectament amb el Ministeri d'Afers Exteriors, que precisament està el mateix Partit Socialista al Govern... Per tant, jo crec que... Aquesta és la visió que volem donar; és a dir, sí que hi ha presència al món, però la presència és o de doble despesa o d'una despesa que podem aprofitar des de Catalunya, com qualsevol altra comunitat. Penso que aquesta és la nostra via i la nostra diferència.

I un altre punt important: que vostè ha parlat que, home, l'orgull i la personalitat nacional de Catalunya han de tenir presència al món i han de tenir una determinada partida. Doncs, miri, perdoni'm que en discrepi i, a més, crec que és normal que discrepem; tenim visions diferents des d'aquest Govern nacional i de progrés, des d'un partit que no es considera, en aquest àmbit, nacional, sinó que es considera un govern, en tot cas, i ens agradaria que fos només de progrés. Però, en qualsevol cas, aquí s'ha parlat d'orgull i d'identitat i de necessitat, i jo el que li diria, amb tots als respectes, no a vostè, a qualsevol persona, que l'orgull ens el paguem cadascú amb la nostra butxaca, eh? L'orgull, els sentiments, cadascú el cap de setmana, quan vulgui, que es pagui els orgulls, que vagi a fer el que vulgui, però amb els diners

dels catalans no es paguen els orgulls. Els orgulls són coses subjectives de cadascú i no necessitem tenir cap orgull col·lectiu. Jo crec que l'orgull, ho torno a dir, és personal de cadascú. Jo crec que amb els diners dels catalans hem d'anar per aquesta via.

Després també un altre punt important a què vostè ha fet referència, en què ha parlat d'una reducció en l'àmbit d'afers exteriors, un ajust d'1,5 milions, he apuntat, que no era 7,9 l'increment, sinó 6,4. En tot cas, estem parlant –tot i l'ajust, que li accepto, perquè, lògicament, les meves dades no són les mateixes que les que té vostè, que les que hi feia referència vostè, i, encara que li doni la raó, torna a ser un increment de més d'un 40 per cent. Per tant, és un increment, eh?, bastant important.

Mitjans de comunicació. Vostè ha parlat dels mitjans de comunicació i sempre s'ha referit, fixi's, al passat; ha dit: «Era necessari a Catalunya, ha estat necessari a Catalunya...», és a dir, parlava del passat, no ha parlat del present ni del futur. Per tant, puc estar d'acord que en un moment donat a Catalunya es necessitava una televisió pública, dues televisions públiques, «si m'apura», però cinc televisions públiques, quatre canals de ràdio i 504 milions d'euros cada any, és necessari? Fixi's, no li he dit reduir ni treure la televisió pública de Catalunya; li he dit reduir la despesa i plantejar-se si, després de vint-i-cinc anys, aquest increment d'aquesta TV3 que va sorgir, si no m'equivoco, l'any 83 o 84, ara resulta que tenim un monstre econòmic que representa, ho torno a dir, el doble del pressupost dels Ferrocarrils de la Generalitat. I agafo aquest exemple, evidentment, perquè sabem tots el que representa el transport públic ara mateix a Catalunya.

Bé, doncs, jo crec que sí que es pot reduir. Jo no li estic plantejant una supressió absoluta d'aquests 500 milions, però estarem tots d'acord que no tenim per què ser la comunitat autònoma amb més canals de televisió, amb més ràdios i amb més despesa pública. I, ho torno a dir, no en poso en qüestió la professionalitat; vostè ha parlat dels bons professionals, i hi estic d'acord, hi han molt bons professionals al servei, en general, a Catalunya. Igual que li he parlat de la salut. Vostè parlava que «home, no podem incrementar-ho tot»; també hi puc estar d'acord. Ara, permeti'm que aquest exemplar comportament de la sanitat, que deia que era molt eficaç, en part –li ho he de reconèixer, i estic convençut que vostè també ho reconeix– es deu a la bona professionalitat que tenen –valgui la redundància– els professionals de la salut catalana, que dediquen hores i hores, i més hores de les que els toca, i atenen la gent en tres minuts, i tenen una situació, doncs, bastant precària, tot i que millorable respecte a altres anys anteriors de la nostra història, però, home, hem de reconèixer que també l'eficàcia ve en part, com deien els mateixos sindicats de metges, de la seva tasca, de la tasca vocacional que estan fent molts professionals de la salut catalana. Per tant, jo crec que també és important reconèixer que l'eficàcia que pugui venir no ve tant del fet que les partides pressupostàries siguin suficients –vostè ha coincidit que li agradaria que fos més–, sinó que tenim bons professionals que fan més eficaç, en aquest cas, la sanitat pública.

I després, també, ha parlat vostè del model autonòmic, del model de finançament autonòmic. La nostra referència ha estat doble: ha estat, primer, poder coincidir que l'actual sistema de repartiment competencial autonòmic representa o necessita una revisió –hi podem estar d'acord–, però, fixi's, jo li he dit, en tot cas, que la revisió sempre sigui d'una forma coordinada a tot l'Estat, és a dir, que no fem revisionisme bilateral, sinó que fem revisionisme, en aquest cas, en el marc de la LOFCA i en el marc de la Llei de finançament. Que hem de canviar els paràmetres? Hi puc estar d'acord. Que hem de canviar la situació i les mesures de compensació, en aquest cas, els mecanismes? Sí, segurament. Però és que el tema és que, quan parlem d'això, potser en comptes..., ho ha dit molt bé vostè, i sap que m'agrada que ho repeteixi en aquesta cambra, és a dir, que no calia fer-ho mitjançant l'Estatut? Segurament. Que es podia fer mitjançant una modificació de la Llei orgànica de finançament de comunitats? Segurament també. I és la posició que ha tingut sempre el nostre partit. Per tant, hi podem estar d'acord, però mantenim la nostra posició ferma que ha de ser de forma coordinada amb totes les comunitats i amb el Govern de l'Estat.

I el tema de l'Estatut. Vostè deia: «Home, no fem catàstrofisme, no arribem al punt de no saber o de qüestionar contínuament... Està vigent.» Ja, però és que no sóc jo qui ho diu. És que el senyor Montilla, quan va a Madrid, ell ja ho dona per fet i parla de la preocupació, de la dificultat i del que suposaria la sentència del Constitucional desfavorable, una sentència que en derogués determinats aspectes. O sigui que no és el nostre grup qui s'inventa una suposada derogació; és el president del seu Govern qui va a Madrid a fer aquest diagnòstic pessimista i catastròfic, que, si no hi ha sentència, aquí se'n farà una de grossa. Per tant... O sigui, si la sentència no és positiva. Bé, doncs, jo crec que tenim aquest preocupació, i li demanàvem quina era la solució. Jo crec que no està de moment, pel que ens ha contestat, en l'àmbit d'actuació del Govern, no hi ha aquesta previsió, però ens agradaria saber quina és la previsió d'aquest Govern en cas que això, que sembla factible, pugui passar.

Li recordo, per acabar, la frase o les paraules de l'advocat de l'Estat –per cert, advocat de l'Estat que vostè sap que és del Govern, del Partit Socialista, del PSOE a Madrid–; deia que aquestes normes, aquests paràmetres, com vostè deia ahir contràriament, no són paràmetres fixes de repartiment, sinó que són principis generals –i vostè sap perfectament el que deia l'advocat en aquest sentit– a l'hora d'aplicar el repartiment de riquesa, el repartiment dels impostos. Bé, jo crec que s'ha de tenir en compte l'opinió de l'advocat de l'Estat, s'ha de tenir en compte el que pot succeir, i a més a més si ve del Partit Socialista, que és el mateix que governa a Catalunya.

I acabo, senyor president, recordant, quan vostè feia referència als individus o, millor dit, a les poblacions, com comparteixen..., que darrerament, en aquest quadre de finançament –perquè tinguem en compte el que pot representar fer bilateralment aquesta distribució–, Catalunya fixa, en aquest cas, una prioritat a nivell del PIB, a nivell de creixement, els seus paràmetres. Però

és que, com vostè sap, Andalusia l'ha fixat en funció de la població, i, com vostè també deu saber, segurament, a nivell insular es fixarà per la insularitat, i, com vostè bé deu saber, doncs, a Castella es fixarà a nivell d'extensió territorial... Què li vull dir amb tot això?, com a ningú se li escapa. Home, que quan fem el model de finançament –si és que s'ha de fer un nou model de finançament– tinguem molt en compte que no arribem a aquesta picabaralla contínua, aquesta discrepància que no permeti avançar...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...i no tenir... –acabo, senyor president–, i no tenir un sistema de finançament que ens permeti treballar tranquil·lament, sense disputes amb la resta de comunitats autònomes, i que puguem estar tots més o menys, d'acord dintre del marc de l'Estat, dintre del marc espanyol.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se entorn de les esmenes a la totalitat en nom de Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellers, prenc avui la paraula per expressar el posicionament del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, un posicionament que –ja els ho avanço– serà de rebuig a les esmenes a la totalitat que han presentat al Projecte de llei dels pressupostos per al 2008 els tres grups de l'oposició. Intentaré resumir en el temps que em correspon el nostre suport al projecte, agrupant-lo en cinc eixos, que són els que considerem més significatius.

El primer eix és el context. I és que no podem parlar d'aquests pressupostos sense tenir en compte que haurien de ser els darrers pressupostos que es fan amb l'actual sistema de finançament en vigor; un sistema de finançament que ha tingut les seves bondats, segur, senyor Millo, però que tenia també segur almenys un defecte, i és el d'haver eliminat la necessitat quinquennal de renegociar-lo. Afortunadament, el nou Estatut ens dota no tan sols d'uns criteris que ens permetran tenir un nou sistema de finançament amb més autonomia i amb més suficiència financera, sinó que ens dona l'ancoratge legal necessari per al calendari de l'aplicació d'aquest nou sistema, el famós 2 més 3 que s'inclou en la nostra llei orgànica.

Jo no crec que hagi de convèncer ningú en aquesta cambra de la bondat d'un nou sistema de finançament, per necessitat, per justícia i perquè, com es veu de manera bastant palpable en els pressupostos per a aquest 2008, el sistema que tenim actualment en vigor està en via d'esgotament i ens fa massa dependents de certs tributs, com l'ITP, que grava un sector amb una variància molt

més extrema que el conjunt del cicle econòmic. Ho ha expressat avui molt clarament el conseller: hi ha raons polítiques, hi ha raons legals, i també hi ha la raó dels fets. Per tant, esgotament del model, però perspectiva clara de millora en els propers pressupostos, seguint l'actitud que caracteritza aquest Govern, que és l'exigència en el compliment del pacte amb l'Estat que suposa el nostre Estatut d'autonomia.

Segon eix: el quadre macroeconòmic. Un quadre més moderat que en anys anteriors, certament, per les turbulències financeres en els mercats internacionals i per l'augment dels preus en les matèries primeres, entre altres motius. Un quadre moderat –ja ho he dit–, però encara molt satisfactori, amb un creixement del PIB del 3 per cent i un molt bon comportament d'altres indicadors bàsics, com els del mercat del treball, si recordem d'on veníem, o el manteniment del diferencial positiu de creixement amb la zona euro. Un quadre que ve a confirmar el que va ser una aposta estratègica del Govern d'esquerres des del primer minut, i és la transformació del nostre model de competitivitat, una transformació que avui estem ja palpant amb el bon comportament del sector exterior, amb la inversió en béns d'equipaments i amb l'ajustament de la construcció, que no de l'obra civil, i amb un augment de la productivitat del voltant de l'1 per cent, índex que feia temps que no observàvem. Una transformació que té a veure amb l'acompanyament que s'ha fet des del Govern a través de models innovadors, com és l'acord estratègic, que per la seva força i el servei que fa a l'economia és avui de la mateixa necessitat i vigència i que, com els ha explicat el conseller, està a punt d'aprovar un text actualitzat per als propers anys.

És per aquest motiu que se m'escapa aquesta necessitat que tenen els portaveus de l'oposició de fer alarmisme, amb un to més moderat o menys, de manera més subtil o menys, de manera més directa o menys, d'una situació que, en canvi, ens hauria de fer sentir orgull a tots, perquè, en economia potser més que en altres àmbits, el joc d'expectatives és molt perillós.

Jo estic segura, senyor Teixidó, que vostè admira un filòsof, l'Isaiah Berlin, segurament. (*El Sr. Fernández Teixidó assenteix.*) No m'equivocava. Doncs, sap què deia aquest filòsof? Deia que el dolent dels intel·lectuals és que els importa més dir coses interessants que dir coses certes. I, clar, vostè no és un intel·lectual, és un representant del poble de Catalunya, i, tot i que està molt bé dir coses interessants, florides i amb gesticulacions dignes de la millor comèdia, crec que per al judici polític això és insuficient, i s'han de dir coses prudentes, acurades i amb les repercussions que poden tenir en el cap.

Punt tercer: la pressió fiscal. Una discussió que és, entre l'esquerra i la dreta, recurrent; avui ho hem vist una vegada més, per la caricatura que intenten fer d'una guerra amb mer afany recaptatori. Fa pocs mesos, quan discutíem el projecte per al 2007, parlàvem d'utilitzar altres índexs. Jo deia que utilitzéssim pressió fiscal individual, fins i tot esforç fiscal, índexs que són més adients a la discussió, una discussió que si no ens enganyem és saber quins són els impostos que ha modificat a l'alça o a la baixa el Govern; cap més, aquesta és la

discussió. I quin són aquests impostos a l'alça? Cap. I a la baixa dues rebaixes selectives, però substancials de l'impost de successions i donacions, a les quals em referiré en la Llei de mesures. Vol dir això més pressió fiscal? Més aviat al contrari. I això s'admet, fins i tot, de fòrums tan poc sospitosos com la Cambra de Comerç de Barcelona.

I també un apunt important a què s'hi ha referit el conseller. La nostra pressió fiscal comparada amb la nostra renda *per capita* és de les més baixes d'Europa, i com per nosaltres Europa és un referent sempre –no només quan convé–, entendran que aquesta bandera de la baixada d'impostos, quan encara hi ha un camí per recórrer en termes de benestar, no serà la nostra.

Eix número quatre. Tot el que té a veure amb el pressupost com a eina de gestió, i, per tant, temes tan claus per a l'Administració pública moderna, com són el rigor, la transparència o el rendiment de comptes, amb uns recursos, que són els públics, que són els de tots. En aquest punt, jo em vull referir, per una banda, a l'orientació del pressupost a resultats; un tema que, en principi, hauria de semblar que defensem des de tot l'arc parlamentari i sobre el qual, en canvi, i com sempre, hi ha hagut silenci absolut des de l'oposició.

Ara els pressupostos són una millor i més moderna eina de gestió per l'àmbit institucional que abracen, perquè incorporen planificació estratègica, perquè fan extensiva la classificació de la despesa per programes a tota l'organització i perquè contenen indicadors que permeten avaluar els resultats; temes tots ells d'una rellevància que valorarem encara més en els propers anys, i els ho dic molt convençuda.

Per altra banda, vull destacar el rigor en la gestió. Un rigor que ja és marca de la casa amb el compliment estricte d'un pla de sanejament que va començar el 2004, i que avui ens permet presentar un pressupost equilibrat, sense dèficit, des dels 1.264 milions que vàrem trobar l'any 2003. I també parlo d'un estancament de l'endeutament, el 7,36 per cent del PIB, i el seu finançament amb pautes més sanejades. Un rigor, com deia, que és marca de la casa i que es manté, tot i la moderació dels escenaris de creixement.

També em vull referir a la credibilitat de l'Administració pública catalana en el compliment i execució dels pressupostos. Una execució que segueix sent una pauta d'estar, a 30 de setembre, més o menys a una mitjana de 55-60 per cent, i aquesta mitjana es tradueix a finals d'any en una mitjana del 85-90 per cent, que són percentatges més que raonables, molt satisfactoris diria. Això passa ara, passava abans quan vostès governaven i passa amb tots els governs mínimament seriosos, i jo a vegades sospito, i em corregeixen si m'equivoco, perquè, de veritat que no ho dic amb cap acritud, que quan el seu portaveu es va estrenar en la roda de premsa posterior als pressupostos, i va agafar aquestes dades parcials d'execució sense haver tingut temps d'analitzar la seva evolució i el que passava altres anys de manera ponderada. Però no crec que hàgim de fer d'això un eix central de la seva crítica, perquè, sincerament, no se sustenta, i amb aquesta rèplica última al Grup Mixt el conseller s'ha detingut clarament en les exposicions dels motius.

Jo vull acabar aquest quart punt amb una referència a una actitud que ja els hi ha expressat també el conseller i a la qual el meu grup es vol sumar. És una actitud que parteix del convenciment que tot el que es fa és millorable i també una actitud de reconeixement a una oposició constructiva pel bé de tot el país, una actitud que no queda en paraules, sinó que es tradueix en fets, com l'aprovació de quaranta-tres esmenes en els passats pressupostos, la més gran de la nostra història parlamentària. Una actitud, reitero, de diàleg i de treballar plegats pel bé del conjunt. Espero que així serà la feina parlamentària que ens queda de tramitació d'aquest projecte, tot i que avui no l'aprovem amb el seu suport.

En cinquè i darrer lloc, acabo amb el que em sembla més obvi, més rellevant, que són les prioritats per a Catalunya que aquest pressupost defineix. En primer lloc, l'esforç inversor, que augmenta quasi un 18 per cent i se situa prop dels 6.000 milions d'euros. Una inversió de 715 euros *per capita*, molt superior als 211 euros *per capita* que invertíem tan sols fa una dècada.

I crec molt sincerament que aquest blindatge d'una inversió elevada, aquesta obsessió a insistir en el que en definitiva és ambició de futur demostra la talla del projecte que avui estem debatent, que no és renunciar, tot i les moderacions imposades pel context, tot i la inflexió en la situació econòmica. Fer-ho bé quan tot va bé, té el seu mèrit, això és clar, però té més mèrit fer-ho igual de bé en condicions més adverses, i això és el que fa aquest pressupost en termes d'inversió.

En segon lloc, i com no podia ser d'una altra manera, les polítiques, la traducció concreta de la nostra aposta de país. Jo no vull parlar tant de si gastem el 52 per cent o el 42 per cent en polítiques socials, els ho dic amb tota l'honestedat, perquè crec que aquests compartiments estancs en el món d'avui dia han perdut sentit de què és fer una escola, una política social o una política econòmica? Segurament les dos, i també una política territorial. I els 840 milions d'euros que gastarem en metro i ferrocarril a la RMB, què són? Doncs, són una política necessària per al conjunt de Catalunya, per al seu equilibri territorial, per a la seva competitivitat i també per al benestar dels seus ciutadans.

I jo crec que és així com s'ha d'entendre l'orientació de les polítiques que es desgranen en aquests pressupostos. Una orientació que entén, per exemple, que una Catalunya més competitiva no és aquella que creu en la política de baixar un impost i que s'espavili qui pugui, sinó justament aquella que garanteix una provisió equitativa i eficient dels béns públics, perquè tothom pugui dur a terme les seves ambicions legítimes. És una orientació que entén que tenir la generació de dones millor formades a casa seva quan tenen fills, o amb grans dificultats per tenir-los i continuar treballant, no és tan sols una enorme injustícia sinó que és també una fallida del mercat, una gran fallida del mercat, i són aquestes fallides que nosaltres volem corregir també, com els diria, per altra banda, tot bon liberal.

I això es corregeix, o es comença a corregir amb el que estem fent, amb una inversió de 835 milions d'euros en atenció a la dependència, amb una inversió de 26 milions d'euros en el Pla de foment de llars d'infants,

amb la creació d'una línia estratègica d'igualtat d'oportunitats en el treball dotada amb 74 milions d'euros o amb la creació d'un pla sobre usos i gestió del temps i la vida quotidiana.

És aquesta la nostra orientació social, és una orientació que insisteix a apostar per les polítiques necessàries per als ciutadans avui, com és l'increment molt superior a la mitjana del 32,1 per cent destinat a polítiques d'habitatge, i les combina amb una aposta per les polítiques que són necessàries per demà, com és l'increment del 33,5 per cent que es destina a les polítiques de R+D+I, on ens queda encara molt camí per recórrer, certament. Una orientació que respon a les obligacions més immediates, com la seguretat, amb 1.270 places per a nous mossos i personal de comissaria, o la incorporació de 388 efectius als centres penitenciaris, però també a les obligacions que formen part ineludible del nostre compromís; parlo, per exemple, d'universitats, que finalment tenen un marc estable de finançament; parlo dels més de 100 milions d'euros destinats a equipaments culturals; parlo del segon Pla de la formació professional 2007-2010, que multiplica per deu el primer Pla de formació professional que van fer altres governs, o parlo de la descentralització als ens locals amb un augment de transferències de l'ordre del 17 per cent.

En definitiva, d'un projecte de pressupostos que fa més gruixut i més definit el dibuix de la Catalunya per la qual treballem, una Catalunya amb més llibertat i més progrés per a totes i per a cadascuna de les persones que hi viuen.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom... Senyor Fernández Teixidó?

El Sr. Fernández Teixidó

Si em permet, senyor president, per una al·lusió personal, que crec que esbandirem ben ràpidament. Sí, una al·lusió personal i ben directa.

El president

Té exactament un minut.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè que sembla que llegeix en Berlin i segurament haurà llegit en Popper, recomanaven aquests dos filòsofs tres característiques per a un intel·lectual i per a un polític: moderació, discreció i tacte. No crec que de les meves paraules ni el conseller Castells ni cap membre d'aquesta cambra ja s'hagi pogut sentir agredit dialècticament. Vostè surt aquí, i no entenc ben bé per què ha de fer l'al·lusió a la comèdia, a la gesticulació. No entenc per què, tractant d'agredir, quan jo no he fet cap agressió en aquest sentit. No m'ho prenc malament, només vull que li consti que no m'ho prenc malament, però crec que no és el procediment correcte per fer-ho. I no li tindrè en compte, si em promet una cosa, si és tan amable. (*Remor de veus.*) I no li tindrè en compte, i acabo president,

si em promet una cosa: que vostè seguirà estudiant amb profit en Popper i en Berlin.

(*Rialles.*)

El president

Senyora Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Miri, senyor Teixidó, sincerament no fa falta que vostè ni em perdoni la vida ni em recomani com jo he de seguir en la meva evolució personal intel·lectual. Jo m'he referit a la comèdia com un gènere sincerament que valoro molt i no ho deia com una ofensa, ho deia exactament en el sentit contrari; he dit «gesticulacions», em sembla, «dignes de la millor comèdia». La comèdia és un gènere que personalment jo aprecio molt, i si ho ha entès com una ofensa, li demano perdó.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, dividiré la meva intervenció en tres blocs diferenciats. En primer lloc, vull fer una anàlisi de les principals xifres i magnituds pressupostàries. En segon lloc, una descripció de les principals accions de govern recollides en aquest pressupost. I, finalment, en un tercer bloc, analitzar el que considerem, des del nostre grup parlamentari, la gran restricció d'aquest pressupost, el dèficit fiscal i el model de finançament.

Per tant, començaré, com he dit, pel primer bloc. Estem davant d'uns pressupostos consolidats que assolixen una xifra rècord de pràcticament 34.000 milions d'euros. Són, doncs, uns pressupostos ambiciosos, rigorosos i responsables. I, de fet, aquesta consideració que fem des del Grup Parlamentari d'Esquerra ens porta ja a anunciar en el principi de la meva intervenció el nostre vot contrari a les tres esmenes a la totalitat presentades durant el dia d'avui. Però malgrat que siguin uns pressupostos ambiciosos i rigorosos, hi ha una greu limitació financera, deguda al fre en el creixement dels ingressos no financers de l'Administració de la Generalitat, deguts, en bona part, a la reducció dels ingressos procedents dels tributs cedits. Estem parlant bàsicament de la disminució en recaptació de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Aquesta reducció dels ingressos és la causa que provoca que les despeses no financeres de la Generalitat moderin el seu creixement, com bé avui ens ha anunciat el conseller Castells. El 2007 van créixer un 10 per cent, el 2008 només un 7,4 per cent.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra, doncs, entenem que aquest fet mereix una profunda reflexió i és la darrera prova que el model finançament està totalment esgotat, però no d'ara, sinó de fa molts anys; quan va néixer ja estava esgotat, aquest model de finançament,

i des d'Esquerra sempre ho hem dit. Ara la realitat ens dona la raó. En conseqüència donem la benvinguda a moltes de les paraules que s'han dit en el dia d'avui en el transcurs del debat.

Quant a la inversió, hi ha un importantíssim esforç inversor. S'incrementa el volum de la despesa de capital en un 17 per cent, assolint un import de quasi 6.000 milions d'euros en inversió. Dit en altres paraules, la Generalitat inverteix 715 euros per habitant. Atès l'estret marge financer al qual ens referíem, aquest volum d'inversió és possible, en bona mesura, gràcies a què s'ha fet ús de l'anomenada Golden Rule, que permet presentar un dèficit addicional sempre que es destini a finançar increments d'inversions productives.

Ara en podem fer ús d'aquesta normativa, i de fet se n'ha fet ús. Però tot sigui dit de pas, el Grup Parlamentari d'Esquerra al Congrés dels Diputats hi va tenir bastant a veure, ara fa dos anys, perquè s'adoptés aquesta mesura que té com a objectiu, com bé ha dit el conseller, flexibilitzar la rígida llei del dèficit zero de l'època Aznar, una llei amb un clar objectiu d'escanyar les nostres finances. Ara, doncs, el Govern de la Generalitat i, en definitiva, la ciutadania de Catalunya se'n beneficiarà, d'aquesta flexibilització, i, per tant, tenim un volum inversor important. Cal també destacar que l'estalvi net és la principal font de finançament d'aquestes inversions.

Per altra banda, també finalitzem el Pla de sanejament 2005-2008 i s'assoleix l'objectiu financer, d'equilibri financer previst: els zero euros de dèficit sense comptar, òbviament, la Golden Rule. S'ha trigat, doncs, quatre anys a fer net en la situació financera heretada del darrer Govern de Convergència i Unió.

En un segon bloc, ens agradarà descriure el que entenem que són les principals accions de govern que es troben dins d'aquest pressupost. I entenem que les podem agrupar en dos grans eixos. En un primer gran eix, són mesures que van cap a l'enfortiment de l'estat català del benestar. I després hi ha un segon gran eix que entenem que són aquelles mesures encaminades a la creació d'estructures d'estat des del Govern. Aquests dos eixos representen els dos compromisos del Govern d'Entesa: compromís social i compromís nacional. Dues cares de la mateixa política.

Quant a l'enfortiment de l'estat del benestar, són aquell conjunt de mesures prioritàries per a aquest Govern amb objectius concrets i assolibles, que estan relacionats amb la vida quotidiana de les persones. Les persones són una prioritat. La solució total o la disminució de l'impacte negatiu dels problemes quotidians queden reflectits de forma transversal en aquest pressupost. És en aquest sentit que s'enforteixen els nivells de prestació de serveis públics. La despesa social concentra més de la meitat de la despesa pública: el 52 per cent del total.

Però també hi ha un altre eix, i són aquelles mesures encaminades a la creació d'estructures d'estat. La construcció nacional comença molt abans que hi hagi condicions per exercir el dret a decidir amb garanties.

Els grans reptes del nostre país: acollir la immigració, competitivitat de la nostra economia transformant el model i solucionar l'encaix del nostre país dins la Unió Europea, necessiten mesures de reforç de l'estat del benestar, per un costat, i anar bastint estructures d'estat, per un altre.

Posem alguns exemples il·lustratius: habitatge, increment en un 32 per cent, essent un dels creixements més destacats; construcció de més de dos mil habitatges directament; educació, 1.725 nous docents d'educació general per al curs 2008-2009; aposta pel medi ambient, per un territori sostenible, amb un dels principals increments, un 26 per cent en el cicle de l'aigua; salut, cent setanta actuacions d'inversió en atenció primària, millora de les llistes d'espera per a catorze procediments quirúrgics amb garantia; lluita contra el desequilibri territorial, amb un increment del 17 per cent de les transferències pròpies de la Generalitat als ens locals des de la pràctica totalitat dels departaments, sobretot des de Governació amb el PUOSC; increment en un 10 per cent de la protecció social, que servirà, entre d'altres aspectes, per desplegar la Llei de serveis socials, amb especial atenció a la dependència, discapacitat i infància en risc social.

També vull destacar, amb entusiasme, que finalment arriba el desplegament de Mossos d'Esquadra a les comarques del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, amb la construcció de més de deu noves comissaries.

Mesures adreçades també a posicionar-nos en l'escenari internacional, amb una clara millora de la competitivitat de l'economia catalana. Infraestructures, 1.200 milions d'euros en infraestructures ferroviàries o el desdoblament de l'eix Transversal en carreteres, per exemple. La recerca, el desenvolupament i la innovació experimenten un creixement més destacat, i arriben a un increment del 33 per cent. Suport a la internacionalització de l'economia catalana; en un nou món global aquesta és una necessitat imperativa per a la competitivitat de qual-sevol economia. S'ajuda les empreses del nostre país a establir cada cop més la seva estratègia en referències dels mercats internacionals i deixar de focalitzar-se només en el mercat estatal. En aquest sentit, es destaquen, des del desplegament de xarxes de plataformes empresarials, als 66 milions d'euros per al suport i foment de les indústries culturals. Si no tenim indústries culturals, no existiríem en el món interconnectat.

Suport, també, al reconeixement internacional de federacions esportives catalanes. Abans del 2004 només una federació reconeguda; en quatre anys més d'una dotzena.

Quant a política lingüística, 42 milions d'euros per a la promoció de la llengua, es reforcen els programes d'acolliment lingüístic amb la imminent Llei d'acollida, es desenvolupa també el programa de «Voluntaris per a la llengua», amb l'objectiu de fer de la llengua catalana la llengua pública habitual, normal comuna de la nostra societat. I alhora es promou una societat plurilingüe, amb persones capacitades per comunicar-se en diverses llengües. En aquest punt s'emmarca, doncs, el Pla d'impuls de la llengua estrangera, amb més de 480 centres escolars.

Com veuen, tota una sèrie de mesures il·lustratives.

Però hi ha un tercer bloc de la meua intervenció, i és el que fa referència al dèficit fiscal i al finançament. El dèficit fiscal és la nostra gran restricció, a causa, per un costat, al mal model de finançament i, per l'altre, al dèficit històric d'inversió de l'Estat espanyol a Catalunya. En aquests moments, alguns estudis assenyalen que el dèficit fiscal pot rondar el 10 per cent del PIB de Catalunya, és a dir, més de 20.000 milions d'euros. El pressupost consolidat que avui estem debatent puja 34.000 milions d'euros, el dèficit fiscal 20.000 milions d'euros. Tenim un dèficit monstruós, inaguantable. Quin país de la Unió Europea pot funcionar amb normalitat tenint un dèficit fiscal així? La resposta: cap. Per això el nostre país no funciona amb normalitat –episodis d'infraestructures sense anar més lluny.

El Govern d'Entesa té el compromís d'estudiar bianualment l'evolució de les balances fiscals i el càlcul del dèficit fiscal. Suposem que aquests treballs ja s'han iniciat. Conseller, és important que tinguem aquestes dades com més aviat millor, és important tenir les dades d'aquest dèficit fiscal, perquè si hem d'esperar que sigui el Govern espanyol el que les publiqui, ja podem anar esperant. De fet, la publicació de les balances fiscals per part del Govern espanyol no deixa de ser un de la llarga tirallonga d'incompliments del PSOE amb Catalunya, una llarga llista d'incompliments del president del Govern espanyol amb Catalunya.

Però també la inversió de l'Estat espanyol a Catalunya. L'acord assolit per aplicar la disposició addicional tercera de l'Estatut representa una millora respecte a la interpretació feta l'any anterior. S'ha de reconèixer que proporcionarà més inversions a Catalunya que no pas la metodologia aplicada el 2007 i que contempla una sèrie de clàusules per garantir el grau de regionalització de la inversió pública i sobretot el seu grau d'execució. De fet, el pacte a què va arribar el conseller Castells amb el ministre Solbes ha confirmat que la inversió contemplada en el pressupost general de l'Estat del 2007 no complia ni amb la lletra ni amb l'esperit de l'Estatut. Conseller, hem de recuperar la inversió de l'Estat perduda l'any 2007 i sobretot vigilar el seu grau d'execució.

Finalment, m'agradaria referir-me al finançament. Deixi'm fer una prèvia. Volem aclarir un aspecte de conceptes. El nou Estatut conté un *nou* sistema de finançament i malauradament no un nou model de finançament. Malauradament, el nou Estatut no va canviar les principals regles del joc: Espanya continua tenint la paella pel mànec, i aquesta és la nostra principal feblesa.

Fet aquest aclariment, que per nosaltres és important, trobaran a Esquerra Republicana en tot allò que convingui perquè s'apliqui abans del 9 d'agost de 2008 el nou sistema de finançament que fixa el mateix document estatutari. La negociació amb el Govern espanyol serà duríssima. De moment, ells no estan per la feina, i això és un mal símptoma. Dos aspectes que entenem clau d'aquesta negociació, la gestió del temps serà fonamental. En aquesta negociació no hem de caure mai en la temptació d'acceptar un mal sistema abans que res. I també la unitat serà fonamental en aquesta negociació. I aquí trobaran Esquerra Republicana, igual que

ho hem fet altres vegades, i m'estic referint a l'Estatut aprovat el 30 de setembre en aquesta cambra.

En definitiva, l'any vinent serà clau per veure si l'Estat espanyol aposta per aplicar, com a mínim, el que fixa l'Estatut retallat o aposta descaradament cap a l'escanyament de les nostres finances. Ens juguem el nostre futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, i permetin-me que comenci amb una petita digressió, perquè ara quan mirava les notes per a aquesta intervenció m'adonava que hi ha un cert paralelisme entre el debat parlamentari de pressupostos i l'estructura clàssica –l'estructura, que quedi molt clar– d'una tragèdia grega. Un pròleg en què el protagonista uneix el passat, el present i l'esdevenidor i que planteja algun tipus de dilema o de proposta moral. Els episodis, tenen aquest nom, a la Grècia clàssica podien ser fins a cinc, aquí em sembla que ja en fem algun de més, que són un diàleg entre el cor i els personatges o entre els personatges, i s'hi expressen les idees i el futur del personatge i l'*éxodos*, literalment «la sortida», en què es resol el dilema amb la participació activa dels deus, en aquest cas, doncs, seria amb la votació i gairebé sempre amb algun tipus de profit moral.

Res més lluny de la meua intenció que associar el debat dels pressupostos a un concepte teatral, eh?, i, per descomptat, res més lluny que insinuar que algun dels que m'han precedit en l'ús de la paraula tinguin unes sorprenents habilitats histriòniques. Simplement –simplement–, el que jo vull dir és que l'episodi que a mi em toca està perillosament a prop de l'*éxodos*, que moltes coses ja estan dites, i que repetir determinades referències, per exemple, el marc macroeconòmic, poden fer que l'interès, que ja està potser en declivi, s'acosti perillosament a zero.

Així, doncs, jo dono per reproduïda l'explicació que s'ha fet en el pròleg, en els episodis anteriors, sobre les principals magnituds que configuren l'entorn econòmic d'aquests pressupostos: el creixement del producte interior brut, 3 per cent, menor que en anys anteriors, però sempre per sota, ara, i en les previsions de la zona euro, que és la nostra referència més immediata; l'augment de l'ocupació, el nombre de persones afiliades a la Seguretat Social, és cert, amb menor ritme, però que ens permet encara pujar la taxa d'ocupació i ens permet encara un increment del nombre d'afiliats a la Seguretat Social, en aquests moments estem a 3.424.527; una xifra certament alta. Una dada raonable en la formació bruta de capital, una previsió d'increment en els béns d'equip que compensa una construcció desaccelerada; desaccelerada a pesar que vuitanta mil habitatges nous continua sent una xifra alta per a allò que han de servir,

que és per complir amb les necessitats dels ciutadans de Catalunya amb capacitat d'accedir-hi.

Per cert, un comentari que espero, senyor Castells, que no consideri fora de lloc. M'he llegit, si no totes, la major part dels 284 fulls de l'informe econòmic i financer que acompanya els pressupostos, i no hi he trobat –i potser s'hi podria afegir de cara a anys posteriors– cap referència a la comptabilitat ambiental, que moltes empreses i administracions estan introduint. Es tracta d'un element que té a veure, que sense cap mena de dubte té a veure amb la competitivitat o manca de competitivitat futura de l'economia catalana, i si la introduïssim, de pas faríem explícit que determinats compromisos d'aquest Govern no són la tasca sectorial de cap departament, sinó d'un objectiu de primera magnitud per al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Però tornem a les xifres macroeconòmiques. Ja s'ha dit també, proper a l'*éxodos*, que l'entorn econòmic mundial ha canviat i en aquests moments les previsions de creixement són menors, amb una economia interconnectada, l'economia catalana reflecteix de manera immediata aquest canvi. Tan absurd seria negar el canvi de l'entorn, com fer-ne catastrofisme, i celebro que no se'n hagi fet. I tan absurd seria no adaptar els pressupostos a la nova situació de l'economia del país, com pretendre que hem caigut al fons de la crisi i a més responsabilitzar d'aquesta nova situació en l'economia mundial únicament i exclusivament a l'acció del Govern de la Generalitat.

Si bé és cert que aquest entorn econòmic continua sent de creixement, no ho és menys que mai les mitjanes han servit per definir els valors extrems, i l'alegria, com sempre, va per barris. De fet, en el debat de pressupostos de l'any passat, que va ser ara fa sis mesos, els vaig posar un seguit d'exemples que justificaven la constatació, que podem compartir, que en un país en què l'economia va raonablement bé hi ha particulars l'economia dels quals és com algunes finques del sud de la península *manifestamente mejorable*.

I així vaig posar de manifest que el creixement econòmic en termes de PIB no s'està traduint a l'augment paral·lel de la renda *per capita*. Ho torno a posar de manifest aquest any perquè aquest fenomen no s'ha mogut. La taxa de temporalitat continua essent anormalment alta, si bé és cert que aquest any hem aconseguit que millori una mica: del 26,4, que estàvem el 2007, passem al 23,8. I un fenomen molt particular de l'economia catalana i espanyola: el descens continuat de la participació dels salaris en el total de la renda disponible.

Segons l'informe del CES passem del 2000, del 49,5, al 46,6 en l'any 2006, però, alerta!, perquè, al mateix temps que els salaris baixen, la seva participació en l'IRPF es manté a uns nivells per sobre del 80 per cent, essent el 10 per cent per a autònoms i petits empresaris i el 10 per cent per a rendiments de capital, i l'IRPF no perd pistonada en el conjunt dels impostos, el 2002 era el 35,5 per cent i ara és el 35 per cent, ha baixat només mig punt. Si recordem que l'IVA ha guanyat aquest mig punt, i recordem també que l'IVA és més feixuc per als que no tenen possibilitat d'estalvi, arribem a una situació que mereix una anàlisi.

I llegeixo literalment un informe del servei d'estudis de «la Caixa»: «En una primera aproximació al sistema fiscal espanyol ens trobem amb una paradoxa evident: els tipus de gravamen són relativament elevats en comparació amb la mitjana dels països del nostre entorn, però, en canvi, la pressió fiscal és una de les més baixes d'Europa. Alguna cosa falla. Les causes són molt diverses, però no podem deixar de citar-ne algunes: el frau i el menor control exercit sobre les rendes no salarials, la fugida de l'IRPF pels qui es poden acollir legalment a la figura de persona jurídica i, no cal dir-ho, la desnaturalització que pateixen les bases imposables a causa del complicat entramat de deduccions i bonificacions aplicables.» No ho diu el servei d'estudis d'Iniciativa - Esquerra Unida, ho diu el servei d'estudis de «la Caixa».

I a mi aquestes em porten cap a una altra reflexió. Quan un territori fa un esforç fiscal més gran i no rep en forma d'inversió o de despesa pública la corresponent compensació es produeix el fenomen, fa un moment s'hi referia un orador, del dèficit fiscal, i això aquí a Catalunya ha portat a la reivindicació, compartida cada vegada per més gent, de la publicació de les balances fiscals, i no cal dir que el nostre grup se suma a aquesta reivindicació. Però sigui dit de manera metafòrica que potser caldrà començar a reivindicar que o calculem la balança fiscal, ja no del territori, sinó de les rendes del treball, el resultat podria ser sorprenent.

Per aquest motiu a mi m'agradaria que en aquests plafons que reflecteixen el resultat de les votacions a vegades sortís com a subtítol de traducció, no de traducció idiomàtica però sí que de traducció simultània, un missatge en forma de «Quan algú proposa retallades, eliminacions, que no adequacions d'impostos», que sortís un subtítol de: «El que aquest senyor o aquesta senyora està dient és que les rendes del treball encara hauran de fer un major esforç fiscal.» Estic segur que molta gent entendria millor el debat.

I si faig aquest comentari en matèria fiscal és per introduir la necessitat, que després en el debat de la Llei de mesures fiscals ja continuarem, que qualsevol modificació en matèria fiscal s'ha de fer de manera que no desequilibri la progressivitat, que no desequilibri més la progressivitat i l'equitat del sistema fiscal.

Pel que fa estrictament al pressupost –i també des de l'*éxodos*– es parteix de la constatació d'una erosió important en la previsió d'alguns dels impostos, especialment els vinculats a les transaccions immobiliàries i, en última instància, i ho compartim, a l'esgotament de l'actual sistema de finançament; unes comunitats autònomes que tenen la despesa en major creixement, les despeses socials; un estat central que té uns ingressos fiscals menys dependents del cicle i amb major creixement.

La valoració del sistema vigent fins ara, que cadascú la faci, però he celebrat sentir aquest matí la coincidència en la necessitat d'un nou model de finançament i en especial el compromís, per part del portaveu del Partit Popular, a col·laborar en aquest sentit. Perfecte, ajudi'ns, senyor Millo. La millor ajuda que ens pot fer és que quan es plantegi el debat el seu partit expliqui que no es tracta de les reivindicacions insolidàries d'uns

catalans insaciabls que volen quedar-se amb el que no els pertoca, sinó d'una necessitat de justícia perquè Catalunya no estigui per sota d'altres comunitats autònomes que reben la solidaritat dels catalans a l'hora de disposar dels recursos que necessita per atendre les necessitats de la seva població. Perquè jo també m'hi apunto a la igualtat de drets i de disponibilitats entre comunitats autònomes. Sé, senyor Millo, que això serà dur, perquè és just el contrari del que ha fet el PP fins ara. Jo encara sóc dels que recordo les meses petitòries de signatures per un referèndum il·legal –il·legal– on es demanava, i en sóc testimoni directe, firmes contra Catalunya.

En tot cas, la limitació de la recaptació ha obligat a un treball extraordinàriament curós d'assignació de recursos, amb un resultat d'un increment important d'inversions.

Jo aquí m'hi he de parar: 5.906 milions d'euros, 715 euros per habitant és un canvi espectacular. I no fem d'«agafem, a veure, fa dos anys i llavors hi apliquem l'IPC...» Escolti, això multiplica per dos les xifres de l'any que vostès vulguin del període 2003 cap endarrere; ho dobla absolutament i a més a més s'ajunta amb un any en el qual, la inversió estatal com a conseqüència dels acords de la disposició addicional tercera de l'Estatut i el petit auxili que des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida hem aportat amb l'acord que el diputat Herrera ha introduït en els pressupostos de l'Estat, hi haurà també una forta participació de la inversió estatal.

I aquí vull dir que disposar de prou diners per inversions significa una condició necessària però no suficient. I aquí m'apunto a les paraules que deia el diputat Milà ahir quan parlava de necessitat de prioritzar la inversió futura. Espero que a partir d'ara sigui més senzill reivindicar les inversions que donen resposta a les necessitats de la quotidianitat.

Un creixement moderat de la despesa corrent, el 7,4 per cent. Expansiu? Avui s'ha dit que sí. Jo retallaré curosament el *Diari de Sessions* i cada vegada que es presenti per part del Partit Popular una proposta que comporti increment de la despesa li recordaré el que avui s'ha dit aquí, perquè, clar, avui aquest matí també hem sentit que no es poden fer comparacions de pressió fiscal si no parlem també de serveis, però és que a la inversa també deu ser veritat, no? No podem poder comparar serveis si no igualem pressions fiscals. Quan aquest matí algun dels proposants de les esmenes a la totalitat reclamaven equiparacions amb percentatges de la inversió, per exemple, amb I+R+D, sobre el PIB o la despesa social amb relació a la mitjana europea, tenien en compte el sensible menor pes que té el nostre sector públic, la nostra base fiscal?

I el pressupost té un altre element, que potser no sóc jo qui l'hauria de destacar: es culmina el pla de sanejament assolint l'equilibri financer. Això potser hauria de fer més feliç a l'oposició que a la força política que jo represento, sempre més heterodoxa en matèria econòmica. De fet –de fet–, l'estructura de menor creixement de la despesa corrent i de major inversió i de culminar el pla de sanejament és allò que se'ns demanava per part

de l'oposició fa sis mesos. Em sorprèn que això ara no els agradi. I amb una profunda prioritització, ja s'ha dit –no ho repetiré– de recerca, desenvolupament i innovació, habitatges, cicle de l'aigua, transport, transferències als ens locals, protecció social, desenvolupant un sistema –i això és molt important, això és terriblement útil– pressupostari de programes i indicadors, que facilita la feina del gestor i facilita també extraordinàriament la feina de qualsevol observador interessat i, per descomptat, també de l'oposició.

Amb una preocupació per la despesa social, amb elements a mantenir, i si podem incrementar el nivell dels serveis públics evitant-ne el deteriorament; increment de despeses orientades a complir compromisos i incrementar serveis públics. Tan sovint que se'n demana que atenguem les necessitats, que es tingui en compte que s'incrementen 1.725 mestres, que hi hauran 18.800 beneficiaris en la prestació de la Llei de dependència, 1.636 mossos que vindran a Tarragona –ja era hora!, en això dels mossos sempre passa que els que en tenen se'n queixen, però els que no els tenim els esperem com a aigua de maig, ja era hora que ens toqués a Tarragona, que sempre som els últims de la llista excepte quan es tracta de posar noves infraestructures energètiques–; 169 actuacions en matèria d'assistència primària d'assistència primària, d'atenció especialitzada; millora de les llistes d'espera, que ens dolen, però que en aquest moment a diferència del que passava en altres períodes s'està millorant.

No entraré, per motius obvis de colors del semàfor, en l'anàlisi del departament, però jo ja que he començat amb una referència teatral acabaré d'una manera similar.

Deia Oscar Wilde: «El món és un gran teatre. El problema gairebé sempre està en el repartiment.» No sé, en el repartiment d'avui quin paper ha jugat cadascun, però abans de donar pas a l'*éxodos* vull expressar el nostre convenciment que aquests pressupostos garanteixen la prestació dels serveis que la societat catalana demana, tenen unes bases sòlides de rigor en la gestió de l'endeutament i en els dèficits i no comporten increment de la pressió fiscal, posen l'accent en aquelles polítiques que han de permetre afrontar el futur amb garanties d'èxit –la inversió, l'acord estratègic–; uns pressupostos que ens han de permetre afrontar els reptes que té el nostre país.

Moltes gràcies.

El president

El senyor conseller demana la paraula?

El conseller d'Economia i Finances

Senyor president...

El president

Senyor conseller, un segon, un segon... Senyor Millo?

El Sr. Millo i Rocher

Si em permet, senyor president, per unes al·lusions directes que ha fet el diputat Pi sobre la meua persona.

El president

Té un minut.

El Sr. Millo i Rocher

No dubti, senyor diputat, no dubti mai que el Partit Popular el trobarà sempre al seu costat per una reforma que sigui legal, que sigui constitucional, que busqui el consens i que sigui feta d'acord amb la resta de les comunitats autònomes d'Espanya, perquè la reforma d'una llei com aquesta del finançament s'ha de fer d'aquesta manera, i, en aquest sentit ens hi trobarà sempre. És més, vostè sap perfectament que quan el Partit Popular ha governat a Espanya ha fet inversions a Catalunya que en aquests moments el Govern espanyol les farà perquè se l'obliga per llei, si és que realment això es fa d'aquesta manera, ja ho veurem quan arribi.

Però en qualsevol cas no dubti que aquesta és la manera de funcionar, i no dubti també que mai trobarà un paper en el qual pugui vostè demostrar que el Partit Popular ha demanat un vot en contra de Catalunya, perquè no és cert. Una cosa és manifestar-se a favor o en contra d'un referèndum i una altra cosa és demanar un vot a favor o en contra de Catalunya, perquè en contra seria un contrasentit en si mateix, que nosaltres no hem fet mai, ni ho farem.

Gràcies.

El president

Senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Res, molt breument unes paraules simplement per agrair el suport dels tres grups de la majoria per fer un reconeixement de les seves aportacions al llarg de tot el procés d'elaboració del pressupost –al llarg d'aquest procés hi ha hagut, lògicament, un diàleg intens amb ells–, i per constatar la cohesió d'aquesta majoria, pedra angular, lògicament, de l'acció de govern.

I, finalment, només per reiterar a tota la cambra l'oferta d'un debat constructiu i un debat que pugui ajudar a millorar el projecte de pressupostos que avui hem presentat en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del projecte.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte del pressupost de la Generalitat per al 2008 han estat rebutjades per 64 vots a favor i 69 vots en contra. Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat.

Projecte de llei de mesures fiscals i financeres (debat de totalitat) (tram. 200-00029/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comparec davant d'aquesta cambra per presentar en nom del Govern el Projecte de llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els pressupostos de l'any 2008. Abans de començar la meua intervenció, crec necessari destacar els principis orientadors que inspiren l'elaboració d'aquest projecte de llei.

En primer lloc, aquest és un projecte de llei que compleix amb allò que ha de ser una llei d'acompanyament dels pressupostos: és un text que conté aquelles disposicions fiscals i financeres que, per les seves característiques, no poden integrar-se en una llei com la de pressupostos, que només disposa d'un any de vigència, però que és necessari que la completin. Aquest projecte d'acompanyament tampoc conté mesures que, per la seva pròpia naturalesa o abast, correspon tramitar a través d'altres procediments legislatius.

En segon lloc, la llei de mesures fiscals i financeres és el text adequat per portar a terme canvis tributaris menors o puntuals que tenen voluntat de permanència; canvis singulars, específics, que no suposen una modificació del conjunt d'un impost. Com ja els he explicat aquest matí, aquest any resulta especialment significativa la modificació d'alguns aspectes de l'impost de successions i donacions. Però cal deixar clar que la magnitud d'aquestes modificacions en cap cas no representa la reforma a fons d'aquest tribut que el Govern s'ha compromès a fer.

En tercer lloc, cal dir que aquest projecte de llei, com ja s'ha produït en anteriors ocasions, no augmenta la pressió fiscal. No trobaran cap modificació normativa dins d'aquest projecte que augmenti els impostos que paguen els ciutadans; ben al contrari, es suprimeixen diverses taxes i fets imposables, i es produeixen rebaixes fiscals selectives que es consideren necessàries. El rigor i la bona gestió dels pressupostos durant els darrers anys han permès introduir modificacions en aquesta i en anteriors lleis d'acompanyament sense forçar la naturalesa d'aquests tipus de projectes de llei. Aquesta és la realitat, fins i tot en aquest pressupost, en què el Govern ha hagut de ser especialment rigorós i responsable per tal de gestionar la moderació que es produeix en els ingressos fiscals lligats al mercat immobiliari.

Passo a continuació a explicar els aspectes més rellevants del contingut del projecte. El text es compon de dos títols: el primer, dedicat a mesures fiscals, i el segon, a mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques. El primer títol conté catorze articles i es divideix en tres capítols. El primer conté les normes relacio-

nades amb els tributs propis; el segon, les corresponents als tributs cedits, i el tercer, a altres mesures fiscals.

Pel que fa als tributs propis, cal destacar, en primer lloc, la modificació del cànon de l'aigua. Aquest any només es realitza la modificació de l'anomenat «coeficient d'abocament del sistema», que afecta el tipus de gravamen específic aplicable als usos industrials i assimilables, agrícoles i ramaders. Aquesta mesura suposa una reducció d'aquest coeficient per als supòsits d'abocaments al mar, atès que, encara que es grava la utilització d'una infraestructura de sanejament, aquesta utilització no implica costos de depuració per a l'Administració, atès que en aquest cas el contribuent no és usuari d'estació depuradora.

En segon lloc, respecte a les taxes de la Generalitat, cal indicar que se suprimeixen dues taxes, s'eliminen cinc fets imposables, es modifiquen dues taxes més per adaptar-les als preceptes legals, s'eleva les quotes d'altres taxes i s'articulen millores en les exempcions i les bonificacions d'una més.

Pel que fa a les supressions de taxes, el Departament d'Educació elimina la taxa per drets de formació d'expedient i la taxa per la inscripció a les proves per a l'obtenció dels certificats expedits per la International Certificate Conference. També es suprimeix el fet imposable consistent en la prestació dels serveis docents que condueixen a l'obtenció del títol de disseny i es redueixen els imports de quota corresponents a la taxa per la inscripció en les proves per a l'acreditació de les unitats de competència.

El Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, per la seva banda, suprimeix quatre fets imposables de la taxa per la prestació de serveis per la Direcció General de Jocs i Espectacles.

Pel que fa a les modificacions, el Departament de la Presidència, per una banda, modifica la taxa per publicació d'anuncis en el DOGC, per adaptar-se a la nova regulació de la Llei 2/2007, i per altra banda, millora les exempcions i eleva els imports de les bonificacions per a determinats col·lectius de la taxa pel servei de guarda de vehicles del Patronat de la Muntanya de Montserrat i, a la vegada, incrementa alguna de les seves quotes.

El Departament de Salut, per adaptar-se a la nova configuració imposada pel Reglament 882/2004, del Parlament Europeu, sobre els controls oficials efectuats en matèria de salut animal, modifica la redacció de la taxa d'inspecció i control sanitaris d'animals i llurs productes, fins ara vigent i coneguda com a «taxa d'escorxadors». A la vegada, eleva algunes quotes d'aquesta taxa.

El Departament de Governació i Administracions Públiques també eleva la quota de la taxa per l'emissió de certificacions de presentació de projectes tècnics, d'infraestructures comunes de telecomunicacions als edificis i de butlletins de certificats d'instal·lació.

Tanca aquest capítol la modificació dels articles d'acreditació i de quota de la taxa per productes emparats, gestionada pel Consell Català de la Producció Agrària Ecològica, adscrit al Departament d'Agricultura, Acció

Rural i Alimentació, per millorar l'ajust de l'import de la taxa al cost del servei.

Amb relació als tributs cedits i les altres mesures fiscals, cal destacar en primer lloc, com ja hem comentat a bastament, que es produeixen modificacions relacionades amb l'impost sobre successions i donacions.

Amb relació a la part de successions, per una banda es creen dues noves reduccions: la reducció del 95 per cent per l'adquisició de béns del causant utilitzats en l'explotació agrària de causahavent i la reducció del 95 per l'adquisició de béns del patrimoni natural quan es tracti de finques rústiques de dedicació forestal ubicades en terrenys inclosos en un pla d'espais d'interès natural –PEIN–, aprovat pel Decret 328/1992, de 14 de desembre, o en un espai de la xarxa Natura 2000. Per una altra banda, s'incrementa l'import de la reducció per adquisició de l'habitatge habitual del causant i es fixa en 500.000 euros.

En la part de donacions, es regula la tarifa de les transmissions lucratives entre vius, que passa de setze a tres trams per als grups 1 i 2, amb uns tipus més reduïts –del 5, 7 i 9 per cent–, amb l'objectiu d'evitar possibles estratègies de planificació fiscal de cerca de punts de connexió en d'altres territoris on la fiscalitat de les operacions sigui més favorable.

En segon lloc, respecte a la resta de mesures fiscals, per una banda es regula l'obligació de presentació de documents per via telemàtica de l'autoliquidació corresponent als efectes de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats i de l'impost sobre successions i donacions. Per altra banda, es regula l'obligació d'informació sobre documents presentats en altres comunitats autònomes, de forma que els registradors estiguin obligats a trametre la informació pertinent que permeti identificar aquells documents que, contint fets imposables el rendiment dels quals correspon a la Generalitat de Catalunya conforme als punts de connexió aprovats, no han estat oportunament presentats a l'Administració tributària catalana.

Amb això passàriem ja al segon títol de l'Avantprojecte de llei de mesures fiscals i financeres, que conté una sèrie de mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, dividides en cinc capítols, amb un total de dotze articles.

En el capítol de gestió financera i control s'inclouen cinc mesures; dues d'elles, per tal d'optimitzar la gestió dels recursos, i les altres tres, de control de la gestió pressupostària de determinades entitats públiques de la Generalitat de Catalunya.

La primera d'aquestes mesures té com a finalitat atorgar a l'Institut Català de Finances el paper de gestor de fons, com a conseqüència que la Comissió Europea, en col·laboració amb el grup BEI –el Banc Europeu d'Inversions i el Fons Europeu d'Inversions–, ha posat en marxa la iniciativa Jeremie durant el període de programació 2007-2013, que permet la combinació de subvencions amb instruments financers.

Les quatre mesures següents són modificacions de la Llei de finances públiques i tenen el següent contingut: primer, autoritzar el conseller d'Economia i Finances

per tal de declarar no disponibles les transferències corrents o de capital si les entitats tenen suficients disponibilitats per a la seva activitat pressupostària; segon, ampliar l'àmbit d'aplicació de l'article 71 de la llei per tal d'establir l'obligació que determinades empreses públiques trametin certes informacions comptables a la Intervenció General per donar una major transparència a les relacions financeres entre les administracions públiques i les empreses públiques; tercer i quart, regular mitjançant una llei els requisits necessaris que ha de contenir una convocatòria de subvencions o ajuts que es publiqui en l'exercici pressupostari anterior al que correspongui la despesa.

Pel que fa al capítol de contractació, les mesures que s'hi inclouen consisteixen, d'una banda, en la modificació de l'article 35.5 de la Llei 31/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, per la necessitat d'adaptar la referència feta al Registre de licitadors de la Generalitat al nou Registre electrònic d'empreses licitadores, regulat pel Decret 107/2005, de 31 de maig. D'altra banda, en l'addició d'un nou apartat 8 en el mateix article 35, que ve motivat, aquest nou apartat, per la necessitat d'ampliar la reserva establerta a la llei per als contractes administratius d'obres, subministrament o serveis als encàrrecs de gestió fets a empreses públiques o altres entitats, per tal de fomentar la integració laboral dels disminuïts i entitats sense ànim de lucre que tinguin com a finalitat la integració de persones amb risc d'exclusió social. L'experiència estableix la necessitat d'ampliar la reserva per tal que empreses com la Cire –Centre d'Iniciatives per a la Reinserció– se'n puguin afavorir, ja que el seu objectiu primordial és satisfer el dret al treball dels presos i penats internats en establiments penitenciaris.

En relació amb el capítol d'estructura, règim i procediment, cal destacar que en la secció primera, referent a estructura, s'inclouen modificacions que afecten les normes reguladores de l'Institut Català d'Energia i l'Agència Catalana de Consum. A la secció segona, referent al règim administratiu i procediment, destaca una modificació normativa que ha de permetre complir amb l'Acord de 17 de juliol, del Govern de la Generalitat, en què es va aprovar el Pla de mesures per a la facilitació de tràmits a l'activitat econòmica i empresarial i la simplificació administrativa.

Respecte al capítol de tarifes i prestacions patrimonials públiques, es proposen dues modificacions. La primera suposa l'increment del 2 per cent a determinades tarifes per serveis generals i per serveis específics que presta directament Ports de la Generalitat; els serveis portuaris que Ports de la Generalitat presta es troben definits i enumerats en l'article 88 de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de Ports de Catalunya. La segona modificació suposa l'increment del 2 per cent en determinats preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic, per concessions i per autoritzacions administratives atorgades per Ports de la Generalitat, les quals es regulen a l'article 91 de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de Ports de Catalunya, amb relació a la disposició transitòria sisena d'aquesta llei.

Finalment, i ja per acabar amb els continguts de la llei, cal destacar les disposicions finals, que contenen dues

autoritzacions de refosa. La primera d'elles, sobre la legislació de taxes de la Generalitat de Catalunya. L'autorització de refosa de la legislació sobre taxes de la Generalitat prevista en la Llei 5/2007 es fa extensiva a les disposicions sobre taxes recollides als projectes de llei de pressupostos de 2008, a la seva llei d'acompanyament i a la Llei 2/2007, del 5 de juny, del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, sense modificar el termini per a l'aprovació, que és el juliol de 2008.

La segona autorització té per objecte obtenir, en el termini d'un any, a comptar de l'entrada en vigor de la llei, un únic text legal que incorpori la regulació actualitzada amb relació a la legislació sobre protecció dels animals.

Aquestes són, senyor president, senyores i senyors diputats, les línies bàsiques de la Llei de mesures fiscals i financeres que he tingut l'honor de presentar a aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem presentat aquesta esmena a la totalitat al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, per tres grans motius.

Un primer motiu, perquè estem en desacord amb les coses que vostès plantegen com a positives en aquest text i que, un cop analitzades, no ho són.

Un segon motiu, perquè, en un context de desacceleració econòmica reconegut per tothom i previst per al 2008, creiem que una llei com aquesta, que es diu «de mesures fiscals i mesures financeres» no té gens en compte aquest nou context i aquesta nova situació prevista per a l'any vinent. Aquest és un projecte de llei pensat com si tot seguís igual i com si la gran bonança econòmica fos el fet que es preveu per a l'any 2008, quan totes les dades ens indiquen, ho repeteixo, que això no serà exactament així, ni molt menys. Tothom ho diu, tothom ho adverteix, i aquí, vostès, com si sentissin ploure.

I un tercer motiu de l'esmena és perquè entre el que es diu que es farà i el que es fa hi ha una gran contradicció. Una vegada més, el tripartit anuncia grans mesures, i a l'hora de la veritat, res de res. Aquesta llei n'és un nou exemple.

Però anem a pams. Vostès han fet bandera, en la presentació d'aquest projecte de llei, que se suprimeixen taxes. Vostès, que, des de l'existència del tripartit, n'han creat prop d'un centenar, entre taxes i nous fets imposables, ara vostès fan d'abanderats que suprimeixen taxes. Primer de tot, a veure si ens poguéssim aclarir. Si eliminen alguna taxa o algun fet impossible, diuen: «No augmentem la pressió fiscal, més aviat la reduïm.» Però, en canvi, si en creen un centenar, entre taxes i

nous fets imposables, diuen: «Això no té res a veure amb l'increment de la pressió fiscal.» Aniria bé si ens ho poguessin aclarir.

I és clar, coneixent justament aquests antecedents, cal analitzar aquest canvi. I llavors hom constata que la supressió de taxes no ve per una convicció del tripartit de reduir la pressió fiscal o introduir elements d'estímul a l'economia, sinó que se suprimeixen taxes en què decau el mateix fet que les va originar o perquè són coses ja no utilitzades. Posem-ne alguns exemples.

Ara que es deixa de fer el DOGC en paper, ara, és clar, suprimeixen una part de la taxa. Només faltaria! Però, clar, el conseller no ho ha dit, no, però la taxa per publicar anuncis al DOGC l'augmenten un 220 per cent. Déu n'hi do!

O eliminen també el que és la taxa per drets de formació d'expedients per a l'expedició de títols i diplomes acadèmics no obligatoris anteriors als regulats per la LOGSE. Dubto que hi hagi cues de gent demanant aquesta expedició de títols.

O una altra eliminació de taxa, que deuen considerar vostès una gran mesura social, i lliga amb una cosa que també veurem en aquest Ple, i vostè ho ha passat molt de puntetes, i és la supressió de taxes referides a la inspecció tècnica de màquines recreatives i d'atzar, taules de casinos, aparells de material del joc del bingo, etcètera, no? Aquests exemples expliquen per ells mateixos la gran repercussió social, no?, d'aquesta suposada tendència d'eliminació de taxes.

I quines augmenten? Ja m'he referit, per exemple, a la del DOGC, no?, que l'apugen un 220 per cent; no està malament. Incrementen també la quota de la taxa per a l'emissió de certificacions de projectes tècnics d'infraestructures comunes de telecomunicacions als edificis i els butlletins o certificats d'instal·lació. I això ja afecta bastanta més gent. O es varia i es produeixen increments en la taxa per control i inspecció sanitària en escorxadors i als establiments alimentaris subjectes a control sanitari. I diria que això ja afecta més gent.

O varien la taxa de productes emprats en el camp de la certificació ecològica. En canviar el sistema de meritació d'aquesta, això suposarà un augment. I suposo que això anirà afectant cada vegada més gent. I tot això sense tenir en compte... No surt en aquest projecte de llei, i és cert, però no ho podem obviar perquè estem parlant de taxes i de tributació; hem de tenir present el que estem parlant justament en aquest Parlament, i em refereixo a la nova proposta de creació d'un cànon d'incineració de residus, que també tindrà una gran afectació. És a dir, podem constatar que les que tenen més abast quant a afectar més gent, les augmenten, i les que pràcticament o totalment en decau el fet impossible desapareixen totalment.

Bé, i llavors, seguint analitzant la llei, arribem al que hauria pogut ser la mesura estrella d'aquesta llei; ho hauria pogut ser i no ho serà, tot al contrari. I em refereixo a la modificació de l'impost de successions i donacions. I aquí, amb relació al que he dit abans, vostès encara se superen més quant a contradiccions i quant a engany dels seus mateixos anuncis, del que diuen que

faran, el que pretenen explicar que fan i el que en realitat fan.

Primer de tot, quants cops ens han dit que la llei d'acompanyament no és el lloc per introduir o tocar aquest impost tan important?, que això seria fer-ho per la porta petita, com d'amagat, i no sé quantes coses més ens han dit, al nostre grup parlamentari, cada vegada que, per totes les vies, hem intentat plantejar el debat d'aquesta matèria.

Què fan ara vostès? Modifiquen l'impost de successions i donacions per la via de la llei d'acompanyament. Una nova dosi de coherència. Què va dir tant el conseller com el mateix president de la Generalitat, quan, a la primavera, nosaltres intentàvem iniciar aquest debat? «No pateixin, no pateixin que a l'octubre entrarem una reforma de l'impost.» Som al novembre i se'ns presenta un retoc. No han presentat la reforma de l'impost, senzillament l'han redecorat. No els haig de convèncer, jo, que aquest canvi introduït queda molt i molt lluny, i queda molt i molt curt de les pretensions que hi havien. El mateix conseller ha dit que això era un retoc –ho va dir a la presentació dels pressupostos–, que no era la reforma, que aquesta ja vindrà –i ho ha tornat a dir avui.

Conseller, quins motius podem tenir per confiar de nou en aquest nou anunci de nou termini per a la reforma profunda de l'impost? Vostè sap que, sincerament, ni un. I és aquí on rau el problema de fons. Això, a part de ser sols un retoc, una «racanereria» tributària, com ha descrit molt bé més d'un mitjà de comunicació per definir l'abast d'aquesta reforma, això, el que representa, d'una banda, és un nou incompliment, i per l'altra, una nova desautorització del mateix president..., o al mateix president de la Generalitat i a la seva credibilitat.

El president va dir que una de les seves primeres mesures seria una reforma profunda, ho repeteixo, profunda, d'aquest impost. No sé quin és el concepte que té el president d'una de les primeres mesures, però després d'un any, el que arriba aquí és un retoc i ja està.

Vostè, conseller, i el mateix president de la Generalitat, després que molta gent, a mesura que passava el temps i no complien amb aquesta anunciada reforma, es van comprometre en seu parlamentària i en públic que, de cara a l'octubre, com he dit, entraria el projecte de reforma; «reforma profunda» han anat insistint, i avui hi han tornat a insistir vostès mateixos. I ho van fer davant de molts empresaris, i ho van anunciar solemnement. El president de la Generalitat va anunciar solemnement, no fa més de dos mesos: «Ara presentarem la reforma profunda d'aquest impost.» I ara es presenten aquí, com aquell que no res, amb un retoc. I, a més, justificant-ho, no per un tema d'equitat i justícia tributària vers els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, no, no pas per això; sinó simplement, com vam sentir al conseller i com hem sentit avui a la presentació dels pressupostos, per fer front a les deslocalitzacions fiscals. Fantàstic! Això denota, si la justificació és aquesta, una nul·la convicció dels motius que han de portar a la seva reforma.

Ja els ho hem dit i els hi hem insistit: les deslocalitzacions són els efectes que a Catalunya encara tinguem l'impost com el tenim. Però la causa de la reforma, de

l'eliminació *de facto* que nosaltres defensem, és la pròpia naturalesa de l'impost. No confonguin causa i necessitat de la reforma amb els efectes de la no-reforma. A més, vostès han fet un retoc tan ben fet, tan convincent, tan notable, que el que es preveu que passarà de cara a aquest proper any és que la Generalitat encara recaptarà més en concepte d'aquest impost. Doblement fantàstic!

Miri, en un acte en què hi havia el president de la Generalitat, la Cambra de Comerç li va demanar al president valentia per afrontar la reforma d'aquest impost. I això és justament el que no han tingut. I així, d'aquesta manera, no es pot avançar. I mentrestant va passant el temps, i van passant els anys, i ens comencem a quedar molt solets amb aquest impost. I la gent, fiscalment, ens abandona. No hi ha el senyor Pi, però no sé si això seria l'*èxodos*, però sí que es pot produir l'*èxode*.

Ja poden anar anunciant el que vulguin, que ja ningú se'ls creurà. I això és molt decebedor: el reiterat incompliment dels reiterats anuncis; incompliment en el temps i incompliment en el contingut. Tot plegat una gran enganyifa. I aquest dematí, el conseller ens diu que se senten plenament còmodes amb aquesta situació d'anar enganyant permanentment la gent, d'una reforma profunda que no acaba d'arribar.

I per acabar-hi de posar dosis d'esperança en aquest tema, hem pogut llegir aquests dies en els diaris que els seus socis del tripartit exigeixen que durant el tràmit parlamentari d'aquesta llei es modifiqui el que hi ha previst, perquè consideren que inclús aquest retoc ha anat massa enllà. Una mostra més d'aquesta lògica, novament, que s'ha instal·lat al tripartit, en aquest cas al tripartit 2, que el Govern proposa i cada un dels tres partits disposa, quan hauria de ser exactament al revés.

Vostès saben perfectament la nostra opinió. Saben perfectament el nostre compromís davant dels ciutadans de Catalunya amb relació a aquest impost, d'una manera clara i nítida, de supressió *de facto*. I vostès saben que hi ha hagut moltes ocasions per posar fil a l'agulla per iniciar aquest debat parlamentari, de mirar d'arribar a acords pel que fa a la reforma d'aquest tribut. Sempre ho han menyspreat a base d'anuncis, a base de proclames, que amb el temps s'ha comprovat, i avui és un d'aquests dies, que han esdevingut falsos. I, és clar, si amb aquest impost han actuat així, amb la resta actuen, poc o molt, igual.

I un altre motiu per què hem presentat aquesta esmena a la totalitat ja no és tant pel que hi ha a la llei, sinó pel que no hi ha i al nostre parer hi hauria d'haver. I en aquest cas em refereixo que no es pot apreciar ni una mesura per incentivar l'economia. En un any com el 2008, que, com s'ha dit, serà un any que es caracteritzarà per una situació de desacceleració, no veiem capacció per part del Govern amb l'establiment d'un seguit de mesures clarament dirigides a incentivar l'economia, en matèria d'afavorir dinàmiques d'inversió de petites i mitjanes empreses, en l'àmbit d'afavorir la internacionalització de les nostres empreses, etcètera. Ni una mesura per afavorir-ho en aquest nou context.

D'aquest tema n'hem parlat en molts debats, i també en molts debats de les diferents lleis d'acompanyament.

Perquè, per nosaltres, això de preveure mesures i mecanismes per incentivar l'economia no ha de ser una cosa esporàdica o cíclica, ha de ser per convicció, permanent, i més, amb els reptes que en molts ordres té plantejats l'economia catalana.

Esperàvem que, almenys, en aquest nou context econòmic de desacceleració, sí que tindrien el coratge de fer-ho, de reaccionar. Però ni així. Aquest és, claríssimament, un altre dels motius que justifiquen la nostra esmena a la totalitat: no trobar, hi insisteixo, cap mesura per incentivar i afavorir la nostra economia, ni l'economia familiar, ni l'economia —en majúscules— de les empreses del nostre país, que no sols s'han de fer un lloc aquí, sinó que s'han de fer un lloc al món.

I per acabar, i en un altre ordre de coses..., per acabar, ho repeteixo, hi ha un tema que entendran que, per nosaltres, no pugui passar per alt. Vostès presenten unes modificacions de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. Resulta, per sorpresa nostra, que ara sí que la llei d'acompanyament serveix també per fer unes reformes d'aquest calat. Curiós com canvien vostès en funció de les seves necessitats. Saben que la voluntat, per part del nostre grup, de diàleg i consens en aquesta matèria hi ha estat; els consta. Possibilitats per haver engegat aquest debat n'hi han hagut moltes amb anterioritat, i vostès, com sempre, l'han rebutjat. I ara, com aquell que no vol la cosa, surten, enmig d'una llei de mesures fiscals i financeres, amb aquests canvis.

Però, tot i així, els serem molt clars. Primer, dir que podem compartir, en certa manera, alguns canvis que vostès introdueixen, però que, al nostre criteri, arriben tard; tard, si tenim en compte les promeses i els anuncis que havia fet l'anterior conseller de Medi Ambient en més d'una ocasió. En segon lloc, reiterem un cop més la necessitat que el text de la reforma sencera arribi aquí d'una vegada. I en tercer lloc, considerem que, mentrestant, caldria esmenar el text que ara presenten, en el sentit de premiar, d'alguna manera, els que hagin fet els deures, és a dir, els que hagin legalitzat les seves activitats, els que, per dir-ho d'alguna manera, han complert la llei. I és en aquest cas, en aquest sentit que, si no prospera aquesta esmena a la totalitat, presentarem esmenes parcials, que vegin, els que han fet el que tocava quan tocava, que no ha estat en va complir la llei.

Per tots aquests motius, perquè, pel que fa a les taxes, se suprimeixen o es modifiquen a la baixa aquelles en què el fet imposable cau pel seu propi pes i, en canvi, s'apugen aquelles que, per contra, poden afectar més sectors i ciutadans; perquè, pel que fa a successions i donacions, el que es modifica és molt feble i és un engany i un desengany amb tota regla del que s'ha vingut anunciant i prometent una vegada i una altra pel mateix president de la Generalitat, i també perquè no hi ha el que més que mai ara hauria d'haver-hi, com és un seguit de mesures orientades a estimular i afavorir l'economia del nostre país, situats com estem en un context de desacceleració, per tot això, hem presentat, lògicament, aquesta esmena a la totalitat de retorn al Govern i, per tot això, els demanem el seu suport.

Res més.

I moltes gràcies, senyor president.

El president

La senyora Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat sobre l'avantprojecte de llei de mesures fiscals i financeres del 2008, atenent dos preceptes: un, atenent la forma, i un altre, atenent el contingut del mateix avantprojecte.

Quant a la forma, no és aquest l'instrument, la Llei de mesures fiscals i financeres, més adequat per regular determinats procediments organitzatius, els quals haurien de ser objecte de legislacions més específiques, especialment les modificacions que han fet amb aquest avantprojecte, referit a l'impost de successions i donacions.

Nosaltres rebutgem aquesta pràctica, que semblava abandonada per l'Administració, però que hem vist, lamentablement, com, malgrat que es van comprometre a no exercir-la, doncs, amb aquest avantprojecte, han tornat a reincidir.

És necessari també que s'incorpori, en una llei d'aquest tipus, una avaluació prèvia de l'impacte econòmic i de la despesa fiscal que es deriven de les modificacions tributàries, que tampoc acompanyen l'avantprojecte. Són cabdals per poder veure la incidència de les mesures fiscals i financeres proposades.

I, tanmateix, podem afegir que no només el nostre grup, sinó, en concret, el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya ha posat de manifest, a través del seu últim dictamen referit a l'avantprojecte de mesures i al pressupost del 2008, que malgrat ser aquest avantprojecte un avantprojecte previsible per la periodicitat d'aquest, que any rere any, doncs, el Govern es compromet a presentar, doncs, s'ha sol·licitat el dictamen per la via d'urgència, cosa que n'ha impedit, com molt bé sap el conseller, l'elaboració per part del consell que ha d'assessorar en aquesta qüestió.

Per tant, avaluació prèvia de l'impacte econòmic i despesa fiscal, no hi són; tràmit d'urgència, quan és previsible la periodicitat, i utilització d'un instrument que no justifica la incorporació dintre d'aquesta llei de conceptes que obeeixen més a procediment i a organització, i que, per tant, són objecte d'una legislació específica.

Entrant en el contingut de les mesures que se'ns proposen amb aquest avantprojecte, en concret, en el capítol primer, ens parlen del cànon de l'aigua i de les taxes, i en el capítol segon, de l'impost de successions i donacions.

Nosaltres considerem que aquest Projecte de mesures fiscals i financeres presentat pel Govern per a l'any 2008 és un projecte purament continuista dels anteriors. És cert que no toca excessivament les taxes, com en anteriors disposicions legals, però nosaltres considerem que cal apuntar que esperàvem en aquest sentit l'aprovació d'una refosa que unifiqués, realment, i harmonitzés la legislació de taxes de la Generalitat per garantir la segu-

retat jurídica. El Grup del Partit Popular de Catalunya ho ve reclamant des de l'any 2004. I això ha estat incomplet sistemàticament per part del Govern. Veurem si realment el que es diu en aquesta llei de mesures es compleix amb la previsió de la disposició final primera en aquest sentit, perquè vull recordar i posar de manifest en aquest plenari que ja l'any passat se'ns va dir que en el termini d'un any es faria aquesta refosa, i aquest any ens tornen a dir que el Govern es dota d'un any per fer la refosa. Per tant, nosaltres posem en qüestió l'elaboració d'aquesta, i esperem que així sigui per seguretat jurídica, que es faci aquesta refosa de tota la tramitació que ha estat tallada i retallada contínuament i que posa els actors, els subjectes passius que han d'aplicar-la en una situació d'inseguretat jurídica.

En aquest sentit, volem insistir des del nostre grup parlamentari, el Partit Popular de Catalunya, en la necessitat de crear un registre públic sobre les taxes aplicades en cada departament de la Generalitat, a fi i efecte de poder-ne avaluar l'efecte. Actualment, no tots els departaments compleixen aquests requisits de transparència; element que el nostre grup parlamentari considera cabdal per a la seguretat jurídica, i, tanmateix, també trobem a faltar un pla d'avaluació de les existents per determinar l'adequació a l'objecte d'aquestes.

En concret, entrant en el cànon de l'aigua, regulat al capítol primer, nosaltres considerem que es continua atacant la tributació sobre l'aigua. Per quarta vegada consecutiva, el Govern modifica el règim fiscal de la tributació de l'aigua.

Com vàrem apuntar en anteriors debats, això ve a demostrar que realment no es disposa d'una política hídrica coherent i eficaç de l'estalvi i l'ús racional de l'aigua, així com evidencia la manca d'adopció de mesures concretes i eficients en l'àmbit de les infraestructures hídriques que siguin una alternativa del ja derogat Pla hidrològic nacional.

La manca d'inversions en l'àmbit hídric obliga el Govern, reiteradament, a carregar els consumidors i els usuaris, siguin aquests domèstics o industrials. Aquestes continuades reformes de la tributació de l'aigua cada vegada estan més desvinculades del principi «qui contamina, paga». I han demostrat que no han resolt el problema financer del cicle hidràulic de l'aigua a Catalunya. S'han produït increments de preus, s'han fet reformes continuades i significatives que només han tingut una conseqüència: la penalització, especialment, de la indústria catalana.

Respecte al segon impost regulat al capítol segon, l'impost sobre successions i donacions, es presenta com a principal innovació una regulació parcial de l'impost de successions i donacions. Destaquem que el Partit Popular de Catalunya no renuncia a suprimir aquest impost, és més, és bandera del nostre programa electoral, com tampoc renunciem a reduir i a eliminar l'impost sobre patrimoni com ha fet la Comunitat de Madrid.

Però també advertim la incoherència del Govern en aquesta matèria, atès que ja va presentar aquest projecte en la setena legislatura, projecte que no va prosperar, va decaure: hi van fer modificacions parcials a través

d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres, i anuncien, ens va dir ahir el conseller, que presentaran un projecte de llei íntegre, que la veritat és que no acaba d'arribar al Parlament.

Malgrat les paraules del conseller, afirmant que després vindrà la reforma en majúscules i que es farà mitjançant aquest projecte de llei, sap què pensem, senyor conseller? Pensem que vostès, realment, el que han fet és renunciar a regular aquesta figura impositiva, i no entenem el perquè; tant en la forma com en el fons, no hi ha voluntat, no hi ha lideratge polític per abordar la reforma d'aquest impost –només hem sentit excuses–, i manca de capacitat per liderar aquesta reforma.

Nosaltres, des del Partit Popular, constatem que es tracta d'un impost anacrònic i de fals progressisme, que es veu que és el que es ven amb aquesta llei de mesures, atès que no respon a cap mesura social ni a cap mesura redistributiva de la renda. Estableix un diferent tractament de les persones, des d'un punt de vista fiscal, atenent exclusivament on radiqui el seu patrimoni. Són molt països els que han reduït i eliminat, inclús, l'impost: Austràlia, Canadà, Itàlia, Portugal; a França també, s'ha compromès, el president, que ho modificaria. Però, la veritat, malgrat hi ha diferents comunitats autònomes que han optat per tres vies diferents per abordar la reforma d'aquest impost, a Catalunya només volem pensar que hi ha aquesta timidesa o aquest fals progressisme per tal d'abordar la reforma.

En Espanya, com deia, s'han abordat tres vies per afrontar la reforma d'aquest impost: una, mitjançant l'establiment d'elevades deduccions o bonificacions; segona via, conversió dels coeficients multiplicadors en coeficients reductors, i la tercera, l'ampliació en matèria de deduccions en la base imposable.

Però, senyors diputats i diputades, ahir parlaven que Catalunya a vegades és pionera en algunes qüestions. I jo vull parlar de la història d'aquest impost a Catalunya. Catalunya va ser la pionera dintre de les comunitats autònomes a abordar..., mitjançant la seva capacitat normativa, i ja amb la Llei catalana 21/2001, inclús abans del que preveïés la llei estatal, Catalunya va destacar i es va mostrar generosa amb l'ampliació de l'import susceptible de deducció de la base imposable quan es tractés dels grups primer i segon.

Va ser puntera en la primera fase de modificació de l'impost, que, casualment, ha quedat reduïda a no res des que es va produir el canvi de la dreta a l'esquerra. Però en aquests moments ja no som pioners, ho són altres. I si ho mirem des d'un punt de vista quantitatiu, veiem com Catalunya és la que més recapta per aquest impost, seguida de la Comunitat de Madrid i de la de la Rioja.

Si les mesures introduïdes en aquest avantprojecte no tenen gairebé pes en el pressupost, nosaltres els preguntem: per què no han abordat aquesta reforma amb anterioritat?

Nosaltres considerem que amb aquesta reforma..., amb aquestes mesures introduïdes a la reforma, el que realment estan plantejant és una reforma frustrada, una reforma que potser el senyor conseller hauria volgut

plantejar a la cambra, però que els grups que donen suport al Govern no l'han permès.

Aquesta reforma frustrada..., i una reforma que nosaltres considerem que no pensen abordar. I el més greu: els paràmetres d'aquesta reforma frustrada no contemplen cap mesura per atraure inversions i/o que frenin possibles deslocalitzacions per motius fiscals. Li sonen, conseller, aquestes paraules? Se'n recorda quan el nostre grup li anunciava la deslocalització fiscal ja fa tres anys? Se'n recorda de la notícia que va sortir en àmbit nacional d'Espanya? Jo sí que me'n recordo de les paraules que ens va dir el Govern. Ens va dir que el Partit Popular de Catalunya tenia un discurs alarmista. I ara són vostès, en concret vostè, senyor conseller, quan ha presentat a aquest Parlament el pressupost i l'avantprojecte de mesures, qui ha anunciat i constatat l'existència de la deslocalització fiscal.

Però encara ens ha semblat més greu el tarannà que s'ha pres davant altres comunitats autònomes que, lliurement i utilitzant aquesta capacitat normativa, que nosaltres també hem defensat amb el nostre Estatut, han apostat per millorar la fiscalitat dels seus ciutadans i han fet reformes que són clarament competitives amb les nostres.

Hem sentit com algun tècnic deia: «La competència fiscal és perniciosa.» Nosaltres diem: «Davant la competència, s'ha d'actuar. No es pot negar. El que no podem esperar és que la resta no es mogui.» I això és el que es fa en el món de l'empresa i així és, realment, com un arriba a ser competitiu.

També s'ha dit que grava una manifestació de riquesa, un increment gratuït de patrimoni, amb absència de sacrifici patrimonial en la seva obtenció, amb caràcter general, sense esforç personal del receptor. Estem parlant del mateix? Estem parlant de la transmissió que es fa quan un mor? Estan dient que els nostres hereus no tenen dret perquè els ve una manifestació de riquesa gratuïta? Nosaltres no compartim aquesta idea.

La resposta davant d'aquesta qüestió del conseller ha estat fer una llei que harmonitzi, una llei que demana –referida a l'Estat–..., i nosaltres considerem que com pot ser que des de Catalunya, que s'ha fet bandera de demanar més competència i que es tingui més autonomia fiscal, es pugui demanar ara a l'Estat, com si fos un papà, que harmonitzi una competència que ja és autonòmica i que, per tant, correspon a cada comunitat autònoma el fet d'efectuar-la fins al punt que consideri oportú dintre de les seves competències.

Nosaltres considerem que, amb aquest plantejament, vostès, que han plantejat una trampa a Espanya i a Catalunya, amb el títol que feia referència a la modificació de la reforma del sistema de finançament mitjançant l'Estatut de Catalunya, no poden ser els que reclamin ara una llei d'harmonització.

Perquè el Partit Popular de Catalunya el que va plantejar era que la millor manera d'abordar un nou sistema de finançament era fora i paral·lelament a la reforma de l'Estatut, però que no fos realment una cotilla per a possibles modificacions futures.

Per tant, aquesta capacitat normativa que ha de venir i que la seva finalitat, el seu bon fi depèn exclusivament en aquesta nova legislatura que des del Govern de l'Estat s'aprovi i s'afronti el sistema de finançament nou, nosaltres considerem que no pot quedar minvada pel fet que altres comunitats puguin incidir en la seva capacitat normativa i, per tant, abordin reformes de què nosaltres no hem estat capaços.

Nosaltres ja li comentem que per tots aquests motius hem presentat l'esmena a la totalitat i ja els anunciem també que farem propostes referides a abaixades d'impostos i algunes consideracions que fan referència a la disposició addicional segona, respecte a la necessitat que el Parlament tingui coneixement de l'ús i la qualificació de les despeses reservades.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Hablar de la ley de medidas es hablar de todo un poco. Todos los gobiernos –el suyo también, hoy con menos intensidad, *conseller*– dicen que esta no es una ley cajón de sastre. Si releemos su discurso de la ley de acompañamiento, de la ley de medidas de este año, de julio, y del año pasado, se incidía en estos términos. Hoy no lo ha hecho con tanta intensidad. ¿Y por qué no lo ha hecho? Porque todos sabemos que aquí, como en la botica, hay de todo. Y hay de todo, pero en muy pocas cantidades.

Se abordan, además de las finanzas y de los tributos, medidas de orden administrativo que no tienen necesariamente repercusión en el ámbito financiero –estoy hablando de estructura de entidades: Agencia Catalana de Consumo, Instituto Catalán de Energía...–, o también se reformula el silencio administrativo. Es decir, que se están tocando diversos temas que no están ligados directamente con las finanzas y la tributación.

El ex *conseller* Teixidó, gran aficionado al flamenco, sabe que en Granada hay una compañía de discos que se llama Discos Pobreticos, que la dirige un buen cantante que se llama Enrique Morente, al que yo también soy aficionado. Pues bien, parodiando ese lema de Discos Pobreticos y como dirían en la tierra de mis padres, en Granada, esta ley es una ley «pobretica». Y es una ley «pobretica» porque quizá ha habido mucho esfuerzo para preparar dos leyes de acompañamiento, dos leyes de medidas, durante este año, y no ha dado para tanto. Se han querido cambiar ciertas cosas, pero no se ha cambiado lo sustancial, a nuestro juicio.

Hoy lo ha venido a decir usted muy claro, *conseller*, cuando ha alertado en el debate de la Ley de presupuestos que lo sustancial, lo pendiente, es el sistema de financiación, y mientras tanto no se apruebe este sistema difícilmente se va a poder entrar a abordar realmente todo lo que es el tema de la financiación y el tema de la tributación.

De todas maneras, esas pequeñas dosis contienen elementos suficientemente negativos para justificar nuestro no a la admisión del proyecto de ley, y de ahí la presentación de la enmienda a la totalidad.

Veamos. Es obvio que Cataluña ha basado en los últimos años su estabilidad presupuestaria, en cuanto a los ingresos tributarios, en los impuestos vinculados con el incremento de operaciones relacionadas con el sector inmobiliario. Ello se desprende de la subida permanente de los valores aceptados por la instrucción de valoraciones a efectos del impuesto de transmisiones patrimoniales y de actos jurídicos documentados y del impuesto sobre sucesiones y donaciones.

La situación del mercado inmobiliario, como ha venido a reconocer durante la tramitación de los presupuestos, ha cambiado, y de ahí que sea conveniente –a lo mejor le sorprende esta propuesta– replantearnos la situación para, incluso, en algún supuesto, abordar el tema desde el punto de vista de determinados recargos extraordinarios, por ejemplo, el del impuesto sobre actos jurídicos documentados. Habría que valorarlo, en determinados momentos, curiosamente, o al hilo de tratar de y reflexionar sobre la falta de ingresos que se ha aducido.

Habría que reflexionar, en todo caso, si se ha utilizado la capacidad normativa suficientemente. Y de ahí que a lo mejor se debería haber hecho uso de los tributos propios para tributar sobre determinadas actividades contaminantes, que a lo mejor era un tema que se debería haber valorado en su día.

En todo caso, y sin ir más lejos, y entrando en el fondo del asunto –el que hoy está siendo el objeto del debate, una vez más, que es el impuesto sobre sucesiones y donaciones–, habrá que concluir que no fue una buena idea incluir la cesión a las comunidades autónomas del impuesto sobre sucesiones y donaciones, porque cuenta con una base potencialmente tan móvil que resulta difícil resistirse a la tentación de rebajar el impuesto para atraer contribuyentes de otras regiones. Hoy se ha reconocido aquí –hoy se ha reconocido aquí–: la competencia fiscal a la baja ha causado estragos en la recaudación de Cataluña.

Las medidas que se han propuesto en la Ley de medidas fiscales y financieras, a nuestro juicio, son meramente coyunturales y no van a dar solución al problema. A nuestro juicio, el futuro de este impuesto pasa porque cuando toque renegociar el sistema entre todas las comunidades autónomas de régimen común se opte por devolver este impuesto al Estado, compensando la pérdida de ingresos con el incremento del porcentaje correspondiente a otros impuestos. O bien, pedirle al Estado –el *conseller* sí tiene poder– que proceda a la armonización del mismo mediante la fijación de unos mínimos comunes o al cambio de la normativa para hacer más difícil el cambio oportunista de residencia fiscal.

La moraleja de esta historia de este impuesto es que más descentralización no siempre es sinónimo de mejor solución. Hay que estudiar lo que se transfiere y qué administración está en condiciones para ejercer con mejor efectividad y equidad la competencia. Ese es el principio que sostiene Ciutadans en su actividad política, y

venimos haciéndolo con reiteración y proclamándolo en esta cámara.

Hoy se ha hablado de un acuerdo de todas las fuerzas políticas catalanas para abordar el tema de la financiación. Bien, renegociar el sistema financiero es difícil cuando se parte de presupuestos de hecho muy diferentes. Para nosotros, el modelo se asienta en un modelo común, y otros –muchos de esta cámara– defienden un modelo bilateral. Quede claro que todos defendemos el bien de Cataluña, y es inaceptable –es inaceptable– que se pueda presentar que una opción pretende empeorar la situación desde otra óptica. Evidentemente, la voluntad de nuestra formación es beneficiar a esta comunidad y a los ciudadanos de Cataluña, no empeorar su situación. Otra cosa es que entendamos –entendamos– que el modelo adoptado no es el correcto.

Las consecuencias de las decisiones políticas, *conseller*, no son tan simples; son muy poliédricas. Y a veces no vemos la importancia del total, el futuro. La prueba la tiene en el propio impuesto sobre sucesiones y donaciones. A lo mejor, en el momento en que se tramitó y se contempló la transferencia no se contempló lo perjudicial que iba a ser una determinada óptica en este impuesto.

En todo caso, y concretando ahora las medidas que se proponen –las medidas «de parche», podemos decirlo así– para salvar una situación que está siendo claramente perjudicial en Cataluña por no abordar de una manera clara, como usted propuso en su momento, la armonización de este impuesto. Si se hubiera hecho en su día –y usted sí tiene poder para ello–, a lo mejor no sería necesario introducir las medidas que se proponen, de emergencia, en el impuesto sobre sucesiones. Pero en todo caso la deducción que se propone, la medida con que se le da solución en nuestro caso, es una medida de clara inequidad, porque se plantea, fundamentalmente la más gruesa de las medidas, que se proceda a una deducción por vivienda en el impuesto sobre sucesiones.

Nosotros no somos partidarios de una deducción específica, sino de una deducción genérica sobre la base imponible, porque no acabamos de entender por qué se hace deducción por el objeto y no por el patrimonio. He ahí un elemento claro que se ha de tener en cuenta y que se ha de contemplar por su Gobierno, debería ser contemplado por su Gobierno. En todo caso, a la hora de abordar, y si se quiere plantear en cuanto a objetos específicos, la deducción, no solamente abordemos el tema de la vivienda. Abordemos también, por ejemplo, la indemnización por seguros de vida, en cuanto que se ha de proceder a la deducción de estas cantidades.

En el debate del incremento o disminución de la presión fiscal nos va a encontrar. Y a nosotros no nos alarma tanto que se incremente o se deduzca, sino que el problema es si se incrementa o se deduce en función de las prioridades, como es lógico. Hoy se lo ha dicho nuestro presidente, Albert Rivera, en el curso del debate sobre la Ley de presupuestos.

Evidentemente, si la prioridad es el despliegue de la Ley de dependencia o la Ley de servicios sociales, no le quepa ninguna duda que a nosotros no nos temblará la mano a la hora de apoyarles en el mantenimiento de

determinadas medidas de presión fiscal. Pero, desde luego, si el objetivo es, como aquí se ha escuchado hasta hace poco, en esta cámara, la promoción de las selecciones deportivas catalanas en el ámbito internacional, que no del deporte, o apretar determinadas políticas lingüísticas o fomentar delegaciones en el exterior, evidentemente la presión fiscal, el incremento de la presión fiscal, el mantenimiento de esta presión, no nos parece oportuno, y sería conveniente que se procediera a la reducción de la misma.

Y hablando de disminución de la presión fiscal, creemos que se ha sido tímido. En el anterior debate utilicé la palabra «timorato», y en este vuelvo a utilizarla. Se ha sido timorato a la hora de abordar determinadas disminuciones. ¿Por qué no se ha contemplado, si se está fomentando la vivienda de alquiler, el incremento de deducciones por alquiler en la vivienda? ¿Por qué no se ha contemplado, si lo que queremos es fomentar la actividad empresarial, la deducción por primera actividad, de las ayudas que dan los padres a los hijos en los casos de primera actividad empresarial o profesional? Eran supuestos que, realmente, en este contexto, y precisamente para revitalizar la economía en un proceso de desaceleración como aquí se ha estado contemplando..., eran sin duda convenientes e imprescindibles, a nuestro juicio. Y de aquí que en fase de enmienda procedamos a introducir..., para que, en esa política de acuerdo que se ha hecho conveniente, esta vez sí, alguna de las enmiendas del Grupo Mixto sea aceptadas por su Gobierno, en esa dinámica de acuerdo que hoy nos ha manifestado.

En todo caso, sí que queremos plantear algunas dudas sobre algunos aspectos concretos que se han planteado. Estoy refiriéndome, por ejemplo, al incremento de los precios públicos en materia de puertos de la Generalitat. En un momento en el que el Puerto de Barcelona ha perdido el primer puesto –el primer puesto– en la competitividad en los puertos españoles, y pasa a ser Valencia el puerto primero en el Mediterráneo, no acabamos de entender, si sería muy bueno en aras de esa competitividad, precisamente, incrementar los precios públicos por atraque de embarcaciones deportivas, de mercancías o de pasajeros, y por toda la retahíla de incremento que se produce en esa disposición.

Hay aspectos que también nos preocupan, y no lo ocultamos. Hoy se ha hablado aquí de subvenciones; se ha hablado extensamente, al hilo de la intervención de nuestro grupo. Sinceramente, creemos que la reforma que se plantea en la ley, relacionada con la Ley de finanzas, no contribuye demasiado al control y rigor del que ha hecho usted gala en la contestación al presidente de nuestro grupo parlamentario, sino todo lo contrario. El hecho de que las convocatorias plurianuales para subvenciones están previstas a nuestro juicio..., a fomentar la subvención precisamente a esas entidades a las que se hizo referencia en el debate, esas entidades que están..., opacas y que desde luego a lo mejor no merecerían el número tan elevado de subvenciones que están recibiendo por parte de la Generalitat.

Pero hay un aspecto preocupante, muy preocupante, y que no ha hecho mención alguna en la presentación del proyecto de ley. Me estoy refiriendo al régimen de

autonomía económico-financiera de la Delegación del Gobierno en la Unión Europea y de las oficinas de la Generalitat en el exterior. Bien es cierto –bien es cierto– que el *conseller* de la Vicepresidencia, en su día, tuvo ocasión de fijar como una de las prioridades del Gobierno la acción exterior catalana. Es más: lo fijó y habló de la «Administración exterior» de la Generalitat.

Hoy mismo ha vinculado esa Administración exterior a un determinado orgullo, usted, en su discurso. Pero, sinceramente, nunca creímos que este orgullo llegara a tanto, porque establecer un régimen propio de autonomía económica y financiera para este tipo de delegaciones en las que se establece un régimen propio de financiación, con ingresos obtenidos por su actividad, por las transferencias provenientes de la Generalitat –25 millones de euros, en el presupuesto de la Generalitat– y de otras entidades.

Conseller, ¿qué ingresos, al margen de...? Yo creo que los ingresos tienen que estar clarísimamente establecidos. Y, desde luego, no se puede fijar una indeterminación como la que aquí se plantea. Y, desde luego, mucho menos regularlo por decreto, como se plantea en la disposición adicional. La inseguridad jurídica que manifiesta esta disposición adicional, que deja al margen de las cuentas de los presupuestos generales de la Generalitat un determinado ámbito, el de la administración exterior, nos parece especialmente preocupante.

Y de ahí contemplará que nosotros no podamos darle, por todas estas razones, apoyo a la tramitación de este proyecto de ley.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

La senyora Rocío Martínez-Sampere, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot fer el torn en contra.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, la llei que és avui objecte de debat, la Llei de mesures fiscals i financeres que acompanya els pressupostos per al 2008, és una llei que a vegades suscita un debat que, si em permeten, és una mica desproporcionat als seus continguts i a la seva motivació, perquè, tot i que ja ho hem expressat multitud de vegades, no podem deixar de dir el que considerem que és un argument clau, i és que aquesta llei és el que ha de ser: un seguit de disposicions fiscals i financeres que complementen els pressupostos, que els acompanyen, però que no poden integrar-se en una llei de pressupostos que, per la seva pròpia naturalesa, té limitada la seva vigència a un any. I tota la resta és, una mica, equivocar la discussió.

I, per tant, crec que no té sentit oposar-se a aquest projecte, perquè no inclou modificacions substancials que, al nostre parer, mereixen una llei ordinària i un debat públic i amb propietat. I tampoc té sentit oposar-se a aquesta llei perquè no és prou ambiciosa amb les necessitats dels catalans i les catalanes.

La llei que avui estem debatent és una llei que s'ha fet amb rigor i amb correcció tècnica; una llei que incorpora dos títols: el primer, de mesures fiscals, i el segon, de mesures relatives al règim jurídic de les finances públiques, amb catorze i dotze articles respectivament. També inclou dues disposicions addicionals, una de derogatòria i dues de finals.

Crec que m'ho agrairan les senyores i els senyors diputats si després de l'intens debat que hem tingut durant el dia d'avui no m'allargo excessivament en la defensa dels diversos continguts d'aquests articles, però sí que per responsabilitat m'agradaria manifestar breument uns arguments.

Les diferents mesures contingudes en el títol segon van destinades a agilitar, racionalitzar, adaptar i, per tant, a fer més eficient l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya. I també a fer-la més transparent, un tema cabdal des del nostre punt de vista. Estic parlant, per exemple, de la referència que es fa a la necessitat d'ampliar l'àmbit d'aplicació de l'article 71 de la llei, per tal d'establir l'obligació que determinades empreses públiques trametin certes informacions comptables a la Intervenció General, per tal de donar justament una major transparència a les relacions financeres entre les administracions públiques i les empreses públiques. O estic parlant també de la necessitat de regular mitjançant una llei els requisits necessaris que ha de contenir una convocatòria de subvencions o ajuts que es publica en l'exercici pressupostari anterior al que correspongui la despesa.

Per cert, la modificació de la Llei 4/2002, de l'1 de juliol, reguladora del procés d'adequació de les activitats amb incidència ambiental, al que estableix la Llei 3/1998, de 27 de febrer, de la intervenció integral de l'Administració ambiental, només comentar-li que la modificació legislativa que incorpora aquesta llei és una modificació legislativa per simplificar-ne els tràmits, i, sincerament, si fins i tot d'això es queixen, doncs, l'acord, certament es dificulta.

Pel que fa al títol I, de mesures fiscals, la llei conté la modificació de sis taxes, la supressió de quatre i l'eliminació de cinc fets imposables, amb una balança gairebé neutral en termes recaptatoris. També conté –i aquí sí que m'hi detindré uns minuts més, pel debat suscitat– la modificació en aquest títol d'un dels nostres tributs cedits: l'impost de successions i donacions.

Es creen dues noves reduccions; s'incrementa l'import de la reducció per adquisició de l'habitatge habitual del causant –es fixa en 500.000 euros, quan l'import màxim vigent en l'actualitat és de 125.000 euros–, i es regula la tarifa de les transmissions lucratives entre vius: la tarifa passa a tenir tres tipus –del 5, el 7 i el 9 per cent–, respecte als setze tipus, amb un tipus màxim de quasi el 33 per cent que tenim en l'actualitat.

Aquesta rebaixa selectiva de l'impost s'ha d'emmarcar dins la voluntat manifestada reiteradament pel Govern de Catalunya d'aprovar una reforma a fons de l'impost, una reforma que a dia d'avui encara no està completada, i, per tant, s'ha considerat convenient donar aquest senyal com a reflex del nostre compromís ferm, donar amb aquestes dues rebaixes importants el senyal del

nostre compromís, ho reitero, que és conegut per tots vostès i que no ha variat, continua sent exactament el mateix: reforma, sí; eliminació, no.

Reforma, perquè l'impost sigui sensible a la voluntat legítima de moltes persones de deixar en herència als seus familiars el patrimoni acumulat durant la seva vida. Però eliminació, no, en la línia del que fan tots els països del nostre entorn, perquè l'impost ha de continuar complint la seva funció social, que consisteix a permetre que tota la societat participi mínimament –mínimament– de la fortuna que rep un individu, independentment del seu esforç, de les seves capacitats i del seu mèrit.

I també reforma –ja els ho reconec, no és la primera vegada que ho fem–, per una necessitat de realisme, de realisme amb la competència fiscal nociva que existeix entre comunitats autònomes per reduccions en aquest impost; i això és justament el que ens dota d'una menor autonomia en aquest impost. Ara bé, un realisme que és tan necessari com necessari és tenir al cap, quan es parla d'impostos, l'altra part de l'equació: la recaptació, el que permet fer despesa social, que és el que és veritablement redistributiu. Per nosaltres, no serien defensables, per exemple, les reduccions del 16 per cent de la inversió que incorporen els pressupostos de la Comunitat Autònoma de Madrid, per posar-ne un exemple, si és que són per falta d'ingressos –podrien haver-hi altres motius, òbviament.

És per això que hem ajornat la reforma en profunditat d'aquest impost, per quan tinguem una perspectiva de la concreció del nou sistema de finançament que ha de tenir Catalunya a partir de l'any vinent, perquè per nosaltres, els ho dic un cop més, mai serà vàlida una discussió fiscal que no incorpori el quadre de conjunt, el que té en compte la provisió de béns públics, i la millora de la igualtat d'oportunitats que es mereixen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la seva posició entorn de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors i senyores diputades, estem davant d'una llei d'acompanyament, la que avui debatem, que incorpora bàsicament la modificació d'un dels impostos més controvertits, dels impostos més debatuts en els darrers temps. Nosaltres, com ja saben i hem defensat en diverses ocasions, i també en aquesta cambra, estem a favor de la reforma de l'impost sobre successions i donacions, però no a favor de la seva supressió.

Creiem que l'impost s'ha de mantenir, creiem que l'impost s'ha de mantenir per dos motius. El primer és perquè, al nostre entendre, sí que grava una clara manifestació de riquesa; l'increment gratuït d'un patrimoni és una manifestació de riquesa. I el segon dels motius és també la seva clara finalitat redistributiva, de

la riquesa, perquè així ho demostren o ho evidencien les dades de recaptació, quan un 1,26 per cent de les declaracions presentades, aquelles que tenen una base imposable superior als quatre-cents mil euros, representen gairebé el 50 per cent de la recaptació d'aquest impost; per tant, sí que hi ha una important funció redistributiva de la riquesa. A nivell teòric, doncs, està plenament justificada la seva persistència, en ser un impost que compleix amb els principis i les finalitats exigibles a les figures impositives.

Ara bé, com anava dient, sí que creiem que cal una profunda modificació, reforma d'aquest impost, una reforma que serà molt més ambiciosa que la que planteja la llei que ara debatem, de mesures fiscals i financeres, que, dit sigui de pas, no ens sembla la norma idònia per afrontar aquesta reforma.

I en aquesta futura reforma, que ha de ser necessària, que és necessària..., i ho és, així, perquè és imprescindible que es redueixi la pressió fiscal a què sotmet aquest impost les rendes mitjanes; en alguns supòsits arriba a ser, fins i tot, de caràcter confiscador, l'impost en qüestió. Per tant, cal afrontar-la a curt termini, aquesta reforma de successions, en el mateix sentit que la Llei de mesures fiscals i financeres afronta la reforma de les donacions. Creiem que s'ha de rebaixar la tarifa de successions, s'han d'eliminar els coeficients de patrimoni preexistent, i també augmentar el valor del mínim exempt pel total del cabdal hereditari.

També és ben cert que no podem obviar el nostre entorn, i ja són diverses les comunitats autònomes que l'han reformat o estan en vies de fer-ho, i s'obre, doncs, una mena de cursa fiscal que pot tenir, de fet ja està tenint conseqüències molt negatives per al nostre país. I, en relació amb això, volem fer dues consideracions.

La primera: nosaltres no avalarem mai una harmonització de l'impost per part de l'Estat, perquè, en ares d'aquesta suposada equitat territorial, el que no farem és renunciar a les nostres potestats normatives, que tanta suor i llàgrimes ens han costat d'assolir. Per tant, si l'Estat vol corregir els desequilibris que es donen amb aquest impost, que sigui l'Estat el que elimini l'impost i estableixi els mecanismes de compensació que corresponguin per aquesta eliminació.

I, en segon lloc, també cal denunciar, i molt clarament, que aquesta cursa fiscal no s'està donant en condicions d'igualtat. Per què? Doncs, primer, perquè les necessitats financeres dels diferents territoris són molt diferents, són molt dispers, i també perquè és molt diferent la recaptació que es deriva d'aquest impost en cada un dels territoris. Per posar-ne un exemple: Cantàbria recapta 35 milions d'euros, mentre que Catalunya recapta al voltant de 800 milions d'euros. Aquí la diferència és abismal; per tant, també ho és la seva repercussió.

El cert és que tan sols Catalunya i Madrid recapten o recaptaven quantitats importants per aquest impost, per successions, i ara ens podem preguntar com és que Madrid pot prescindir o pot suprimir aquest impost, aquest impost i d'altres que té preveure de suprimir a principis de l'exercici vinent, de l'any 2008. I ens ho hem de preguntar, per què Madrid pot prescindir d'uns ingressos que per a nosaltres, que a Catalunya, a dia

d'avui, resulten imprescindibles i fonamentals per a la nostra subsistència financera. Doncs, crec que hem de parlar clar i català: el tracte deslleial de l'Estat envers Catalunya comporta, entre d'altres coses, aquesta situació. Tots els territoris –de règim comú, s'entén– tenim el mateix model de finançament, la mateixa cistella d'impostos, però no tenim el mateix fons de suficiència. I aquí el que està passant –i no és fruit de la casualitat– és que l'Estat, en el càlcul i la posterior aplicació d'aquest fons de suficiència, sempre ho fa de manera que resulta contrària als interessos de Catalunya, i les conseqüències de tot plegat les estan patint avui milers de ciutadans. La deslleialtat de l'Estat amb Catalunya repercuteix de manera directa en el benestar dels catalans i de manera molt negativa en la seva més absoluta quotidianitat.

I els culpables d'això, per acció, han estat els diferents, els successius governs estatals, amb independència del color polític; tant és, en aquest sentit tots actuen amb el mateix criteri d'unitat d'acció. I també hi ha uns culpables per omissió, i aquests culpables per omissió són aquells que durant anys i panys ho han permès, ho han consentit i no han fet res per canviar aquesta situació d'escanyament continuat, i l'efecte bola de neu, doncs, ens ha conduït a un escenari d'autèntica fallida.

L'any vinent afrontem les negociacions per als canvis en el model finançament i, ho repeteixo, no el canvi del model de finançament, sinó canvis dins del mateix model de finançament, perquè, tot i que s'incrementa la cistella d'impostos, aquest finançament segueix sent corregit pel fons de suficiència; per tant, el model en si és el mateix. I serà en aquest escenari global quan podrem abordar definitivament les reformes de les figures impositives sobre les quals tenim capacitat normativa, perquè a dia d'avui el debat és teòric. Si fem un bany de realisme, ens calen els impostos, perquè ens calen els ingressos per fer front a les despeses que comporta l'estat del benestar. El que s'escapa de tota lògica és que la despesa de l'estat del benestar recaigui a Catalunya, i els ingressos per fer front a la despesa que deriva d'aquest estat de benestar està en mans de l'Estat. Això sí que no té cap mena de sentit. Cal reconèixer que aquí alguna cosa ha estat fallant i que el sistema ha entrat en crisi.

I és ben cert que avui gairebé tots els grups d'aquesta cambra han reconegut que coincidim amb aquest diagnòstic, però em sembla que no ben bé tots coincidirem amb el remei per curar aquesta malaltia. Tant de bo que així sigui. De moment, doncs, recolzem la llei, tot i que al llarg del tràmit parlamentari de ben segur que encara podrem millorar-la.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, primer de tot, ja per

avançada, vull mostrar el nostre rebuig a les esmenes a la totalitat presentades pels tres grups de l'oposició.

La Llei de mesures fiscals i financeres, o la llei d'acompanyament dels pressupostos, és l'instrument, la base que ha de permetre dur a terme el programa del Govern d'Entesa, és aquell instrument que estableix les variacions dels ingressos i despeses de la Generalitat, el que ens permet tenir els pressupostos que tenim. Però aquest debat avui encara té més transcendència que altres vegades, aquesta vegada, a més a més, incorpora elements més substancials, modificacions que mereixen un debat parlamentari com el que estem tenint avui, de caire més ideològic i que ens permetrà parlar una vegada més del model de fiscalitat que volem a Catalunya i el model de fiscalitat que volem per als catalans i catalanes.

Però abans d'entrar en aquesta matèria, pel que fa al capítol 2, m'agradaria destacar algunes coses abans de parlar d'aquesta modificació de l'impost de successions i donacions. Dos comentaris breus: en primer lloc, nosaltres també defensem des del nostre grup la modificació de la Llei 31/2002, que pretén ampliar la reserva social als encàrrecs de gestió per tal de fomentar la integració laboral de persones amb discapacitat o persones en risc d'exclusió social. Des del nostre grup, creiem que l'Administració ha de ser exemplificadora en la inclusió social i laboral dels col·lectius en risc o més vulnerables davant de les discriminacions a què són sotmesos, massa sovint, a la societat i al mercat. I també en aquest capítol, destacar la modificació de la taxa d'inspeccions i control sanitari d'animals, que canvia la seva formulació per tal d'actualitzar-se i transposar la regulació comunitària a Catalunya.

És cert, senyor Turull, que vostè parlava d'una taxa que s'incorporava a la Llei de residus, però que no forma part de la Llei de mesures fiscals. Però deixi'm dir-li que aquesta taxa no té un objectiu recaptatori, a l'inrevés, té un objectiu redistributiu: el 95 per cent d'aquesta taxa es retorna als ajuntaments que fan recollida selectiva o als constructors que reciclen. Per tant, té dos objectius: redistributiu, per una banda, i incentivador.

Dit això, doncs, sí que ja entraré a la valoració del capítol 3. Però no puc parlar d'aquestes modificacions introduïdes sense fer una reflexió més àmplia sobre els impostos, sobre els objectius i l'horitzó cap al qual volem avançar. Des del nostre grup parlamentari no tenim por de parlar d'impostos, encara que a vegades ens trobem una mica sols amb aquests missatges, perquè sembla que no quedi bé o que no sigui popular. Però no ens fa por. Sempre ens hem mantingut fermes en la defensa dels impostos com a elements de redistribució de la renda, de compensació de desigualtats, i per això no ens sap greu mantenir-los o fins i tot augmentar-los, encara que a vegades sembla que sigui pecat dir això. Però augmentar-los quan correspongui a situacions de renda o benefici superior a la mitjana.

Nosaltres som una força política d'esquerreres i no tenim inconvenient a dir que els impostos són instruments, no els únics, però sí que significatius, que tenim per lluitar contra la pobresa. Un sistema impositiu fort i progressiu, combinat amb unes polítiques públiques que prioritzen el benestar a la majoria de la ciutadania, són

els instruments principals per reduir les desigualtats. També incorporen aspectes de prevenció, dissuasió o compensació d'impactes ambientals o consums excessius. A més a més, els impostos són una inversió de futur. Volem un país avançat, modern i equitatiu, i això significa invertir en aquest país que volem, en aquesta societat.

El discurs que hem sentit des de Convergència i Unió i el Partit Popular, en la pura línia de la dreta ortodoxa i liberal, ens demana abaixar impostos i augmentar la despesa, i el finançament de les polítiques públiques es reserva únicament i exclusivament a una millora de la gestió i de l'eficiència de l'Administració. Però, és clar, hi ha qüestions que són clarament de diners. Com podem augmentar les beques menjador? Com podem complir la Llei de serveis socials o la Llei de dependència? D'on traiem la inversió en recerca i desenvolupament? Com fem les escoles bressol? Només amb el miracle de l'eficiència de la gestió? Només amb les rebaixes de sous i despeses de protocol que deia el senyor Millo aquest matí? Només amb això? Jo crec que això no ho és, de creïble. El seu gran error és la valoració dels impostos com un entorpiment del creixement econòmic i empresarial, de la mateixa manera que ho fan amb el medi natural o amb el canvi climàtic. Tot entorpeix el creixement econòmic.

Però jo recordo molt bé quan vam fer aquí, al Parlament, el Ple de l'experiència amb el Consell de la Gent Gran de Catalunya. Una de les seves principals demandes, del Consell de la Gent Gran de Catalunya, és que ens van dir: «Si us plau, no reduïxin els impostos.» La gent gran d'aquest país van ser molt conscients de qui surt beneficiat i qui perjudicat amb aquestes mesures. Estem perjudicant la igualtat i la redistribució, la lluita contra la pobresa, estem perjudicant l'equitat social i, al cap i a la fi, estem perjudicant la gran majoria de la gent en benefici d'uns quants.

A Catalunya no tenim poder normatiu sobre gaires impostos directes. Tenim l'impost sobre la renda i tenim l'impost sobre successions i donacions. I des de l'oposició ens demanen que els eliminem. I és amb aquestes figures impositives, precisament, les directes, les que són fonamentals com a instrument de política econòmica per reduir la desigualtat. És amb aquestes figures que podem estar al servei de l'objectiu d'aquesta redistribució.

I, a més a més, el senyor Teixidó parlava en un article que l'impost de successions i donacions «és un impost doblement injust», deia en aquest article. Doncs, deixi'm dir-li que al nostre parer, des d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa creiem que, precisament, és un impost triplement just, l'impost de successions i donacions, i per això cal conservar-lo. Per una banda, perquè s'està gravant un increment gratuït de la renda del patrimoni. És una renda guanyada sense esforç personal de qui la rep. Precisament, aquest era un dels arguments del senyor George Soros o el mateix Bill Gates, senyora Olano, per defensar aquest impost, perquè era una renda guanyada sense esforç. Per tant, no crec que pugui ser acusada de bolxevic per dir-ho, ja que tinc aquests avals.

També és just per la seva capacitat recaptatòria. En concret, enguany s'han recaptat 665 milions d'euros. I també és just per a la finalitat igualadora entre components de la mateixa generació. És a dir, contribueix a reduir els efectes de l'herència a la perpetuació de desigualtat.

Però dit això, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, també veiem la necessitat de reformar aquest impost. Defensem la necessitat de reformar-lo, però no en la línia que ens proposen alguns grups de la cambra; volem reformar-lo per preservar-lo, per mantenir-lo i perquè no desaparegui. Reformar-lo perquè sigui més equitatiu, perquè no afecti les famílies treballadores del nostre país i el seu habitatge. Creiem que cal modificar certs aspectes: modificar-lo, actualitzar-lo per introduir racionalitat, perquè no paguin sempre els mateixos, aquells que no fan frau de llei o no es deslocalitzen. Per tant, la desgravació per «vivenda» habitual, per exemple, és un primer pas per introduir racionalitat i també sensibilitat envers situacions molt quotidianes i que poden suposar un dalta baix per a moltes economies domèstiques. En aquest sentit, estem d'acord amb la intervenció que ha fet avui el conseller Castells aquest matí, quan feia referència a aquest límit exempt, que es referia, el senyor Castells, a què aquest límit es referia al valor de l'habitatge i no per cada hereu. Nosaltres hi estem d'acord. I en el procés parlamentari, doncs, caldrà fer les millores corresponents.

Però també cal començar a fer front a les deslocalitzacions de les donacions. La majoria de comunitats autònomes governades per la dreta han eliminat o rebaixat els impostos. No existeixen dades sobre els impactes reals d'aquest dúmping fiscal, però encara que sigui necessari ser més competitiu amb els impostos, també caldrà intensificar la inspecció i els mecanismes de col·laboració amb altres comunitats autònomes per combatre-ho. No podem anar rebaixant impostos per combatre el frau de llei o l'evasió, calen també mesures de control.

Senyor Turull, davant l'èxode, inspecció i control. En un article, també, el senyor Teixidó deia que els ciutadans de Catalunya patien un greuge comparatiu respecte a altres comunitats. Deu vostè parlar d'un greuge que pateixen alguns ciutadans, perquè la majoria tenen unes necessitats i demanen uns serveis que cal que siguin coberts amb ingressos. O és que volem poder normatiu per eliminar els imposts? Quan haguem eliminat tot això que vostès proposen constantment, una vegada i una altra, eliminar patrimoni, successions, quin poder tributari ens quedarà? Anirem a demanar-ho tot a Madrid?

Som conscients que del que parlem avui és un primer pas abans d'afrontar la reforma de l'impost de successions i donacions, i des del nostre grup sí que creiem que aquesta reforma s'ha d'abordar en el marc d'un nou sistema de finançament amb l'Estat; un nou marc de finançament en què cal recordar que el mateix Estatut marca que l'esforç fiscal ha de ser determinant per calcular-ho. Hem de tenir clar aquest sistema, el nou marc de finançament abans de fer aquesta reforma.

Per tant, per anar acabant, nosaltres l'impost de successions creiem que és un impost que cal preservar; és un impost que cal que sigui corregit i adaptat a les

necessitats de les famílies treballadores i preservat. I estem convençuts que les mesures proposades ajuden a combatre aquest discurs de l'eliminació de l'impost. També creiem que durant el tràmit parlamentari algunes qüestions són susceptibles de ser millorades en benefici de l'equitat, la racionalitat, la sensibilitat amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

Cridem ja a votació del projecte de llei.

(Pausa llarga.)

El president

Passem a la votació de les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 62 vots a favor i 67 vots en contra. Per la qual cosa el projecte de llei continua la seva tramitació.

Interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació (tram. 300-00077/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Govern sobre la recerca, el desenvolupament i la innovació. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Santiago Rodríguez. (*Remor de veus.*) Senyor diputat, pot començar, sobretot si la resta de diputats de la cambra ho permeten amb el seu silenci respectuós. (*Pausa.*) Senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, Catalunya avui té dos problemes, un és que avui les empreses catalanes són menys competitives que ahir. Ahir es van conèixer les dades de l'índex de preu al consum, un creixement important –ja se sabia que aniria en aquests nivells–, i aquest creixement de preus ha significat de nou una baixada de la competitivitat de les empreses catalanes. I començo així perquè la competitivitat és la clau de la transformació de la nostra societat, de la societat industrial, amb una societat del coneixement; una societat del coneixement que d'alguna manera ve a transformar la força del treball pel capital intel·lectual.

El Govern això ho sap i la legislatura passada va disposar de les eines necessàries per tirar-ho endavant; eines que són: l'acord estratègic aprovat i signat el febrer del 2005, i una altra eina que és el Pla de recerca i innovació 2005-2008, del gener de l'any 2005 també. Per tant, el Govern va elaborar les eines per abordar

aquesta transformació de la societat i per tal d'abordar la millora de la competitivitat de l'economia catalana. En aquests dos documents i en aquests dos, un acord, l'altre no, perquè és un document governamental, s'hi descriuen mesures i objectius, amb un objectiu clar que és, sobretot pel que fa a la recerca i el que fa al desenvolupament, l'estabilitat dels programes. La recerca té èxit o pot tenir èxit a mitjà i llarg termini i requereix d'una estabilitat i, per tant, requereix de programes que garanteixin aquesta estabilitat.

On estem avui, senyor conseller? Li donaré unes xifres, no massa xifres, perquè portem una sessió molt extensa quant a xifres, però l'any 2000 –l'any 2000– el pes del sector industrial, aquell que aporta major valor afegit sobre el PIB català, era del 25,46 per cent. L'any 2006 el pes del sector industrial s'ha reduït al 20,14 per cent. No estic dient «vostès són els responsables», no; estic constatant una realitat, que aquesta és la realitat. I la realitat és que amb aquests set anys, en total, el pes del sector industrial sobre el sector econòmic català ha disminuït un 25 per cent.

Amb perspectiva històrica, a més curt termini, l'índex de producció industrial en els darrers nou mesos. El de Catalunya és de l'1,5 per cent, davant del 2,7 per cent d'Espanya; és a dir, el conjunt d'Espanya està guanyant competitivitat respecte a Catalunya. A l'indicador de clima industrial, que s'ha citat aquest matí –s'ha dit «tenim un bon indicador de clima industrial»–: menys 4,5; l'actual, menys 4,7 unitats en el darrer any acumulats. Població ocupada a la indústria: a Catalunya un descens del 3,9 per cent –dades del mes d'octubre–, i a Espanya un descens del 0,9 per cent.

Aquest conjunt de xifres ens fan pensar en un cert declivi de la societat industrial tradicional i, per tant, ens posa en evidència la necessitat d'aprofundir en el que jo li deia abans, que era la societat del coneixement.

En l'àmbit de la recerca, quina és la situació, honorable conseller? Situació que ara ho diré en nom del Partit Popular, però que ho estan dient els agents del sector, ho estan dient els centres de recerca. Hi ha una situació d'ofec econòmic als centres d'investigació, i això posa en perill la seguretat dels projectes, aquella premissa que li deien «els projectes de recerca són a mitjà i llarg termini i requereixen d'unes garanties a mitjà i llarg termini», en el moment en què això no es compleix es posa en perill l'evolució dels projectes. Es posa també en perill la possibilitat..., o es posa en evidència la incapacitat de retenir investigadors a Catalunya per la manca de previsió a mitjà o llarg termini dels programes de recerca. I també és un element que impedeix que vinguin investigadors a Catalunya per millorar la xarxa de persones al servei de la recerca, precisament per aquesta manca de perspectiva.

Però també hi ha una manca d'iniciativa en grans infraestructures de recerca, que són necessàries precisament per tenir investigadors, per aportar investigadors a Catalunya. Jo li vull citar les que creiem que són les dues últimes grans infraestructures de recerca que s'estan abordant o que s'estan fent a Catalunya: l'ordinador Marenostrom i el sincrotró que s'està fent. Suposo que recordarà qui va portar aquestes inversions a

Catalunya en matèria de recerca. Però des d'aleshores no hi ha noves infraestructures potents per accentuar la recerca a Catalunya. Aquesta és la situació i així ho expressen els centres d'investigació.

Aquest matí també s'ha referit, un altre honorable diputat, a unes expressions que va fer servir l'anterior director general de Recerca, i certament hi van haver unes expressions força dures. I ell deia amb relació al departament que vostè dirigeix: «Hi han càrrecs poc capacitats per prendre decisions i gestionar el dia a dia. Hi ha una situació de caos i paràlisi.» I, escolti'm, això lliga, quan davant de la crisi dels centres d'investigació i la conselleria vostè diu: «Ens hem de plantejar en la recerca una aturada psicològica.» Lliga bastant l'aturada psicològica amb la paràlisi que denuncia l'exdirector general de Recerca.

Senyor conseller, hi ha desconfiança en el futur de la recerca, hi ha desànim en el sector i hi ha desànim en els rectors de les universitats. Ho sap perfectament, ho ha llegit perfectament, ho coneix perfectament, hi ha improvisació. I els rectors diuen: «Escolti, com es pot organitzar un consell interuniversitari sense un ordre del dia? Com es pot organitzar un consell interuniversitari sense informació?» I és que la desinformació és palpable, és evident, la veiem dia a dia, la improvisació: que si ara cent noves places de medicina, que si ara no; cent no, tres-centes; que si ara a la Pompeu Fabra, que si ara no, ara a Girona; ara Veterinària a Lleida, ara no. Aquest és el desconcert que regna en el sector, que regna en la seva conselleria.

Però anem a les eines amb les quals jo començava a exposar-li aquesta interpel·lació: polítiques de recerca, desenvolupament i innovació. Acord estratègic, no cal anar gaire lluny. Punt número 1, objectiu de recerca, desenvolupament i innovació: 5 per cent al final de la legislatura. Per tant, miri, demà es compleix els quatre anys de l'inici d'aquella legislatura i, per tant, suposo que ens podrà passar comptes sobre aquest 5 per cent si s'ha complet o no. Ja li dic jo que no, però prefereixo, ho voldria sentir amb les seves paraules i el perquè.

Punt número 2 –punt número 2 de l'acord, no els que estic citant jo–, Llei catalana de la ciència i tecnologia. On està?

Punt número 3, Consell de recerca, desenvolupament i innovació i societat del coneixement. Estarà feta el 2005, no se'n sap absolutament res.

Punt número 5, Agència de transferència de coneixement. Estarà feta el 2005, ja sabem que hi ha un element intermedi però que no és una agència de transferència de coneixement. On està aquesta agència?

Però anem al Pla de recerca i innovació. En quin estat està? Quin és el seu grau d'execució? Quin és el grau de compliment dels objectius? Quina és l'avaluació i on estan les eines d'avaluació desenvolupades? Se n'ha fet alguna cosa? No se n'ha fet res.

És que ens fa la impressió que el Pacte nacional, que vostès n'hi diuen «per a la recerca», i que va anunciar el president del Govern de la Generalitat en la sessió d'investidura –que ja aviat farà un any–, i que fa escassos dies han anunciat la constitució formal del grup

d'experts que ha de redactar aquest Pla per a la recerca, tancarà tot allò altre?, tancarà l'acord estratègic?, tancarà els compromisos del Pla de recerca i innovació?

I el Pla d'infraestructures de recerca, com està? S'ha començat a preparar? L'estan tirant endavant? El veurem aviat? O és que ens passarem la legislatura tornant a planificar, com ja va passar la legislatura anterior, per arribar al final de la legislatura sense les eines necessàries i potents per a la recerca?

El president

Senyor diputat, gràcies. Té la paraula, l'honorable...

El Sr. Rodríguez i Serra

Una frase, senyor president. Qui dies passa anys empeny, diu la dita. Però en aquest cas, honorable conseller, em fa la impressió que en recerca qui dies passa anys perd.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha començat amb una anàlisi macroeconòmica i em sembla pertinent seguir-li la veta. Aquest país, Catalunya, juntament amb altres europeus, està fent un procés de canvi de paradigma econòmic, d'un model industrial antic, clàssic, a un model de la societat del coneixement, d'economia del coneixement. I això no és fàcil quan venim d'on venim.

Venim d'una fotografia en què els creixements grans –no aquests anys, sinó que ja portem uns quants anys– s'han produït en el sector del consum, per tant, basat en l'augment demogràfic i també vinculat a la construcció, que té a veure bastant amb l'augment demogràfic. Això té avantatges, perquè ens aguanta el creixement del PIB per damunt de mitjanes europees, i té algun inconvenient també, no ens enganyem, retarda el nivell de productivitat d'àmbits que mà d'obra barata permet..., es poden permetre el luxe, diguem-ne, de no fer innovació. I mentrestant la indústria, per sort una part important de la indústria, està evolucionant cap a una indústria internacionalitzada i innovadora, però els instruments de suport, des del Govern, que vam trobar fa quatre anys, i en què s'està fent un esforç de canvi, no han estat precisament molt eficients.

Ens hem trobat, i això li reconec, unes bases d'unes polítiques de recerca correctes, iniciades per Mas-Collé, amb uns models de centres de recerca propis que permetien que l'excel·lència tingués un autocontrol, una autogestió, un rendiment de comptes. Això va ser positiu. No en canvi l'herència pel que fa, i ens deia aquest matí el conseller Castells, a centres de recerca aplicada o centres tecnològics, on de seixanta-set homologats a l'Estat, només sis, i encara si valoréssim amb massa crítica o en producció tecnològica no arribaria al 10 per

cent, sobre el total. Això en el principal país de tradició industrial de l'Estat, eh? Per tant, amb uns dèficits que estem cobrint acceleradament per tal de dotar els clústers industrials de Catalunya dels motors de canvi innovador que necessiten, dels entorns favorables a la innovació.

En poc temps s'han posat les bases –alguns ja creats– de nous centres tecnològics, com el de la química, que està pràcticament a punt de posar-se en marxa, signat ja fa uns mesos amb la Rovira i Virgili i amb el Ministeri d'Indústria; s'ha inaugurat a Girona el dels transformats carnis, el Centa, que ja ha tingut importants resultats en alguns àmbits de recerca aplicada. S'està ordenant una mica la proliferació que hi havia entorn de les TIC a l'entorn d'un sol centre tecnològic radicant al 22@; com s'ha impulsat la consolidació del sector mèdia. Tenim a la vista també la creació de centres tecnològics agroalimentaris a Reus i Lleida, properament. I està a punt de posar-se en marxa el centre tecnològic de les tecnologies mèdiques.

Per tant, en poc temps passarem de sis centres de massa crítica reduïda a pràcticament duplicar o més el nombre de centres, i, a la vegada, que cada gran clúster de Catalunya tingui el seu centre de referència. Això és política innovadora –això és política innovadora–, connectada evidentment amb les universitats. Per tant, estem tutelant, estem catalitzant aquest procés de canvi.

Ara, siguem conscients també, després de l'autocrítica adreçada pel Cercle d'Economia, que una part del lideratge del canvi ha de venir fet des de la mateixa empresa, i que grans tractors, que podien haver estat tractors del procés de canvi de paradigma econòmic, no ho han fet. Aquí, a aquest país, els grans grups empresarials vénen dels sectors regulats i aquests sectors regulats, fins fa poc –reconec que ara hi ha alguns canvis positius–, no han vist la necessitat d'impulsar la innovació i menys la innovació clusteritzada, és a dir, fer arrossegament sobre el sector.

A partir de la legislatura passada, amb la creació del programa CENIT pel Ministeri d'Indústria, que nosaltres seguim des del Cidem amb una línia paral·lela, s'ha incentivat per primera vegada que alguns d'aquests grans tractors, juntament amb pime i universitats, facin projectes innovadors. I s'ha hagut de fer això perquè, de fet, aquests grans grups no actuaven. I algunes diferències que ens distancien de països avançats del nord d'Europa passen sobretot per la inexistència de lideratge tecnològic de grans empreses a casa nostra. Si partim d'un doble handicap: majoria de pimes que en solitari els és difícil innovar, i per tant han de passar per un procés cooperatiu, i per això són necessaris els centres tecnològics dels quals n'hem heretat només sis i encara fluixos comparativament, i per això apostem per això; dos, que les grans empreses, que sí que poden liderar en solitari, ho facin. I a això no els pot obligar el Govern; pot incentivar però no els pot obligar.

I aquesta és la radiografia d'on som, i explica alguns retards històrics, que no d'ara –per tant, seguim el que hem sembrat o el que no hem sembrat–, alguns retards històrics que arrosseguem des de fa deu, quinze anys,

perquè algunes opcions d'aquestes s'havien d'haver fet fa quinze anys, ja. Això pel que fa a la innovació.

És evident que tindrem ocasió més endavant, perquè veig que el temps s'acaba, de parlar de la recerca puntera. De la recerca puntera, hi insisteixo, en va posar les bases el doctor Mas-Colell. Però també és cert que aquestes bases i els plans d'innovació i recerca del Govern són plans indicatius. El d'ara, 2005-2008, i el d'abans no han estat avalats mai per pluriennalitats. I aquest és el problema. Quan un pla és indicatiu i no va avalat per pluriennalitats el més fàcil és que es desviï.

Per tant, per què fem el pacte, senyor diputat? Perquè qualsevol anàlisi feta del sistema d'innovació i recerca de Catalunya –però això és aplicable a l'Estat espanyol– indica que el problema del nostre model és que no hi ha model, precisament; manca un sistema de governança, i això no ve d'ara –no ve d'ara–; manca un sistema de governança. Hi ha hagut un creixement una mica aleatori, diguem-ho així, sent suaus, i quan no hi ha hagut una reflexió de país –potser hi ha estat de conselleria, potser hi ha estat de govern, però no de país, com Finlàndia va fer fa quinze anys, com Irlanda va fer–, anàlisi estratègica de país –social, patronal, política–, que marqués efectivament una línia estratègica, que donés seguretat al sistema, sense aquesta anàlisi de país no és possible donar seguretat ni tenir un sistema de governança pactat per tots.

És per això que jo no parlava d'«aturada psicològica», no, sinó d'«aturada tècnica». Reflexionem. Això no vol dir que no fem res mentrestant. Reflexionem, de forma oberta a tota la societat catalana –més de mil entrevistes amb empresaris i innovadors–, per veure quines són les línies que aquest país ha d'adoptar de futur en recerca i innovació, i de quin model de governança ens hem de dotar, pactat entre tots. Perquè, si no, caiem en polítiques erràtiques: ara ve un conseller i fa una política, ve el de darrere i fa una altra política, ve el de darrere, s'inventa una altra moda. No pot anar així. El món de la recerca no pot anar així.

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Per això era necessària aquesta parada i seguit. Que això no vol dir, hi insisteixo, que estiguem de braços creuats, com li he explicat, en la nostra política.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el diputat per fer la rèplica.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, si jo m'imaginava que la seva intervenció acabaria anant per la comparació entre Telefónica i Nokia, entre Espanya i Finlàndia, perquè és el recurs habitual. Però tregui-s'ho una mica del cap. Miri, no tenim una Nokia que tiri endavant uns determinats projectes innovadors; tenim altres empreses.

Però també pensi en una altra cosa. El gran gruix del sector industrial català i espanyol, el gran gruix, són petites i mitjanes empreses –són petites i mitjanes empreses–, que per si soles i directament evidentment no tenen accés a la recerca i al desenvolupament.

Jo li he parlat de recerca i desenvolupament, no li he parlat específicament d'innovació, que és del que vostè m'ha parlat, i ho celebro, que me'n parli, perquè és important també la innovació i són importants els centres tecnològics, precisament per posar a l'abast d'aquestes petites i mitjanes empreses la recerca i el desenvolupament, que, d'una altra manera, si no fos formant aquests clústers, segurament no hi tindrien accés. Però jo li he parlat específicament de recerca i dels projectes de recerca a mitjà i a llarg termini. I aquesta és la clau, honorable conseller.

Vostè ens diu: «Escolti'm, és que el Pla de recerca i innovació és indicatiu.» Bé, i això d'aquí..., escolti'm, l'hem fet nosaltres? No, el va fer en el seu moment el Govern. I en alguna interpellació que ja havíem tingut la legislatura passada al conseller –del DURSI, en aquell moment– ja li havíem dit: «Escolti'm, és que, perquè entri en valor el Pla de recerca i innovació, hem de fer que els agents en siguin participants i que col·laborin en la seva elaboració i no sigui un pla que s'elabora des del Consell Interdepartamental, des del CIRIT. No, convé que hi hagi aquesta participació dels agents.» Però, clar, és que ja han passat tres anys; tres anys amb un pla que fixa uns objectius, i que ha passat el temps sense assolir aquests objectius. No voldria dir «perduts», però gairebé perduts.

Honorable conseller, tornem a les dades; parlem amb les dades. Vostè ens diu: «Escolti'm, hi ha una evolució cap a una nova indústria “innovativa”.» Bé, vegem-ne les dades, les dades que expressa el mateix Pla de recerca i innovació, els indicadors, que suposo que no són *indicatius*; són indicadors i, per tant, són reals: nombre d'empreses innovadores l'any 2000, 25,8 per cent. Segons el Cidem, nombre d'empreses innovadores l'any 2006, 28,2 per cent. Objectiu del PRI per al 2008, 40 per cent. Estem molt lluny –molt lluny– dels objectius, molt lluny.

Però vaig més enllà, i és un tema recurrent segurament, però ens preocupa, i ho hem dit moltes vegades, i hem de tornar-hi a insistir: inversió en recerca i desenvolupament, última dada coneguda, 1,35 per cent sobre el PIB l'any 2005; última dada coneguda.

Objectius –Cimera de Lisboa, Consell de Barcelona 2002–, a Europa, objectiu comú per a Europa: 3 per cent el 2010. Objectiu del Pla de recerca i innovació, escrit en els papers, documentat –vostè ho coneix–: 2008, 2,1 per cent. Objectiu del Govern, discurs d'investidura del president: 2 per cent el 2010. I a la vista dels pressupostos d'enguany, cregui'm, honorable conseller, que no arribarem ni al 2 per cent el 2010.

Permeti'm que acabi la interpellació com l'he començada. Deia: «Catalunya té dos problemes.» Jo n'he citat un. Però és que el segon el va citar el mateix president de la Generalitat ahir. El segon problema es diu José Montilla; el segon problema es diu el Govern de l'Entesa, honorable conseller; el segon problema és aquest

Govern. Si us plau, deixin de ser un problema perquè el país pugui continuar progressant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Huguet, pot fer la rèplica.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Senyor diputat, els ciutadans decidiran si som un problema o som la solució al problema. I per ara som la solució, perquè així ho ha volgut aquest Parlament sobirà; si més no, parcialment sobirà.

Senyor diputat, els pressupostos en recerca del Govern, tan «denostat», de l'esquerra catalanista han pujat una mitjana per sobre del 20 per cent anual, i els centres de recerca, excepte en aquest any de contenció –que és cert que hi és, no hem pas d'enganyar ningú–, han pujat una mitjana per sobre del 30 per cent: 2004, 2007. L'esforç hi és, però sortim de molt avall. Però l'esforç hi és.

La llei de la ciència va quedar ajornada pel final de legislatura –li responc al que m'ha demanat abans–, i en la mesura de les conclusions del pacte nacional, la retocarem, per alinear-la..., no tindria sentit, una llei que marcarà un dels sistemes de governança de la ciència, que ens avancéssim a la reflexió dels experts. Esperem-nos a la reflexió dels experts, que culminarà d'aquí a pocs mesos. Anem sobre el temps previst. La comissió d'experts s'ha reunit, doncs, fa uns dies, i el document el tindran d'aquí a poc. S'està fent entrevistes, hi insisteixo, amb un miler de persones. Hi haurà un panel internacional que validarà aquest model, presidit pels professors Mas-Colell i Manuel Castells. Per tant, tindrem una diagnosi perfectament blindada científicament.

I, a partir d'aquí, és l'hora del pacte; és l'hora de parlar amb les patronals, amb els sindicats, amb les universitats i arribar a unes conclusions. Aquestes conclusions..., una part de les quals hauran de ser concretades en el nou Pla de recerca i innovació 2009-2012. Aleshores haurem de mullar-nos, i evidentment el meu interès serà que hi hagi pluriennalitats clares, que no sigui un pla indicatiu, sinó pluriennalitats clares.

Al costat d'això no menyspreï vostè el paper de les empreses motor –no menyspreï vostè el paper de les empreses motor. Jo en persona estic perseguint aquestes empreses perquè instal·lin centres a Catalunya, i algunes ho fan. No menyspreem el paper de les empreses motor. És fonamental que fins i tot multinacionals radiquin a Catalunya centres de recerca. Gràcies a això evitarem perills de deslocalització.

I aquest Govern està arribant a acords per muntar centres de disseny, centres d'investigació, alguns en solitari, d'altres en relació amb universitat, amb empreses multinacionals. Quan Microsoft decideix venir a Barcelona, al costat del supercomputador..., això és una molt bona notícia. I aquesta notícia ens la treballem nosaltres, des de l'Agència Catalana d'Inversions. Quan estem captant centres de recerca i innovació d'empreses multinacionals, ho fem perquè al costat hi tenim matèria grisa i ofertes de col·laboració, i això és la forma de lluitar

contra un model de globalització que qüestionï l'antic sistema però que no l'innovi; ho estem fent.

I vostè em posa els percentatges del PIB. Evidentment que ja m'agradaria estar més amunt, però el PIB ha crescut en àmbits que no són de valor afegit, aquests últims anys. Per tant, aquí la ràtio es desvia. És clar, augmenta el PIB, però ens augmenta en construcció, i ens augmenta en consum... Oh!, clar, però això s'ha de tenir en compte, eh?, s'ha de tenir en compte, això és una desviació.

I segona, nosaltres estem complint la ràtio que ens pertoca. D'aquest percentatge de recerca, els indicadors europeus internacionals diuen que un terç ha de ser públic. Aquest terç l'estem complint a *rajatabla*. Què ens està començant a fallar? Els dos terços corresponents al privat. (*Veus de fons.*) I tant que és veritat, senyor diputat. I aquí afegim-hi el que ha dit avui el conseller Castells, afegim-hi el factor dèficit fiscal, a més. Perquè, és clar, nosaltres no disposem de tot el PIB; del nostre PIB, se'n resta el 10 per cent, i després aquí veiem què destinem a recerca. Sempre s'ha de fer aquesta resta, senyor diputat del Partit Popular, eh? PIB català, resta-n'hi el 10 per cent, i llavors veurem exactament si la ràtio també, amb relació al PIB menys el 10 per cent, l'estem complint. Doncs, potser el complim; és clar que el complim, per la part pública segur que el complim.

Que hauria de ser més? Sí. Però, és clar, hi ha una part que va cap a una altra banda, eh?, perquè les polítiques històriques d'inversió de l'Estat, que expliquen una part del dèficit de Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), històriques de suport a la recerca, també han estat en clau radial, en clau quilòmetre zero. I això ha perjudicat Catalunya també, i això és històric.

Se m'ha acabat el temps, president?

El president

Sí, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Innovació, Universitat i Empresa

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, conseller –acostuma a ser al revés...

Interpellació al Govern sobre les universitats i la recerca (tram. 300-00079/08)

Té la paraula, per a la següent interpellació, que és el novè punt de l'ordre del dia, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor conseller, honorable conseller, en afrontar aquesta interpellació, un podria anar directament a l'última de les crisis que, una vegada més, ha tingut aquest de-

partament, i en relació amb els rectors, i així l'anunciava en política d'universitats i recerca. Però, quan un fa balanç d'un any –un any és el que porta aquest govern, i un any és el que porta vostè com a conseller–, al final se m'acut, per començar, una primera pregunta –i li aniré fent preguntes.

Així és que la primera pregunta és preguntar-li si les polítiques d'universitat, de recerca, d'innovació, són estratègiques o no per a la competitivitat d'un país, per al futur de la política social i econòmica i de desenvolupament del capital humà. Perquè jo m'ho pregunto, sí o no? I si és «no», seria un drama. Si és «sí», llavors, a partir d'aquí: això és prioritari per al seu Govern, sí o no? Perquè si em diu que sí, doncs, que malament que s'està fent. I si em diu que no, doncs, que malament, perquè no ho és, de prioritari.

Però llavors fem balanç, perquè és que només ha passat un any, que és molt poc, i comencem i la primera decisió va ser: «Desfem el DURSI. Fem un salt enrere, quinze anys, i diem que ara és el nou model. I això vol dir que donem un missatge de prioritització al sector, perquè, ja se sap, universitats, recerca, innovació, indústria, turisme, comerç i artesanía, això és el que és estratègic.»

Bé, un es pot preguntar i dir: «Escolti, la carcassa no és l'important.» –bé, la carcassa no és l'important–, «és l'equip humà. Llavors, en l'equip humà, anem a buscar equip humà.» I el senyor Requejo li diu que no, i la senyora Dellunde li diu que no, i plega el director general de Recerca, i plega el director general d'Universitats. I en busquem substituïts, i finalment trobem un equip. Però, senyor conseller, no es queixi, és que no és menor –és que no és menor. No hi entraré més, però passa això.

I a partir d'aquí diem: «Bé, això tampoc és important. Anem a visualitzar el que és... Anem per feina, anem al diàleg, anem a marcar polítiques.» I ens arriba la primera crisi, la primera revolta de tots els rectors, que surten a la palestra amb un document en el qual li demanen quina és la seva política: quina és la política respecte a espai europeu, què passarà amb el PIU, quina és la política científica, quina és la política de legislació..., i també es salten tot el món investigador.

A partir d'aquí, senyor conseller, creem diferents comissions. I ho arreglem creant una sèrie de comissions, tranquil·litzen una mica els ànims... I a partir d'aquí els diem al sector: «Tranquils, que anirem a negociar, ho parlarem...», tot això. I d'aquí surt el PIU. I ja està. I res més; que no és menor, però res més.

I, al cap de no res, tornem de l'estiu i ens trobem amb una nova revolta: la del món de la recerca. I s'aixequen els centres científics i els centres de recerca, perquè no hi han contractes programa, perquè estem introduint una incertesa impressionant, perquè el director general de Recerca els diu: «És que no arribarem ni al 2 per cent.»

I després –i tindrem motius en altres moments, la setmana que ve, de discutir respecte al pressupost– com podem acabar dient que «senzillament, el que estem és en un *impasse*, en el qual...» Miri, el futur, la política

científica del país, la política respecte als centres, el pla d'infraestructures, doncs, ja tindrem temps de presentar-ho, després de tot el debat del Pacte nacional per la recerca, que de fet el comencem fa dos mesos, o el comencem, o l'impulsem, i ja li'n dono validesa; l'impulsen per parlar amb una sèrie de persones, fa dos mesos. I per tant donem per vàlid que un país quedi paralitzat, durant un procés de dos anys, en la seva política científica, en tots els àmbits. I vostè en deia, senyor conseller, «parada tècnica»; vostè en va dir «parada psicològica», però li ho avalo: «parada tècnica».

Però què vol dir «una parada tècnica»? Però què hem d'estar reflexionant? Diu: «No, és que hem de reflexionar.» És que a vostè li posen sobre la taula... Vostè té la responsabilitat de governar, no de reflexionar. És com si, de cop, resulta que Catalunya no tenia cap tipus de política científica, cap tipus de competència, i amb el conseller Huguet, pum!, cau la competència i comencem de zero. Que no comencem de zero! Que tenim diferents plans d'innovació i recerca! I a partir d'aquí s'hi està d'acord o no, però vostè ha de fer política, la seva, i amb el màxim de consens. Perquè, si no, un intuirà: «No, miri, com que no en tinc, doncs, ho parotot, i quan ja no sé què fer agafo un equip d'experts i els dic “us reuniu durant ics mesos i m'expliqueu què hem de fer”.» Home, ja està bé el diàleg, però alguna política, alguna prioritat vostè pot tenir.

No podem parar tot un àmbit d'aquest tipus durant tant de temps, senzillament amb l'excusa d'un pacte nacional. Que està molt bé, però vostè sap perfectament que en àmbits molt concrets les receptes són senzilles; complicades des de l'àmbit pressupostari, però estratègicament senzilles. És que no podem estar, a dia d'avui, ni tan sols amb el pla d'equipaments, que és un tema menor i que encara no ha sortit. I que ben segur vostè em dirà, ara quan torni a agafar la paraula, que sortirà, que sortirà el d'aquest any. Però és que ja estem a novembre, desembre, i ja acabarem. I després els explicarem als centres, doncs, que acabin fent la despesa en quinze dies.

Torno a dir-li-ho, senyor conseller: a nosaltres, a tots ens han votat, als diputats, i a vostè se l'ha situat en un govern no per reflexionar, sinó per governar. En Henry Ford –l'industrial, eh?–, ell deia: «La majoria de les persones gasten més temps a xerrar i reflexionar sobre els problemes que no pas a afrontar-los.» I per tant l'únic que demanem a aquest Govern és que els afronti. Hi han reptes importants, i s'han d'afrontar.

A partir d'aquí, tenim una nova rebel·lió de rectors; res, la setmana passada. Sí, home, la setmana passada. És que, a més, un es cansaria d'anar... Jo tinc aquí sobre el recull de premsa. No, és que no el puc portar aquí; és que és innombrable. Mai, mai, l'àmbit de la universitat i l'àmbit de la ciència havien estat tan presents en el món de la premsa, però per negatiu. I és un àmbit prudent. I vostè no em dirà que l'àmbit dels rectors i l'àmbit de les ciències són una colla de *hooligans* que surten cada dia a la palestra; no ho són –no ho són. I per tant quan surten és quan ja no poden més.

I a partir d'aquí, *in extremis*, doncs, tenen una reunió per parlar del mapa de titulacions, pels temes de me-

dicina..., «que sí», «que no», «més o menys», i «tranquils, tranquils, que això ja ho arreglarem, us escoltem i tirem endavant». Però això, com l'última, la d'abans de l'estiu. És que per què ens ho hem de creure? Ja no ens creiem res –ja no ens creiem res.

I al final un té la sensació..., amb tota la modèstia, perquè, doncs, aquest diputat, en l'àmbit de govern no pot aportar res, però un té la sensació que cada vegada que l'interpel·la, a més coincideix amb una crisi, i llavors el Govern ràpidament té una reunió, i alguna cosa s'escolta i desencalla. Per tant, posem a disposició el nostre grup per fer una interpellació cada mes, si a partir d'aquí això voldrà dir que parlem amb el sector i marquem algun tipus de prioritat.

Ara bé, senyor conseller, el que exigim és direcció: quina política universitària té, quin és el capteniment del departament... I, sobre política de recerca, no podem estar parats pel resultat del pla nacional. Quin és el seu criteri de carrera investigadora, o de centres de recerca, o de parcs tecnològics, o de centres de referència amb transferència, o de captació externa d'investigadors? Perquè després hi ha una cosa molt important: quina estabilitat donem al sistema?, quina imatge estem donant? Tan important com la crisi és que la generem i generem un ambient d'inestabilitat. Però si prou ha costat a aquest país tindre una política en la qual els investigadors no ens marxïn i que intentem fins i tot captar nous investigadors. Però qui ve a aquest país amb aquest ambient? Però quina expectativa de futur hi ha?, quan a molts dels centres els estem dient: «Us prorroguem, ja ho veurem, no engegueu cap projecte. Si ho feu, a compte i risc vostre, ja ho veurem.» Això sí, el conseller ja ens ho deia en el seu moment, en la primera crisi, que no és Superman. Sí, és que no estem demanant cap Superman; si l'únic que demanem és un conseller, algú de govern que gestioni, que marqui prioritats, que s'equivoqui fins i tot, però que les marqui. El problema és que no hi ha criteri en aquests moments.

I llavors, senyor conseller, el que segur que no es pot fer és fer de tsunami. Perquè jo no vull ser tremendista, però és que ha passat un any només, i hem tingut tres sortides públiques de rectors, *tutti pleni*, d'investigadors, dimissions... Això no és una situació d'estabilitat.

A la segona intervenció, senyor conseller, a més li faré algunes propostes... Ah!, però no, no voldria acabar... Vostè ha fet una referència, senyor conseller... Que no hi hagi nord en la política de recerca i innovació en aquest país, no és culpa de les empreses. No són les empreses, és el Govern qui marca el nord. El tractor el condueix vostè, i el president de la Generalitat. I sap el que passa quan es condueix un tractor, quan s'està llaurant i no es té el nord molt fixat d'on es vol arribar, sap com surten? Els solcs. I comencem a donar voltes. Per tant, l'únic que li demanem és que marqui vostè el nord.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Senyor Castellà, una política estructural com la de recerca i innovació no s'improvisa ni amb un ni amb quatre anys. I per tant, per al bo i per al dolent, això ve de lluny, no ve d'ara, eh?, per al bo i per al dolent –per al bo i per al dolent. Per tant, si els grans motors econòmics no han apostat fins fa poc per liderar processos d'innovació, alguna responsabilitat anterior hi deu haver, diguem-ne, no? Diu: «No compari Telefónica amb Nokia», deia. Home, doncs... Home, sí que m'agradaria comparar-ho, perquè estan en el mateix àmbit i tenen el mateix volum econòmic en aquests moments, no?, hi ha hagut dues funcions diferents.

I el que estem fent nosaltres és precisament liderar això. Potser no surt als diaris, això; als diaris surt qui protesta, però ho estem liderant. Estem liderant la tracció de grans empreses i de multinacionals que aposten i estan apostant per recerca i desenvolupament a Catalunya. Algunes d'elles, hi insisteixo, en equipaments universitaris; d'altres, en centres tecnològics. Això ho estem liderant.

Reflexionar no vol dir paralitzar la màquina. I abans he tingut ocasió, en la interpellació del diputat del Partit Popular, d'explicar –i no li ho repetiré, perquè vostè s'ha centrat en política universitària– el canvi important que ja està havent-hi en el que és oferta de centres tecnològics al servei dels clústers de les pimes.

Aquest any era un any important per a la universitat, perquè, després de temporades llargues de plans pilots i de debatre si aquí, si amunt i avall, finalment arriba l'hora de la veritat i ens vèiem en l'obligació d'iniciar el procés cap a l'espai europeu d'educació superior. I començar un procés de reforma d'aquest calat no és fàcil. I les forces contràries al canvi són moltes, que paradoxalment s'hi poden trobar des de sectors molt corporatius fins a sectors que veuen riscos en el model Bolonya, que no hem decidit nosaltres, sinó que ha decidit Europa; riscos des d'una òptica social. Per tant, les posicions i els obstacles a un canvi –jo que n'he viscut un per dintre, el canvi..., la reforma de l'educació secundària– són molt alts, les resistències són altes.

Se'ns demanava lideratge, i lideratge hem marcat. El passat dilluns, per unanimitat, s'aproven els requisits per elaborar la programació universitària de Catalunya i posar en marxa, per tant, les titulacions de l'espai superior europeu. I hem passat des de posicions resistencials que volien paralitzar a Catalunya l'inici d'aquest procés a, l'any que ve, quaranta-una noves titulacions ofertades per la majoria d'universitats, basant-nos en els requisits que marca la LUC –LUC, per cert, que vostès van tirar endavant amb el suport d'algun grup de l'oposició.

Requisits, òbviament, com el fet que han de ser, aquestes titulacions, de plena integració en l'espai europeu; que s'han de justificar les titulacions en base als recursos pactats... La universitat té un sistema pactat de finançament que ha millorat el mateix acord de la LUC, amb el qual quedava infravalorada la universitat. El Pla de millora del finançament de les universitats públiques catalanes 2007-2010 supera aquest dèficit de la LUC, i això ho hem firmat nosaltres. I el Pla d'inversions

universitàries 2007-2013 dóna estabilitat a les infraestructures necessàries per a la universitat, i no hi havia estat, això. Això són novetats que donen seguretat, per primera vegada, al sistema universitari. I diem que les noves titulacions s'han d'emmarcar en aquestes plurianualitats.

Què marquem també? Les universitats han de programar en funció de la demanda. I la demanda té dues fonts: la demanda escolar i la demanda social. Per tant, pot ser que en algunes carreres siguin els estudiants que ho demanin, però en altres és l'Administració que diu: «Això ho demana el mercat, i, encara que de moment l'estudiant no ho demani, s'ha d'ofertar això, perquè ho necessitem. I a més a més farem campanyes de promoció», cas de les enginyeries, on el problema és que el mercat demana enginyers, però els estudiants no hi van; i aquest any que ve, aquest any ja, començarem a posar en marxa un programa de promoció d'enginyeries a Catalunya.

Altres requisits. La inclusió, en aquestes noves titulacions, de les competències transversals, que és el que demanen els famosos descriptors de Dublín. El coneixement de la tercera llengua, l'anglès com un element fonamental per donar llicència a noves titulacions. La previsió de pràctiques externes a la universitat, com a condició. El diàleg fluid amb l'entorn econòmic i professional de cada àmbit, de cada carrera. L'especialització també a dintre del mapa català, una certa especialització de l'oferta, que no anem clonant les mateixes titulacions, sinó que siguin diferents en funció de la universitat. Flexibilitat d'aquesta titulació; que, de la mateixa manera que es posa en marxa, hi hagi previsions, si algun dia la demanda baixa, com fem marxa enrere; això se'ls demana, quan presenten els projectes de titulació. I, òbviament, la connexió adequada entre grau i postgrau.

Això, com una primera part. Però hi ha criteris pel mapa famós, aprovat per unanimitat a proposta del Govern; això és lideratge, senyor Castellà. Criteris de mapa com la consideració de la demanda social nacional –no és cada universitat que ha de decidir en funció de la demanda local, sinó nacional. Es valoraran preferentment aquelles propostes que aportin elements addicionals; és a dir, tant per tant, evidentment, que siguin innovadores. Promoció, també, de la programació conjunta. Titulacions compartides, que és el que vam aconseguir l'altre dia, quan Lleida i la UAB històricament, per primera vegada, es posen d'acord a establir una línia de veterinària i engegant la línia de salut animal, única a l'Estat espanyol, per homologar-nos amb Europa; el mateix dia que la UAB i la UPF –també històric; si convé, després li cito alguna apreciació en aquest sentit d'un membre del seu Govern, un que havia estat membre del seu Govern–..., posar d'acord dues universitats per impartir medicina a UPF, compartint també instal·lacions.

Per primera vegada estem començant a treballar com a sistema universitari de Catalunya. Abans es treballava simplement com una pura coordinació d'universitats en competència; ara passem a la fase de la competència més cooperació. I això no és fàcil; dinàmiques d'aquestes, implantar-les no és fàcil, grinyola tot. Però és que, si

no es canvia res, no grinyola res, senyor Castellà. Estem abordant el canvi, i el canvi grinyola.

Enfortiment de l'especialització de cada universitat. Encaix de l'oferta docent. Adequació a la disponibilitat de recursos en el marc general del sistema. Capacitat de liderar la creació de coneixement en espais de frontera entre disciplines, i també amb visió transversal. I finalment, com a criteri també, aplicació de disseny formatius que s'adequin a les necessitats dels nous perfils d'estudiants.

Això són els criteris de lideratge del que ha de ser un punt cabdal, que és la posada en marxa de Bolonya a Catalunya. Això és el fonamental d'aquest any, i això està pactat, està pactat de fa pocs dies, per unanimitat. El que convé són els fets; els sorolls, al capdavant, passen. Els fets.

I al costat d'això, ha tardat més o ha tardat menys... «Oh!, podia haver-ho dit abans.» Molt bé, ha arribat. Declaració de necessitats del Govern, pactades. Les facultats de medicina noves, escrites, firmades, ratificades. La demanda de places de magisteri, a sol·licitud de la conselleria d'Educació, i les de veterinària, a sol·licitud, en aquest cas, del sector. És a dir, aquí hem fet cas de la demanda pública de places de medicina, de places de magisteri, i quan un sector ens ha dit: «Volem aquest perfil», que és el de salut animal, li hem donat. I és el Govern que demana a les universitats que presentin aquest programa. Això és lideratge, senyor Castellà.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, com em pot parlar de lideratge amb un pacte sobre el mapa de les titulacions que es fa en una reunió aquesta setmana i que es fa quan els rectors no poden més i tornant de l'estiu, i ho sap perfectament, a *tutti pleni*, hi ha una expectativa d'incertesa impressionant, i quan després d'una reunió de rectors es fa córrer que algun rector important està preparant un document per fer pública la demanda de la seva dimissió? Jo no li hauria tret això a la primera intervenció, quan vostè pretén en aquesta cambra dir que hi ha lideratge.

I li puc dir una altra cosa, a més: si és que pactar els mapes de titulació és el que li correspon, és el seu capteniment, és la feina que ha de fer! És que ara resultarà que fer el que un ha de fer és espectacular. Però sap què passa, a més? Que vostè comença a moure's, comença a exercir aquest suposat lideratge, quan l'amenacen amb la dimissió. És que és gros! I això, vostè sap que jo sé que vostè sap que és veritat. És veritat –és veritat. (*Veus de fons.*) Doncs, ja m'ho explicarà.

Doncs, a partir d'aquí, ens sentim amenaçats, responem. Però hem marcat els criteris, i cadascú té les converses que té. No hi ha tranquil·litat. Però no hi ha tranquil·litat perquè la tranquil·litat es genera amb confiança, i portem un any de desgavell. «I portem un any que gri-

nyola tot.» I tant, que grinyola! Grinyola per tot arreu, per inactivitat.

Vam establir un model a partir de l'any 99, amb el doctor Mas-Colell, que sí que establia les bases del que havia de ser un model d'excel·lència en l'àmbit de la recerca. I vam començar a impulsar el que havia de ser la xarxa de centres de recerca, i la dotació pressupostària, amb un canvi –ja li ho reconec– qualitatiu en aquell moment, i una política determinant de parcs tecnològics, i l'impuls del programa ICREA, i la creació de l'AGAUR. I vam fer la Llei catalana d'universitats, i vam deixar embastada la llei de la ciència. Per què estem paralitzats també, senyor conseller, amb la llei de la ciència? També ens hem d'esperar? Però si l'anterior Govern –que aquest ja no era el nostre–, l'anterior, el primer tripartit..., si estava embastada!

Doncs, miri, si hi ha incapacitat des del punt de vista del Govern, escolti, aquí tenim una cambra parlamentària, ho fem per ponència conjunta, ja hi estem d'acord. I això pot caminar paral·lelament, absolutament paral·lelament, amb tot el debat del pacte nacional. Per què no? Per què ens hem d'esperar tant, si està molt treballat? Perquè el còmput global de tot això que s'havia començat, el primer tripartit el desgavella, i aquí, senzillament, acabem amb la inoperància.

Quin és el resultat, amb dades? Si és que al final... Mira, aquest dematí el conseller Castells ens deia: «Estem a l'1,39 del PIB en recerca i desenvolupament.» El 2003, estàvem a l'1,38. En tot aquest procés del 2003 al 2006, una centèsima –una centèsima. I el conjunt del creixement del PIB és diferent, si ja li ho accepto! Però també els recursos del pressupost són diferents, no?, senyor conseller. Per tant, no hi ha una prioritat.

I, escolti, no m'ho invento. I al final, vostè em deia abans: «Li citaré algú del seu anterior Govern.» Si jo també li puc citar, del seu Govern –i no tan sols del seu Govern: de la seva conselleria, i ja hi hem fet referència–, reflexions de l'antic director general de Recerca, i ho resumeixo amb: «inexistència de projecte, bandeig de compromisos, afebliment del model, paralització, desestimació de projectes, ofec econòmic, manca de criteris, entreguisme, fossilització, incapacitat i submissió.» Que hi estic d'acord? Sí, però és que no ho dic jo, és que ho diu el seu exdirector de Recerca i Desenvolupament. Alguna cosa deu passar –alguna cosa deu passar.

Per tant, torno a dir-li: intentem potenciar el que ha de fer a la seva conselleria. Doncs, ha començat després de l'amenaça a fer els criteris i a pactar els criteris del mapa de titulacions? Doncs, sí, continui-ho; però no esperi que hi hagi una segona crisi. I repensem el model de finançament. I impulsem d'una vegada els contractes programa als centres de recerca, que els tenim paralitzats, que no hem d'esperar que acabi el pacte nacional. Perquè és que un té la sensació que al final estem fent més des de l'oposició i no estant al Govern, quan pactem allà on podem pactar, que el que estan fent el seu Govern...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Castellà i Clavé

...i el seu grup parlamentari –i acabo ja, senyor president. És que per als centres de recerca, en aquests pressupostos de l'Estat –de l'Estat–, als quals acabem votant en contra, traïem 20 milions d'euros, i fem respirar els centres de recerca i no som ni tan sols al Govern.

Per tant, senyor conseller, jo li torno a demanar que deixi de reflexionar, que afronti la seva responsabilitat. Senyor conseller, tregui's les sabates de ballar i posi's les espadenyes de treballar.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El vicepresident primer

Senyor conseller, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

En la tradició llibertària... –perdó, gràcies, senyor president–, en la tradició llibertària d'aquest país hi havia allò del repartiment de les vint-i-quatre hores en tres parts, no?: vuit hores per treballar i vuit per ballar, si cal, no?, vull dir... Per tant, espadenyes i sabates, senyor conseller, que el ball és molt sa. (*Remor de veus.*) Senyor diputat, és molt sa, el ball.

Bé, algunes dades només, no? En medicina, recerca: impressionant creixement els últims quatre anys. En aquests moments, unes sis mil sis-cents persones estan recercant en l'àmbit biomèdic, de les quals un 30 per cent, estrangers. Això perquè és vegi que... I això ha estat darrerament, perquè el gran creixement de l'àmbit biomèdic ha estat aquests últims quatre anys. Per posar només un petit detall.

Els contractes programa no es paralitzen, s'estan negociant. Però s'estan negociant en un any difícil, jo no li ho nego, això; no li puc pas amagar una realitat. No hi haurà cap centre que no acabarà rebent el que necessitava per a aquest any. Això, ja els ho hem garantit. Ara, és evident que la forma de no haver d'anar contracte programa a contracte programa –que això és quan falla un model de governança– és tenir un sistema unificat de govern dels centres de recerca, que no hi és; no es va deixar això, no es va deixar. No hi ha..., no hi ha ni el model alemany... És igual, tant li fa; faci qualsevol comparativa europea i no hi ha model –no hi ha model. I en això sí que es necessita reflexionar per posar en marxa un model.

De moment, gestionem l'antic i ho fem tan bé com sabem i podem, però hem de dissenyar un model. I no el dissenyarà el Govern sol, no cauré en aquest error, no, perquè arribarà un altre conseller, canvi de línia; un altre conseller, canvi de línia. No pot anar així, això. Un país seriós ha de tenir un model pactat socialment. I gastarem la saliva que calgui en els propers mesos, però hem d'arribar a un acord i a un diàleg ampli perquè aquest model s'estabilitzi en el temps. Perquè amb un bon model de governança es pot demanar eficiència; si donem seguretat, podem passar comptes als centres; si no donem seguretat, com avaluarem els centres? Sempre pendents de l'aiaiai del proper contracte pro-

grama. Això no va així. No pot anar així; és un model dispers, de repartidora, no funciona això. I per canviar el model..., ja m'agradaria a partir de zero, però és que tenim el que tenim i és més complicat, quan ja hi ha coses fetes, ordenar-les, que no pas sortir de zero. I això és la dificultat, i això pot provocar nervis i en som conscients. Però ningú s'ha de posar nerviós; els qui són bons que no es preocupin, perquè l'avaluació garantirà el suport d'aquest Govern a la recerca d'excel·lència. No en dubti, senyor Castellà, no en dubti.

I pel que fa a infraestructures, tenim un instrument importants. Aquests dies estem fent deures, perquè hi ha una cosa que es diu «addicional tercera», que ens ha de permetre, evidentment, inversions importants en el camp de les infraestructures de recerca i innovació. Per tant, evidentment, si haguéssim de moure'ns només amb els pressupostos, limitadíssims, i un model de finançament esgotat –ho ha dit aquest matí el conseller Castells–, un model de finançament esgotat, difícil ho tindríem. Per tant, l'addicional tercera ens donarà oxigen per poder invertir en infraestructures de recerca i innovació.

Estem amb més coses, en canvi de model. El paper dels consells socials. Per mi important, ho diu la llei, però a la pràctica no se'ls considerava. Els presidents dels consells socials estan tenint una posició activa en el debat amb els sectors acadèmics i amb l'Administració, fent en molts casos d'interlocutors, d'intermediadors. Parli, senyor Castellà, també amb els presidents dels consells socials, parli-hi. I em sembla que la seva visió serà una mica diferent del que potser aconseguix amb alguna de les seves connexions universitàries. Per cert, no hi ha unanimitat –ara sí que hi és– entorn d'aquests criteris. Fa més d'una setmana hi havia diversitat d'opinions sobre si es posava en marxa Bolonya o no. No opinaven el mateix, en absolut, tots els rectors, en absolut –en absolut. I s'ha aconseguit unanimitat. Per tant, aquí el problema no era el Govern sinó la mateixa comunitat acadèmica que ho veia diferent.

Per tant, diàleg, mediació dels consells socials i lideratge. Jo li reconec que és un any complicat, posar en marxa Bolonya és difícil i ordenar la galàxia de la recerca també ho és. Ho abordarem amb tota la capacitat que tenim.

Gràcies, senyor president.

El president

El desè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre la sanitat (tram. 300-00078/08)

...és la interpellació al Govern sobre la sanitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui a altes hores de la nit, i després del debat de pressu-

postos on s'ha citat diversos filòsofs –Popper, Berlin–, em deixaran a mi començar citant Fray Luis de León, el «decíamos ayer», quan retornava a la seva càtedra a Salamanca. Dèiem ahir consellera, ho recorda? No ahir: abans-d'ahir, l'any passat i l'altre i l'altre. Què ho recorda? Plans de xoc, un metge cada 1.500 targes, deu minuts per visita, millora de llistes d'espera, millora de les urgències, el paper d'infermeria, el paper dels professionals, el decret de teràpies alternatives, l'informe dels experts... Ho recorda? Recorda quins eren els seus objectius? Quins són avui els resultats? Ens pot dir quins són els resultats?

Consellera, li hem proposat acords, hem arribat a acords. Vam, no només votar, sinó que també vam impulsar una determinada visió de la Llei de l'ICS; vam treballar com si fos nostra, perquè era nostra.

Torno a preguntar-li-ho: quins eren els seus objectius?, què era el que ens proposava?, i els del seu Govern? Quins són avui els resultats? Jubilació de metges, la vaga de metges, uns ambients als centres de desafecció, de descontentament. I callaré, consellera, no continuaré, no m'hi ficaré aquí. Senzillament reflexionem, reflexionem tota la cambra. Què està passant? Cal que ho digui? És a dir, és que no necessito ni paraules, només pensem què passa als centres, quin és l'ambient avui als centres de l'ICS, de l'atenció primària, de tot el sistema de Salut de Catalunya.

Li confesso que en salut, i vostè ho sap, i ho sap tothom, hem fet, com li ho diria?, hem fet una oposició blana, una oposició *light*. Perquè teníem la convicció, i la tenim, que compartíem molt del diagnòstic d'un sistema fort i essencialment bo, transversal, de provisió mixta, hi insisteixo, transversal, i sabíem que molts dels seus problemes li venien dels seus socis de govern i de certes resistències internes, ho sabíem.

Senzillament, consellera, qualsevol discurs fet des de posicions del tripartit i diferent del seu no el contemplaven com a desitjable. M'entén, oi? Oi que sí que m'entén? M'entenen tots, oi que sí? Lamentablement he de preguntar-li ja, sense esperar resposta, quins eren els seus objectius i quins els resultats, sense esperar resposta, ja, consellera. Senzillament callo i els deixo reflexionar. Només em cal callar.

Miri, l'estudi demogràfic dels metges, presentat pel Col·legi Oficial de Metges de Catalunya. Només una xifra i una portada: «Barcelona perd en un any 437 metges», portada d'*El Periódico*. No sé si és més important la xifra o que la portada sigui d'*El Periódico*. (*Remor de veus.*)

Jo sé que és una portada massa dura, que no té matisos. I vostè i jo sabem que aquí n'hi ha molts, de matisos; n'hi ha molts de matisos entre altres coses perquè, igual que és cert això, també és cert que se n'hi han incorporat d'altres i és cert que a Catalunya tenim una xifra de metges per mil habitants de 3,7, molt semblant a la mitjana a Europa, molt semblant a països com França, com Alemanya, com Holanda, superior a Anglaterra. I per tant la xifra total de metges no es veu reflectida en aquesta portada d'*El Periódico*, no s'hi veu –no s'hi veu–, però és cert que tenim una manca de pediatres, de

metges de l'atenció primària, una manca de metges en ginecologia, en anestèsia, en pediatria, etcètera.

Llavors, per què aquesta deserció de metges, consellera? Hi ha reflexionat? Hi han reflexionat? Caldria parlar també d'infermeria, eh? Parlar i decidir, consellera, perquè el que és parlar d'infermeria n'ha parlat, però el que és decidir canviar el rol d'infermeria... Cal què parli, consellera, o també torno a callar? Només cal callar; només ens cal callar.

Perquè en què ha canviat el paper d'infermeria? O en què ha canviat el paper del metge? Què els havia promès a metges i a infermeres? I què és el que hem complert? Què és el que tenim avui? Recorda la vaga de metges? La recorda? Avui, si no m'equivoco, ha tornat a tenir una protesta al carrer, entorn d'un problema dels horaris als CAP, entorn del problema d'una reorganització interna als CAP.

Vostè i jo coincidim que el problema dels metges, el problema del personal dels recursos humans no és només un problema de nombre de metges; és també un problema d'organització, de redistribució, de definició de papers, també de redistribució i de repensar el paper d'altres professions com infermeria, de gestió i d'instruments de gestió en majúscules. Ho recorda, que dèiem tot això?

Fa mesos que vam aprovar la Llei de l'ICS, fa mesos. Li hem donat..., o hem contribuït a donar-nos un instrument de gestió important, de gestió en lletres majúscules. Què pensa fer? Què ha fet? Vostè va proposar un canvi d'horari als metges sense consensuar-ho, i no se n'ha sortit; ha estat incapaç d'arribar a acords, no ha arribat a acords. És que jo penso que..., no sé, ni tan sols, si ho ha intentat. No ha trobat solucions, ni dintre ni fora de l'ICS. Per què? Tornem a reflexionar? Torno a callar, consellera? Per què? Vostè, consellera, té un problema polític molt important, molt.

El conseller d'Economia aquest any la castiga, quan és l'any que vostè ha de resoldre els acords de la vaga de metges, i la castiga, i quan ha de desplegar tota la reforma de l'ICS. I la castiga el conseller d'Economia. I ara recordo la portada d'*El Periódico*. No sé què és més significatiu?

Vostè no pot arribar a solucions, entre altres coses, perquè no es pot permetre una altra vaga, perquè és dèbil políticament, perquè no té autoritat, perquè ja no pot, perquè quan els metges o el personal li planteja una vaga, vostè ha de tirar enrere. Però tampoc pot trobar solucions per un altre problema molt important que vostè té: perquè els seus socis de govern no li deixen, perquè sí que hi han solucions.

Però com ha de trobar solucions si quan parlem d'autogestió o d'EBA o de copagament resulta que hi han socis de govern que quan parlem de copagament li diuen: «Oh!, *vade retro*, capitalisme, privatització!»; si quan parlem de la XHUP hi han companys de govern que es creuen que això és la privada, si no saben el que és el sector públic! Vostè està presonera entre la seua incapacitat i debilitat política i els seus socis, i això és molt greu; això paralitza el sistema i no ens deixa trobar solucions.

Consellera, li ho dic sincerament, m'agradaria ajudar-la, però no podem. Vostè té discurs, però ja no té respostes, no en té. Recorda que li reclamàvem autonomia de gestió dels centres? Ens va dir que la llei permetria tota la necessària. La Llei de l'ICS li ha donat autonomia de gestió. Vol que li digui que avui hi han centres autogestionats que ja complixen l'horari que vostè va proposar? Amb uns graus de satisfacció tant per part dels metges com dels professionals, com dels usuaris, molt alt?

Però vostè no podrà prendre aquesta solució. Vostè no podrà descentralitzar fins a aquest punt, perquè, hi insistixo, està presonera de les seves contradiccions. Vostè té la debilitat davant del sector, que quan li fan un vaga la fan tirar enrere, i és presonera dels límits que li marquen els seus socis de govern. És dramàtic consellera, hi torno a insistir, la voldríem ajudar, però no podem; és que no sabem com. És que vostè no té sortida!

Ha llegit l'article de la nostra amiga comuna, la Carme Valls, que li diu exactament el mateix? Ha llegit el que diu el professor López Casanova, que li diu exactament el mateix? Ha escoltat el que li diu el Col·legi de Metges, que li diu exactament el mateix? Li ho diem tots, li ho diem l'oposició amb prudència, però li ho diem. I amb dolor li he de dir, consellera, que vostè té una assignatura pendent que ja no aprovarà, ja no l'aprovarà, no podrà aprovar-la.

Vull..., i és una arma que em seria fàcil utilitzar. Recorda els qualificatius al conseller Rius? Recorda què li deien? Se'n recorda? No utilitzaré els termes en què vostès es dirigien al conseller Rius. Vostè té el doble de pressupost que el conseller Rius, el doble, té més instruments, té una posició que hem estat disposats a arribar a acords, que estem disposats a arribar a acords, i ens ve i ens explica moltes vegades les enquestes, els resultats de les enquestes, ens dóna xifres, ens vol fer veure que tot millora i que millora moltíssim.

I torno al «dèiem ahir». Se'n recorda, consellera? O no se'n recorda dels plans de xoc de metges, infermeria..., 1.500 targes per metge, deu minuts per visita. Què se n'ha fet, d'aquests objectius?

Vol que li llegeixi els resultats de les enquestes de satisfacció a la regió sanitària de Barcelona? Mirin, la satisfacció global, amb el doble de pressupost, és inferior a la de l'últim any del conseller Rius. Em cal parlar, consellera? Cal que li tregui el que li deia al conseller Rius? Jo no m'atreviré a fer-ho. Només li dic que abans de contestar-me, repassi, reflexioni i pensi el que vostè deia. Vostè avui no té autoritat política per a tirar res endavant —el sector la hi ha tret—, no pot afrontar una nova vaga de metges i no té autoritat per imposar als seus socis de govern allò en què, amb gran part del sector i l'oposició, podríem arribar a acords per millorar i donar solució al que és el problema del personal sanitari i un dels problemes de gestió del sistema.

Estem aquí, esperem la seva resposta i li demanem que recuperi con sigui aquesta autoritat, perquè, si no, no tindrà respostes i ens quedarem sense possibles solucions.

Gràcies.

El president

Té la paraula per a la resposta l'honorable consellera de Salut, la senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Sancho, li agraeixo que em faci aquesta interpel·lació, i les meves contestes seran estrictament objectives, sense percepcions. I, per tant, passarem comptes del que ha estat i contestaré algunes de les seves preguntes.

S'han incorporat deu mil professionals en tres anys al sistema sanitari públic, deu mil. Li estalvio de dir les diferències comparat amb els anys anteriors. Li passaré, eh?, quants de primària, quants hospitals, quants de salut mental, quants de sociosanitari, quants de transport sanitari, quants de recerca, etcètera. Deu mil, senyor Sancho, deu mil, tant de metges com d'infermeres, com de personal auxiliar, com de personal administratiu, com de transport sanitari, com de personal de salut mental, etcètera. Per tant, continuen absolutament vigents, perquè érem molt conscients, i des del primer dia ho vàrem dir, que necessitàvem vuit anys com a mínim per posar al dia la pressió assistencial, les deficiències d'infraestructures heretades, a l'ICS i a fora de l'ICS, la falta de planificació, no atribuïble, per descomptat, només en els governs anteriors, sinó també a un milió de persones que s'han incorporat al sistema sanitari només en deu anys; 96-2006, un milió de persones.

Segon punt, importantíssim: 2.752 places d'interins que s'han convocat a oferta pública d'ocupació. Sap el que em sap greu, senyor Sancho? Hi ha gent que portava vint anys interí, vint. Acabarem aquest any amb el 72 per cent de persones amb plaça fixa. I acabarem el 2010 amb un 90 per cent d'estabilitat, considerant que un 10 per cent en el sector sanitari de flexibilitat entre eventuals i interins és una xifra raonable.

Salaris, model retributiu. Acords retributius de l'ICS i del sector concertat 2002-2006, 423 milions d'euros acumulats; 2006-2009, 1.377 milions d'euros acumulats. Res em satisfà més que anar sempre al costat, no podria ser d'una altra manera, amb el conseller Castells. Aquí i a l'Estat. Les paraules d'avui del conseller Castells explicant el que ha passat en aquests últims anys i també l'esgotament del model –que, per cert, vàrem pactar junts en el debat estatutari– serviran, per descomptat, perquè a partir del 2008, de l'estiu del 2008 tinguem pactat un nou model de finançament, que també ha de fer, igual que ja hem fet amb les inversions d'infraestructures, fer créixer la despesa corrent en els serveis bàsics, entre ells el sistema sanitari.

Salaris mitjans dels nostres professionals. Retribució mitjana d'un metge de la XHUP del sector concertat, 52.000 euros; de l'ICS, 51.300; de primària, 51.000; d'hospital, 65.000; del sector concertat, 60.000. Li podria dir exactament també a infermeria. A més, vostè sap que vam fer en l'últim acord retributiu un canvi importantíssim, pendent des de la Llei d'ordenació sanitària, que el sector concertat s'equiparés al sector públic. Ja hem començat un altre camí molt important. Li recordo la disposició addicional incompleta durant

tants anys: incorporar el sector sociosanitari de salut mental en el sector sanitari, perquè eren encara la Ventafocs i encara ho són, i tardarem fins l'any 2009 per a aquesta equiparació. Parli amb els professionals del sector sociosanitari de salut mental.

Model retributiu; pactat, per cert, i que hi estem d'acord i l'hem continuat el 2002, i que costa d'explicar i de construir i d'aplicar. És cert, el model retributiu pactat del 2002 deia: hi ha una part fixa que creix poc i una part variable i una part de carrera professional que ha de créixer més. Per tant, varen introduir, amb un acord del 2002, i nosaltres l'hem desplegat profundament i l'hem fet més important encara, la part de productivitat variable i la part de carrera professional per trams. I a més, el 2006 als nous acords també hem incorporat el personal d'infermeria a la part variable i a la part de carrera professional, i a tots i a cadascun dels treballadors del sistema sanitari, dels cent mil, on el model retributiu té una part variable.

Quan comparem amb la resta d'Espanya, se'ns diu: «Són la Ventafocs, vostès, dels salaris.» No és cert. És veritat que estem a la banda mitjana-baixa de la part fixa i que estem a la part alta absoluta de la part variable. Vostè coneix com jo el que vam fer de canvi amb el preu d'hora/guàrdia: vint-i-tres euros l'hora en dies laborables, avui, i vint-i-sis euros l'hora en dissabtes, diumenges i festius. Gairebé duplicant el preu de l'hora. Som els que paguem millor, perquè entenem, també per elements de conciliació laboral, que s'ha de pagar diferent el preu d'hora/guàrdia.

Un altre element important: com ha augmentat l'oferta de formació dels nostres professionals els últims anys; del curs acadèmic 2001-2002 fins a aquest curs, quina ha estat l'oferta de places MIR o de places de residents. S'han incrementat a més de 332 places. I, a més a més, hem fet discriminació positiva, precisament, en les especialitats en què més tenim mancances. Parlo només que, en aquests pocs anys, comença a tenir rèdits.

L'informe al qual vostè feia referència, en portada d'un mitjà de comunicació, l'Informe del Col·legi de Metges de la demarcació de Barcelona. Jo podia haver fet un altre titular, senyor Sancho, vostè ho sap perfectament i no faci demagògia. Podria haver dit: cada any –cada any– en el Col·legi de Metges de Barcelona, demarcació, es donen d'alta 1.200 metges. I em sento orgullosa que cent dinou estrangers i cent, cada any, persones vulguin venir a estudiar el MIR a casa nostra. Me'n sento orgullosa. I, per descomptat, el balanç d'altres i baixes anuals és de cinc-cents persones, de metges parlo només, eh?, metges. Es fa referència, per descomptat, a la infermeria.

I vostè diu..., i vostè sap que ho estem debatent en profunditat, eh?: «Quin és el nombre de metges per mil habitants comparat amb la resta del món?» Doncs, superior, senyor Sancho, superior. *(Veus de fons.)* Estic satisfeta? No. I ho he dit en multiplicitat d'ocasions, però una ha de gestionar el present i encarar el futur, que és el que estem fent. Haig de gestionar la falta de metges d'avui per una no-reflexió de quin és el paper de cadascú dels rols de la resta de professionals. I aquest és el debat; debat que també tenim, per descomptat, amb

tots els actors, i vostè ho sap perfectament, en el si del Consell de la Professió Mèdica, en el si del Consell de la Professió d'Infermeria.

El model sanitari de capillaritat també fa que, és evident, la distribució dintre del territori de Catalunya sigui molt diferent depenent d'un lloc i de l'altre. L'alta concentració en la demarcació de Barcelona, l'àrea metropolitana de Barcelona, de cinc metges per mil habitants contrasta, per descomptat, amb el 2,7 de l'Alt Pirineu i la Vall d'Aran o amb el 2,74 de Terres de l'Ebre. I tenim menys infermeres per mil habitants, vostè ho sap.

I ara que parlem tant de la falta de metges, jo cada dia, jo que em «patejo» bastant el territori, vostè ho sap, en aquest moment tenim més dificultats de trobar infermeria. Especialment, perquè l'envelliment també es confronta cap a un debat sobre la cura, importantíssima. Hi tornaré a la rèplica, senyor Sancho.

De cap manera, em sento profundament orgullosa dels socis del Govern, no hi ha cap discrepància, només aquelles que són, per descomptat, pròpies de partits diferents. Anem junts i som plurals alhora, com Catalunya, senyor Sancho. Representem..., no se'n riuen, perquè representem el pluralisme de Catalunya i de l'esquerra amb molt d'orgull.

La Llei de l'ICS va ser aprovada per unanimitat, i vostè ho sap. Els socis aquests que diu de govern, que menys vostè, varen aprovar-la exactament igual que el seu grup de Convergència i Unió. I ara hem de fer junts, ho sap vostè, perquè hi han sis mesos per fer reglament. I quants anys ens costarà l'operativitat de l'autogestió, la demostració que el sector públic pot ser exactament igual de confortable per als professionals, i eficient, senyor Sancho.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Sancho, per al torn de rèplica...

El Sr. Sancho i Serena

Consellera, cinc minuts senzillament per intentar col·locar damunt de la taula els elements de debat, més que per una rèplica, a mi em sembla que obrim un debat i que val la pena obrir-lo.

Fixi's bé, primera qüestió: en l'increment del pressupost de Salut que fan i que avui han aprovat, amb aquest 5 per cent d'increment no es pot complir amb els acords de la vaga de metges i alhora iniciar la reforma que implica haver aprovat la Llei de l'ICS. No es pot. Per tant, primer element de debat i primer element feble.

Segon element: no és només un problema del model retributiu, i vostè ho sap; és un problema de model de gestió de distribució de metges. És una altra visió del sistema —és una altra visió del sistema. I aquí sí que té una contradicció amb els seus socis, i vostè la sap, que la descentralització els va molt bé que hi sigui per donar veu als alcaldes, però no els va també que sigui per donar veu i autonomia de gestió i autogestió als professionals, i que hi participin els professionals. I aquí tenen un problema i un límit ideològic. I vostè i jo ho sabem, i aquest és un element substancial de la discussió que fa

que els resulti molt difícil sortir-se'n. Ja li dic jo que el nombre de metges per mil habitants estem a la mitjana europea i per damunt d'Anglaterra, i tant!, però és que això no li soluciona el problema. I llavors, per què tants problemes, consellera? Llavors, per què aquesta portada de *El Periódico*? O per què una carta que ens sembla dramàtica a *La Vanguardia* que li diu «set anys d'espera»? Com és possible, consellera, si tenim un bon nombre de metges? Per què s'està deteriorant així? Aquest és el problema i és el debat substancial.

Sap el que passa quan els metges se planten? Que vostès fiquen disciplina i confonen autoritat amb disciplina, no arriben a acords i acaben fins i tot fent fora al doctor Morató. Ho confonen tot, no tenen sortida, no té autoritat política. I confonen autoritat amb disciplina. I es troben en atzucacs dels que no surten. Aquest és el debat: quin model? Com avancem? Com farem la reforma de l'ICS? Farem entitats de base associativa? Farem autogestió de veritat? Vostè sap quins són els resultats de les enquestes? Hi ha altres respostes, ja hi ha on fan aquest horari aquest que vostè vol implementar. Però vostè no ho pot fer, perquè els seus socis no la deixaran, això és capitalisme pur. L'autogestió avui és capitalisme, segons diuen, ja és privatització. Aquest és el seu límit. I per l'altre cantó no es pot enfrontar amb les demandes dels metges i amb la vaga. Aquesta és la seva debilitat política que li diem.

I sap quan un mira al passat què em passa a mi? I quan ens vénen aquí, i al mig d'aquesta situació on la gent li diuen set —set— anys d'espera, ens vénen i ens diuen que són vostès tan guapos i tan bons i ho fan tot tan bé i tot els va bé, sap què em passa? Ja li vaig dir l'altre dia que és un debat que m'acaba avorrint, però, escolti, que hi han problemes, consellera, no ho fan tan bé. Ni nosaltres ho fèiem tan bé ni vostè ho fan tan bé, ni nosaltres ho feien tan malament ni vostès ho fan tan malament. Però aquí hi han problemes als quals s'ha de donar resposta. Hi han moments en què la resposta política passa per l'autoritat política, i quan se perd, no es té autoritat política. I aquest és el debat que tenim avui aquí, no un altre. No ho fan tan bé.

Sap què em passa? Miri, deixem-nos de filòsofs i de filosofar i anem a una cosa més senzilla. Miri, sap?, la sensació és que, en un moment en què el cel li cau damunt del cap d'Astèrix, vostès el que fan és pensar si la culpa serà del Panoràmix, serà de l'imperi romà o de l'anterior Govern de l'imperi romà, i no es preocupen ni de l'Astèrix ni de l'aldea. Però, escolti, que el problema és l'aldea i l'Astèrix!, que el problema és que els està caient el cel! El problema és que els estan caient un munt de coses, que hi han esvorancs per tot; hem parlat d'universitats, parlem ara de sanitat, parlem d'infraestructures, i l'únic que els preocupa a vostès és no tenir la culpa! Escolti, no cal culpables, doncs, no tenen la culpa.

Però a partir d'aquí, li vaig dir l'altre dia i li ho torno a repetir: com fem el debat sobre el model? Quins són els seus límits polítics? I quins són els seus límits ideològics? Farem o no farem entitats de base associativa? Descentralitzarem el sistema? Canviarem el model retributiu i no només el model retributiu, sinó el model de gestió dels professionals? Ho farem junts els professio-

nals? Què passa quan resulta que jo estic absolutament d'acord en el que escriu la Carme Valls? Si ho signaria jo! I com és que no tiraran endavant això que els diu la Carme Valls? Per què no podrà, consellera?

Se n'adona del moment en què vivim? Se n'adona on estem? Per què no es llegeix l'article de la Carme Valls? Jo l'hi signo. L'hi signarien els seus socis de Govern? (*Veus de fons.*) No, no, ja ho sé. «No m'estranya», diuen aquí. «No m'estranya», però ho diuen en un sentit absolutament... Escolti, doncs miri, jo signo a la Carme Valls. Tenen un problema d'autoritat política, tenen un problema de capacitat de decisió política. I li he dit abans: nosaltres la voldríem salvar, perquè després de vostè, el desert. D'acord? Però ja no aprovarà aquesta assignatura, consellera. La debilitat política és extrema, reaccioni –reaccioni. Quan *El Periódico* li fa la portada que li fa, i jo li trec la Carme Valls, i vostè la resposta que farà tornarà a ser a voltar, girar i regirar, alguna cosa passa a la salut catalana.

Un problema, té un problema, i no fa sis dies, d'acord? El problema és el tripartit, consellera, aquest és el problema de la sanitat catalana.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyora consellera, per al seu torn de rèplica té la paraula.

La consellera de Salut

Senyor Sancho, a finals del 2008 ens tornarem a veure i li demostraré –abans el senyor Fernández Teixidó també ha dit que amb aquest pressupost és impossible l'acord retributiu– que és fals això, eh? Està absolutament comptat. Tindrem dijous l'oportunitat, vostè i jo, en seu de la comissió, de discutir amb profunditat el pressupost i els ingressos addicionals que vindran en el pressupost i altres qüestions que hem fet, perquè el pressupost del Departament de Salut pugui donar compliment a la continuïtat del canvi –a la continuïtat del canvi.

Vuit-cents seixanta euros per càpita l'any 2003, 1.250 quan aprovem el pressupost aquest. Aquesta és la realitat.

No li he parlat del passat, eh? Del 2004-2006, li he parlat. Les xifres que li he donat eren sempre comparatives 2004-2006.

Fixi's, diu: «Quina ràtio tenim de primària?» De mitjana estem a la mitjana que considerem raonable, mil nens per pediatre i 1600-1500 ciutadans per infermera. Li he de dir que ens varem deixar mil persones amb un contracte de dues hores i mitja. Si passéssim aquestes persones, que ara n'hi ha 834, com preteníem, doncs, fixi's, l'equivalent de personal serien 374 nous metges de família; 128 pediatres.

Però deixi'm que li contesti algunes qüestions molt importants, de model. Tenim molt definit el model, senyor Sancho. Portem quatre anys governant –quatre anys governant–, vostè ho sap com jo, i a més a més jo crec que coincidim estratègicament. Un model de governança, primer de regionalització de governs territorials de salut, 37 a tot Catalunya; de governança amb els alcaldes,

de contínuum assistencial, que faci de la primària, de l'hospital, hospital comarcal, hospital de referència, el sociosanitaris de salut mental, el transport sanitari, un únic element.

Diu: «Vostès no faran l'autogestió.» Per descomptat que la farem. Vostè per què pensa que varem fer la reforma? Per què no la van fer vostès durant vint-i-tres anys? Per què no la varen fer? Quins eren els arguments quan havien tingut majoria absoluta? Per què no la van fer? (*Veus de fons.*) Ah, per què no calia –no calia? Sí que calia! Sí que calia, precisament per demostrar..., o potser és que no els importava demostrar que és possible un model autogestionari? I li recordo que l'esquerra, el cooperativisme i l'autogestió també és d'esquerres. No dic «només», eh?, dic «també» –dic «també». (*Veus de fons.*) Ho he dit sincerament, eh?, «també» he dit.

I, per tant, nosaltres la reforma de l'ICS, que insisteixo que l'hem consensuada a fora i a dintre... Amb dificultat? Per descomptat. Un canvi d'aquest calat vostè creu que no té dificultats de convertir cada centre de salut de l'Institut Català de la Salut i cada hospital i departaments en unitats de gestió, amb una seu corporativa i uns professionals que no els havíem dit que havien de fer això? Que tardarem uns quants anys? Per descomptat que tardarem uns quants anys! Però de moment hem assentat les bases.

No digui abans de començar que ja ha fracassat, vostès no es van atrevir ni a posar els instruments, i ara els fem junts, jo havia pensat que ho fèiem junts. No sé, ara potser penso que ja no, eh? Però vostè sap perfectament que compartim el model, que hi ha un consens majoritari a Catalunya i que calen, per descomptat. L'article de la Carme Valls, escolti, de fet inspira la llei de l'ICS.

I a més a més han de demostrar que no calen entitats de base associativa per autogestionar-se. Que hi estic a favor, vostè sap perfectament que estic a favor de les entitats de base associativa, però la dificultat és, en una empresa com l'ICS, de quaranta mil treballadors, del 80 per cent de la primària, dels vuit grans hospitals fer d'això un model de participació activa dels professionals. Molt aviat el Govern aprovarà el seu consell d'administració, on per primera vegada els treballadors també s'han de sentir *propietaris*, sap?, propietaris, igual que els agents socials.

I, per tant, estic profundament convençuda que malgrat les dificultats aquest projecte tirarà endavant; més enllà de vostè i de mi, per descomptat, perquè nosaltres, el que jo tinc clar és que intento gestionar el millor que puc el present, però li asseguro que deixarem el futur molt més ben encaminat que el que vostès mai van ser capaços de fer.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Govern sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària (tram. 300-00080/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Govern sobre la incidència de l'atur en la població de nacionalitat extracomunitària, que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenta la senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, aquesta interpellació vol abordar una situació específica dels treballadors, concretament dels treballadors estrangers a Catalunya, que, lògicament, ve influenciada per la situació del mercat de treball a casa nostra i és una situació que ens preocupa, no?

I per què ens preocupa? Doncs ens preocupa perquè hi ha una desacceleració de l'economia i de determinats sectors productius on precisament, doncs, aquestes persones hi estan molt implicades, com podríem dir, per exemple, l'àmbit de la construcció, i caldrà veure a més a més com serà aquesta desacceleració i quina intensitat tindrà. Però a dia d'avui tenim un atur en el darrer trimestre que ha pujat, i la taxa d'atur està en el 6,8 per cent; un increment de l'ocupació que està per sota dels creixements dels darrers anys; una indústria que ha perdut en els darrers tres mesos més de trenta mil persones en la seva ocupació; taxa d'atur interanual que ha incrementat en 0,5 punts percentuals; taxa d'atur que registra un increment de l'11,8 per cent en els darrers dotze mesos.

La nostra economia, doncs, està davant d'un canvi de tendència, un canvi d'evolució de l'ocupació i un canvi davant noves necessitats de capital humà. I ens preocupa la situació pròpiament, evidentment, però també que el Govern, si bé accepta amb matisos aquest canvi de tendència també és cert que en les diferents compareixences que l'hem escoltat, consellera, vostè ens ha marcat una situació gairebé idíl·lica, no?, i en certs moments amb un cert to triomfalista, inclús fa dos dies en la comissió aquí en aquesta cambra per la igualtat.

I la situació, doncs, no és que la descrivim nosaltres, és el que els principals organismes econòmics internacionals ja fa temps que indiquen que la nostra economia és vulnerable i que cal treballar-hi, i això, doncs, fins a dia d'avui no s'ha fet, i per poder corregir les coses cal acceptar les realitats. Hi ha una desacceleració de l'economia, i a qui més afecta, evidentment, és els col·lectius més desfavorits, les persones més grans de quaranta anys, els discapacitats, les dones en moltes ocasions i, evidentment, també el col·lectiu d'immigrants.

La taxa d'atur dels treballadors estrangers és del 12,5 per cent, pràcticament el doble dels treballadors autòctons, i, de fet, el 34,2 per cent dels aturats de Catalunya són estrangers; és a dir, més d'una tercera part dels aturats són persones de procedència d'altres països. I no podem comptabilitzar aquí en aquesta estadística un gruix de persones importants, que es troben en el nostre país, que vénen a buscar feina, que es troben a dia d'avui en una situació no legalitzada, però que estan

aquí i que participen, doncs, en una economia submergida, que, evidentment, hem de perseguir. No és a ells a qui correspon, evidentment, els que generen això; hem de perseguir aquells que generen aquesta situació.

Resumint, doncs, hi ha una desacceleració de l'economia que el Govern no accepta amb prou claredat. Hi ha, doncs, persones immigrades que tenen més dificultats, dificultats afegides per la falta de coneixement de l'idioma, del català, però en moltes ocasions també del castellà; un baix nivell de formació en moltes ocasions, més d'un 23 per cent de les persones no tenen estudis, i un percentatge semblant tenen una qualificació baixa o inadequada i, en moltes ocasions, i encara és més dramàtic, persones amb formació, amb una bona formació, però que l'homologació no es produeix i en moltes ocasions a causa de la lentitud del mateix sistema.

Tot això, unit al dèficit de coneixement dels recursos de la mateixa societat, fa que l'índex d'atur –que és elevat, com li deia, el de les persones immigrades més elevat que el de les persones autòctones– ens porti un problema polièdric, laboral, evidentment, però també d'integració en el mateix país, perquè la via laboral és la via més clara d'integració en el país. I a més a més en moltes ocasions fa que aquestes persones degut al tipus de contracte, als diferents tipus de contractes, doncs, no puguin gaudir de subsidis d'ajudes amb la dificultat que això representa, i en moltes ocasions amb risc que es trenqui la cohesió social.

Què fa el Govern davant d'això? *A priori* se suposa que aquestes persones són necessàries per a la nostra economia, però en la pràctica la realitat ens diu que la situació fa que en moltes ocasions no siguin ocupables, no? I el Govern té eines per treballar i per facilitar ocupació. La primera el SOC, no?, i n'hem parlat en altres ocasions.

Consellera, ens ha d'acceptar que a dia d'avui el SOC no funciona, que és un desastre, és un despropòsit; així, clarament, i que, a més a més és una eina nova que podíem fer avançar en èpoques de bonança econòmica i que en comptes de treballar per fer itineraris personalitzats, inserció personalitzada, crear figures de tutors a les persones, el que han fet és perdre el temps durant tots aquests anys impulsant un canvi de model que ni vostès mateixos saben on va, que hi ha unes proves pilots que les han aturat i que no tira endavant. I, per tant, què passa, què passarà amb els treballadors immigrants amb poca qualificació, ja a dia d'avui sense feina? Té respostes el Govern per a això?

I en la formació, un tema que és bàsic, perquè hem dit que aquestes persones tenen un baix nivell de formació, hi ha una descoordinació alarmant, i vostès ho saben, entre el Consorci de Formació Contínua, entre el Consell de Formació Professional, entre el mateix Servei d'Ocupació, i en la formació contínua vostè sap que l'Estat segueix sense transferir-nos els recursos que les sentències estableixen, i que... Sí, sí, consellera, faci cares, però amb tot això del 2003 al 2005 hem perdut a Catalunya 137 milions d'euros per formar els treballadors de Catalunya. Quines són les mesures concretes per redreçar aquestes mancances en la qualificació d'aquestes persones estrangeres en el coneixement dels

idiomes? En tot això ens hi trobaran, saben que ens hi trobaran però cal posar-s'hi, consellera.

Cal potenciar també la contractació en origen. Vostès van desmantellar les dues oficines que hi havien de l'anterior Govern. N'han creat dues de noves, però pensen potenciar realment?, el Govern pensa potenciar-ho? Pensa també fer que casi l'inici de l'activitat dels treballadors amb la necessitat de les empreses?

I, a més a més, el nou Estatut ens dona noves eines, noves eines en matèria d'immigració, i unes noves eines que fa més d'un any que ja les tenim aprovades però que no hi són. No hi ha un avenç real i en molts casos el més calent és a l'aigüera. En l'article 138 se'ns dona competència executiva en matèria d'autorització de treball, però a dia d'avui això res de res. O en l'article 172 se'ns dona transferència en el cos de la inspecció; clau per treballar en la lluita contra l'economia submergida. Però tampoc res, consellera. L'article 131 ens dona competència en matèria d'ensenyament no universitari i la competència d'expedició i homologació de títols, però res tampoc. L'article 172, ens els títols no universitaris, no ens dona el dret a l'homologació però sí que a l'expedició.

Les eines, per tant, hi són, cal que es posin en marxa, com fa pocs dies denunciava el mateix CTEESC en el seu informe en aquesta matèria precisament. El 29 d'octubre sortia aquest informe on denunciava aquesta situació preocupant i denunciava totes aquestes mancances i la necessitat que el Govern treballi en això.

Per tant, per altra banda ens trobem que la liquidació de l'any 2006... Ja sé que aquest àmbit no és competència seva, però estem parlant d'immigració i, per tant, també li afecta. Quedaven sobre la taula, podríem dir 6,7 milions d'euros en matèria d'immigració, i això vol dir més de 1.100 milions de pessetes; diners per treballar en aquest àmbit, en els ajuntaments i amb entitats. I en la liquidació del 2006, n'hem parlat també, la lamentable liquidació que fa referència al SOC i al mateix Departament de Treball. O la situació a setembre del 2007 on al SOC la liquidació és només del 26,38 per cent, i al Departament de Treball, del 31,56, no?

Per tant, cal acceptar que hi ha una desacceleració, que cal actuar diferent, que cal posar aquestes eines en marxa, que cal reorientar les seves polítiques, que fins a dia d'avui no estan ben orientades, consellera, i això demostren les xifres que tenim en aquesta matèria, precisament.

I nosaltres li hem de dir, consellera, que si treballa en aquesta línia ens tindrà al seu costat. Però cal, lògicament, que accepti que les coses no s'estan fent prou bé i que, per tant, volem escoltar quines són les mesures, quins canvis pensa impulsar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ara per al torn de rèplica té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Bona nit. Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades..., miri, senyora Borràs, m'agradaria que..., moltes vegades fa referència a les coses que dic jo, però que no les modifiqui, si més no, que faci referència a la realitat de les meves afirmacions. Fa dos dies parlàvem, i parlàvem de la situació, i parlàvem del que anava bé i del que podria anar millor. I feia referència a la situació de la dona en el mercat de treball, i deïem les diferències. I la realitat es pot visualitzar de dues formes, i vostè sembla que només la visualitza d'una, que és totalment negativa.

No hi ha una desacceleració del nivell d'ocupació, no tenim més atur, el que passa és que no tindrem més creixement, o no tindrem els creixements de l'ocupació que hem tingut, si més no, l'any anterior, en el qual només la construcció va créixer..., 84.000 persones més estaven treballant en la construcció, i continua creixent.

I segon, no pot, com en parlàvem fa dos dies, dir que les dades del tercer trimestre de l'EPA són dades que marquen una tendència. Senyora diputada, vostè sap millor que jo que les dades del tercer trimestre no marquen una tendència, sinó que s'han de veure d'una altra forma.

I com vostè parla del tema de la població estrangera, jo sí que volia dir-li que Catalunya, com sap vostè millor que jo, és la comunitat autònoma de tot l'Estat amb un major nombre de persones estrangeres, eh? Hem de dir que des del 98 a aquest any s'han incrementat de 146.000 persones a 1 milió de persones estrangeres que estan vivint aquí a Catalunya.

Per tant, el creixement de la població de Catalunya està directament relacionat amb aquest increment de la població immigrada. Estem parlant que aquest creixement és d'un 671 per cent de persones estrangeres respecte a un 2 per cent de nacionals.

Com vostè ha dit, la immigració a Catalunya està vinculada directament a un projecte professional, un projecte laboral, un projecte de vida i de treball en aquest país. És cert. I com sap també, Catalunya aplega un 23 per cent del conjunt de l'afiliació estrangera a la seguretat social a tot Espanya. I a Catalunya, de 3 milions i mig de persones que estan treballant, un 14 per cent, 462.000 persones exactament, són persones estrangeres afiliades. I aquestes, com vostè pregunta per la incidència de l'atur de les persones extracomunitàries respecte a les comunitàries, volia dir-li que les extracomunitàries són 344.000 persones, és a dir, el 75 per cent, i el 25 per cent són persones comunitàries.

D'on vénen? Doncs, del Marroc, d'Equador i de Colòmbia. I aleshores també seria bo saber en què treballen. Però què això, si més no, quan li expliqui les dades de l'atur, tindrà relació amb el que treballen. Com saben vostès, estan treballant majoritàriament al règim general: 84 per cent; un 7,3, al règim especial de la llar; un 6, autònoms; un 3, entre el règim especial del mar i l'agrari. Hem de dir que en el règim especial de la llar, el 50 per cent són persones estrangeres. Això ho sap.

I en quines activitats estan treballant? Doncs, activitats majoritàriament temporals: construcció, hostaleria, sobretot, i agricultura i pesca. Construcció, el 24 per

cent; hostaleria, gairebé un 28 per cent; 19 per cent, agricultura, i pesca, un 24 per cent, respectivament; són persones que vénen d'altres països.

Això explica el fet que a Catalunya la immigració contribueixi al 84 per cent dels nous llocs de treball creats l'any 2006. I també explica que el mercat de treball ha absorbit de manera exemplar aquestes persones novvingudes. Bona mostra és que tot i aquesta incorporació massiva, l'atur ha anat disminuint, tant a Espanya com a Catalunya, en la darrera dècada, i això no ho pot negar.

Jo volia fer referència a l'atur. Miri, senyora diputada: atur. A Catalunya tenim: de 250.000 persones aturades, 34.318 persones són estrangeres. D'aquestes, un 75 per cent són extracomunitàries i la resta són comunitàries. Això vol dir que gairebé 27.000 persones que estan aturades són aturades extracomunitàries. I a més a més, hem de dir que això representa gairebé un 10 per cent sobre el total de la població aturada a Catalunya; dades d'octubre, d'octubre del 2007. I això és equivalent, si més no, a la seva proporció, que és d'un 14 per cent del total de la població ocupacional. Per tant, hem de dir que l'atur no puja, sinó que l'atur d'aquestes persones baixa.

Amb dades d'octubre del 2007 respecte a octubre del 2006, aquest atur ha disminuït en el cas de la població extracomunitària en gairebé dues mil persones. I el descens de l'atur en la població extracomunitària hem de dir que es concentra en les dones. Està baixant. I per grups d'edat, l'atur juvenil d'aquest col·lectiu ha registrat un descens molt important. Estem parlant d'un 41,1 per cent.

Però això no vol dir que l'atur..., les característiques de l'atur tenen relació amb la seva ocupació. Són homes, majoritàriament entre vint-i-cinc i quaranta-quatre anys. I la durada, la durada de l'atur: majoritàriament, aquestes persones porten poc temps com a demandants d'ocupació. El 65 per cent porten a l'atur de zero a tres mesos; un 21 per cent, entre tres i sis mesos, i un 3 per cent, que és el més preocupant, hi porten dotze mesos. Però, miri, de la població nacional, de la no estrangera, les persones que porten més de dotze mesos són un 34 per cent, a diferència de les persones estrangeres, que només són un 3 per cent.

I pel que fa a la formació, que vostè n'ha fet esment? La formació dels aturats i aturades extracomunitaris és..., a nivell de formació superior tan sols registra un 2,8 per cent, a diferència dels nacionals, que és d'un 16,4 per cent. I a més a més, als tres grups de població, el col·lectiu d'aturats més nombrós és el que correspon al nivell d'estudis secundaris: 62 per als extracomunitaris, i 61 per cent per als comunitaris, i 72 per cent per als nacionals.

Per tant, no pot dir que el nivell d'atur d'aquestes persones és superior, sinó que és més baix si comparem dades iguals, octubre del 2006 - octubre del 2007, i més tenint en compte que estan ocupades en sectors com són l'hostaleria i com són la construcció.

I a més a més, vostè també ha fet referència a la manca de coneixement de la llengua i del català. Doncs, miri, segurament li faré arribar una ordre que porta

mesos publicada al *Diari Oficial de la Generalitat*, que és que per primera vegada es dona subvencions a les empreses per finançar el 52 per cent del cost de la formació en idiomes; formació en idiomes que no és només l'anglès: és el català. Per tant, aquestes persones tenen més possibilitats d'accedir, d'accés a conèixer la llengua.

I miri, senyora diputada, això que el SOC no avança, que la descoordinació, que tot això no avança, el tema de les homologacions de títols... M'agradaria, eh?, si més no, que en comptes de veure el got mig buit, el vegi com realment està. Ja no li demano que ho miri..., com que estigui més ple, sinó com realment està. Ha de visualitzar i ha de veure les dades com són, i no fer només referència a una enquesta del tercer trimestre de l'EPA, que sap vostè millor que jo —que ho parlàvem fa dos dies— que és merament conjuntural.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per al seu torn de rèplica, senyora Borràs, té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, li agraeixo la lectura de l'estadística, no?, però com pot imaginar jo me l'he mirat igual que vostè, i podria ara aquí recitar: en règim especial de la llar, no el 50 per cent, el 55,6 per cent, no?, persones estrangeres. O en el règim agrari, el 31,2 per cent. No seguirem, no?

Però la interpretació no la hi faig jo, consellera. La interpretació la hi fa, per exemple, *El Economista*, que diu —la revista— que l'economia «muestra los primeros síntomas de una *esperada* desaceleración».

O, per exemple, mentre des del departament valoraven vostès —es va veure ahir— el got mig ple, en considerar com a estable el mercat laboral català, Pimec, per exemple, li diuen que cal reduir l'atur estructural, que se situa per damunt de 250.000 persones; o Comissions Obreres li diuen que estan preocupats pel ritme de creixement anual de desocupació; o la UGT li diuen que no s'estan fent les reformes necessàries per al canvi de model productiu pactat a l'acord estratègic. Això no ho diu Convergència i Unió.

O, per exemple, també, des de les cambres de comerç diuen que hi ha un canvi de tendència. O des de Comissions Obreres li diuen que ha crescut més l'atur entre els estrangers. Comissions Obreres. Tots ens equivoquem menys vostè, sembla, oi?

I també, doncs, Comissions Obreres, concretament en Joan Coscubiela manifesta que li han posat sobre la taula el tema de la immigració i diu: «I el més calent és a l'aigüera.» Suposo que també s'ho han mirat.

O l'informe del CTEESC, no? L'informe del CTEESC diu que el que més dificulta la incorporació de les persones treballadores estrangeres a les plantilles de les empreses per cobrir les ocupacions que deixen vacants la població activa resident és precisament la càrrega burocràtica i la manca d'agilitat del procés de tramitació de l'autorització administrativa. O diu que cal agilitzar els processos

per accedir al mercat laboral a aquelles persones estrangeres ja residents i sense autorització de treball.

I li recordo que l'article 138 ens dóna competència en això. I, de moment, no les hi tenim..., i no ens n'ha dit res. O en l'àmbit d'homologació, que tenim també competències i no me n'ha dit res. O a fomentar la formació en aquelles ocupacions que es demostra que són de difícil cobertura. Això li ho diu el CTEC. O que cal eliminar les traves administratives que dificulten la inserció laboral. No ho diu Convergència i Unió, ni aquesta diputada que sembla que tergiversa la realitat. No, no, escolti'm, això és el que li diuen. La lluita contra l'economia submergida ha de constituir un dels eixos principals per a la gestió de la immigració. I què fem sense tenir encara, al cap de més d'un any d'aprovat l'Estatut, el cos de la inspecció transferit? O cal que es millorin les vies de contractació en origen. I cal treballar en molts àmbits, no?

Miri, hi han governs que fa tres i quatre anys que han pres mesures. Dinamarca, per exemple. No dic que hàgim de copiar-los, no? Però que han pres mesures concretes. Veient el resultat de la globalització, veient que augmenta la demanda de mà d'obra qualificada, que disminueix la demanda de mà d'obra no qualificada, fan reformes profundes dins el sistema educatiu, de la formació dels treballadors. I mentre d'altres estan fent això, en aquest país resulta que som capaços de fer posar d'acord els dos sindicats majoritaris i les dues patronals majoritàries per dir-los que en l'àmbit de la formació les coses no s'estan fent gens bé, consellera. Això no ho diu Convergència i Unió, això ho diuen els sindicats majoritaris, això ho diuen les patronals d'aquest país.

Per tant, consellera, nosaltres no volen dir les coses que no són, sinó allò que està passant en aquests moments, no? I, per tant, que a nosaltres ens preocupa i veiem, doncs, amb preocupació que segueixi amb aquestes afirmacions de..., ens deia: «No, el vas no és mig buit.» Doncs, com el veu, consellera? Ple del tot? Creiem que queden aquí moltes coses per fer i que cal prendre mesures, no?

Li dèiem: «Escolti'm, cal treballar per aquestes transferències que a dia d'avui no tenim. Cal posar-se les piles en l'àmbit de la formació»; li ho està dient tothom, consellera. I, evidentment, no depèn només vostè, depèn del Govern, també depèn d'Educació. Però és evident que cal treballar en aquest àmbit.

I si ens creiem allò que vostè mateixa afirmava en una compareixença, que deia: «El treball és justament, amb l'educació en el treball, i juntament amb l'educació, és la principal forma d'integració i de desenvolupament personal, econòmic i social», és evident, consellera, que cal canviar coses i cal acceptar que fins a dia d'avui no s'estan posant totes les mesures que des del Govern es poden posar per canviar la situació de l'atur de les persones de fora del...

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Jo pensava que venia a parlar de l'atur de la immigració, però sembla que el tema recurrent és la formació. No sé per què té tanta obsessió per la formació. Deu ser un tema històric, segurament; deu ser un tema històric, i no un tema que realment la preocupi. Si no, no ho entenc, de veritat.

Miri, està parlant que portem un any d'Estatut i encara no tenim el traspàs de la inspecció. Li recordo, senyora diputada, que l'any 97 es va aprovar la Llei de la inspecció, i vostès van donar suport a aquesta llei de l'any 97. I des de l'any 97 vostès, amb l'Estatut també, però també amb la llei del 97, haurien pogut demanar el traspàs de la inspecció. No ho vam fer en sis anys.

En un any d'Estatut, aquest Govern ja ha constituït dues ponències, *dues* ponències: una que fa referència al traspàs de la inspecció de treball i una altra que fa referència als permisos inicials de treball. I això, senyora diputada, crec que mostra l'interès d'aquest Govern per fer efectius aquests traspàsos, i mostra l'interès per fer efectiu el que diu l'Estatut.

Ara bé, no demanin el que no varen fer, perquè, com vostè sap, l'Estatut del 79 donava absolutament la possibilitat per demanar el traspàs de la inspecció, i no ho varen demanar mai. Perquè això ho havia dit el Tribunal Constitucional, no cal que li ho recordi, que això..., i a més a més quan vostès estaven donant suport a aquest Govern. Per tant, no em digui i no em demani que tinguem el traspàs, quan ja tenim constituïda la ponència tècnica; ponència tècnica que tindrà avanços, i tindrà avanços importants.

I a mi em sembla molt bé que vostè faci referència a un informe del CTEC; un informe que, si vostè se l'ha mirat igual que jo –igual que jo–, fa referència que tant el contingent, que diu el 138.2 de l'Estatut, com els permisos inicials de treball no estan encara transferits i que tots aquests retards... Perquè nosaltres, si volem el traspàs, és, primer, perquè ho diu l'Estatut, i segon, per donar servei a les empreses, que són les que volen... I no els treballadors que estan aquí, perquè els treballadors que estan aquí, en l'economia submergida, vostè sap també que la inspecció de Treball, en la part que pertoca a l'economia submergida..., nosaltres no en tenim la competència, senyora diputada, no la tenim –no la tenim.

I, a més a més, vostè ha fet referència al tema de les oficines. Quan vostè vulgui, jo li explicaré, aquestes oficines, el que fan i quina és la voluntat política. La voluntat política, eh?, li he de dir que és signar convenis, com diuen els convenis bilaterals, entre Espanya i el Marroc, i fins i tot amb Colòmbia, perquè els serveis d'ocupació d'allà facin aquest procés de selecció, com diuen els convenis bilaterals signats. I li he de dir, senyora diputada, que aquest conveni amb Colòmbia ja està signat. El Servei d'Ocupació de Catalunya ha signat un conveni amb el Sena de Colòmbia per millorar aquests processos de selecció de les persones en origen. I, a més a més, li dic que volem anar més enllà, per donar formació en origen.

Per tant, s'estan fent coses i, a més a més, aquestes persones que estan aturades i que tant la preocupen –sembla que la preocupa més la formació– han estat i estan en processos de formació; inclús aquelles persones que encara no tenen el permís de treball, que no són susceptibles de treballar, però estan demandant d'ocupació i, per tant, estan rebent totes aquelles accions formatives que ens permet i que tenim formant part de la...

I, miri, li he de dir que –formació ocupacional– sis mil persones estrangeres han rebut accions de formació ocupacional, itineraris personals d'inserció, escoles taller i cases d'ofici... Estan participant, les persones

estrangeres, en iguals condicions que les persones nacionals, en les accions que fem, i que són efectives. Si no, segurament les taxes d'atur serien igual que les de fa deu anys, i això no és el cas.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Se suspèn la sessió. Es reprendrà demà a les nou.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i un minut.